

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Silverberg_Robert-Skokani_v_case.PDB

PDB Name: Silverberg-Skokani v čase
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 27.8.2005
Modification Date: 27.8.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

ROBERT SILVERBERG

SKOKANI V ČASE

PŘELOŽILA RADKA EDEREROVÁ

IVO ŽELEZNÝ
PRAHA

Z anglického originálu The Time Hoppers,
vydaného nakladatelstvím Belmont Tower Books,
New York, v roce 1974
přeložila Radka Edererová.
Obálku navrhl Karel Kárász.
Foto na obálce z Agentur Luserke.
Vydal jako svou třítisící čtyřstou třetí publikaci
Ivo Železný, nakladatelství a vydavatelství,
spol. s r. o., Praha 5, Ježovská 121/3, roku 1996.
Odpovědná redaktorka Marie Válková.
Výtvarný redaktor Václav Oulík.
Výtiskly Ostravské tiskárny, a. s.,
Novinářská 7, Ostrava.
Vydání první.
13/34
Doporučená cena 71,43 + 3,57 DPH = 75 Kč

KNÍŽKY DOSTUPNÉ KAŽDÉMU
svazek 51

Copyright © 1967 by Robert Silverberg
Translation © Radka Edererová, 1996
Cover illustration © Luserke Agency, Stuttgart, 1996

ISBN 80-237-2431-2

VĚNOVÁNO MICHAELU MOORCOCKOVI

Někdo by si mohl představovat Nebe jako telefonní seznam. Byl by obrovský, protože by obsahoval vlastní jméno a adresu každého elektronu v celém vesmíru. Pro Peklo by však neexistoval, tam totiž, stejně jako ve vězení nebo v armádě, jsou jeho obyvatelé identifikováni ne podle svých jmen, nýbrž podle čísel. Nemají čísla, oni jsou čísla.

- W. H. Auden, *Infernal Science*

To, že Čas je rozměr, jímž lze cestovat, je koneckonců dosti pečlivě propracovaná představa. Právě takto o Čase totiž většinou přemýšlíme a souhlasí s tím jak vzdělanci, tak – což je ostatně mnohem zajímavější – i lidé prostí. Jak jsme však dospěli k této pozoruhodné myšlence?

- J. W. Dunne, An Experiment with Time

I

Říkalo se, že v tom přeplněném světě existuje krása. Křišťálové věže města sevřené do těsných šiků, rytmus kypícího a vzdouvajícího se davu na rampě rychločlunů, sluneční světlo tančící na milionech měňavých tunik na jednom z obrovských náměstí – v takovýchto věcech podle estétů tkvěla krása.

Quellen však nebyl žádný estét. Byl to obyčejný nižší úředník státní správy s ucházející inteligencí a normálními sklony. Viděl svět tak, jak roku 2490 vypadal, a připadal mu děsivý a odporný. Nedokázal provádět složité duševní manévry, s jejichž pomocí by mohl to obludné přelidnění označit jako moderní krásu. Nenáviděl to. Kdyby patřil do třídy Jedna nebo Dvě, možná by byl schopen toto novodobé krásno ocenit, protože pak by nemusel žít přímo v něm. Quellen však patřil do Třídy Sedm a svět pro člověka v Sedmičce vypadal poněkud jinak než pro člověka ve Dvojce. Když se to ale vezme kolem a kolem, nežil si Quellen zase tak špatně. Měl svá potěšení. Nelegální potěšení, která získal úplatky a podlézáním. Přesněji řečeno, to, co udělal, bylo odsouzeníhodné, neboť si přivlastnil výsady, na které neměl právo. Shrábnul si svůj soukromý kousek světa, jako by byl členem Nejvyšší vlády, patřil do třídy Jedna nebo Dvě a nesl zodpovědnost za chod světa. Quellen však žádnou takovou odpovědnost neměl a žádná privilegia si tedy nezasloužil.

Přesto je získal. Překročil zákon a zachoval se nečestně, člověk však má za určitých okolností právo podlehnout svým slabostem. Jako každý i Quellen začínal se vznešenými sny o bezúhonném charakteru. A jako téměř každý i on byl nucen se jich rychle vzdát.

Crrr.

Bylo to zvonění alarmu. Kdesi v tom chmurném bludišti Appalachie po něm někdo touží. Quellen nechal zvonek vyzvánět. Dostal se do jakéhosi stavu klidu a míru a nechtěl se z něj nechat vytrhnout jen kvůli zvonku.

Crrr. Crrr, Crrr.

Nebyl to zvuk naléhavý, byl tichý a jemný, ale dotěrný. Quellen ho ignoroval a nepřestával se nervózně pohupovat sem a tam ve svém pneumokřesle. Pozoroval ospalé krokodýly, jak se zlehka pohybují temnými vodami říčky tekoucí pod jeho verandou. Crrr. Crrr. Po chvíli zvonek přestal vyzvánět. Quellen seděl, příjemně netečný, vnímající vlahou vůni zelené rostoucí hmoty a bzučení hmyzu ve vzduchu.

To neustálé bzučení v jinak klidném, vlhce teplém vzduchu, to byla jediná část ráje, kterou neměl rád. Svým způsobem hmyz představoval invazi, symbolizoval život, který vedl předtím, než se dostal do Sedmičky, připomínal mu nepřetržitě hučení davu, lidí henžících se v tom obrovském mraveništi města. Hnusilo se mu to. V Appalachii žádný hmyz pochopitelně nebyl. Jen to symbolické bzučení.

Vstal, šel k zábradlí a díval se dolů do vody. Byl to muž na prahu středních let, vyšší než průměr, hubenější než býval dřív, s nepoddajnými hnědými vlasy, širokým čelem zbroceným potem a mírnými očima neurčité modrozelené barvy. Měl tenké, pevně sevřené rty, které mu dodávaly odhodlaný výraz, jemuž však naprosto neodpovídala nevýrazná brada.

Lenivě hodil do vody kámen. „Vem si!“ zavolal, když dva krokodýlové bez hlesu klouzali pod hladinou k místu hluku v naději, že pro sebe urvou tučný kus masa. Kámen se však potopil a zanechal po sobě jen černé bubliny. Krokodýlové lehce sklapli špičaté čelisti a odpluli pryč. Quellen se rozesmál.

Tady v srdci temnoty, v tropické Africe, byl život fajn. Hmyz, černé bahno, vlhká samota a vůbec. Dokonce i strach z odhalení se dal vydržet.

Quellen si vypočítával všechna požehnání svého úkrytu. Marok? napadlo ho. Tady není žádný Marok. Žádný Koll, ani Brogg, Žádný Leeward. Nikdo z nich. A hlavně ne Marok. Po něm se mi stýská nejmíň.

Jaká to byla úleva moct tady stát a nemuset snášet jejich hučící hlasy, neklepat se, když vpadnou do vaší kanceláře! Jistě, bylo bezohledné a nemorální zaříditi si život takhle, jako nějaký übermensch, jako moderní Raskolnikov překračující všechny zákony. To Quellen připouštěl. Na druhé straně si však často říkal, že životní pouť je jako výlet, který podnikneme jen jedinkrát. A bude na konci vůbec záležet na tom, že jsme se trochu svezli první třídou? Jediná svoboda existovala tady venku.

Žít daleko od Maroka, nenáviděného spolubydlicího, bylo ale ze všeho to nejlepší. Nemuset se už trápit kvůli spoustě neumytého nádobí, hromádám jeho knih, válejících se všude po malinkém pokojíku, který společně sdíleli, vztekat se kvůli jeho suchému, hlubokému hlasu, nekonečně hučícímu do vizifonu, když se Quellen pokoušel soustředit.

Ne, tady není žádný Marok.

Mír, který očekával, když si vytvořil svůj nový domov, se však přesto jaksi nedostavil, říkal si smutně. Tak to prostě na světě chodí – uspokojení se vytratí v okamžiku, kdy jej dosáhneme. Celá léta čekal s neobyčejnou trpělivostí na den, kdy dosáhne třídy Sedm a získá právo bydlet sám. Pak ten den nastal a náhle to nestačilo. Tak si pro sebe ukradl Afriku. A nyní, když dosáhl dokonce i toho, proměnil se jeho život v jediný tíživý pocit strachu.

Neklidně hodil do vody další kámen.

Crrr.

Jak sledoval soustředné kruhy vlnek šířících se po temné hladině řeky, uvědomil si Quellen znovu, že na druhém konci domu vyzvánění alarmu. Crrr. Crrr. Crrr. Jeho vnitřní nervozita se náhle proměnila v neblahé tušení. Uvolnil se z křesla a zamířil spěšně k přístroji. Crrr.

Zapnul ho, obrazovku nechal vypnutou. Nebylo snadné zaříditi, aby všechny hovory k němu domů v Appalachii, ležící

na druhém konci světa, přicházely automaticky sem.

„Quellen,“ řekl a upřeně přitom zíral na šedou, prázdnou plochu obrazovky.

„Tady je Koll,“ ozvala se úsečná odpověď. „Nemohl jsem tě sehnat. Proč si nezapneš obraz, Quellene?“

„Nefunguje,“ odpověděl Quellen. Doufal, že bystrý a všímavý Koll, jeho současný nadřízený na Kriminálním sekretariátu, nezavětrá v jeho hlase lež.

„Rychle sem přijď, Quellene. Spanner a já pro tebe máme něco naléhavého. Slyšíš? Naléhavého. Je to záležitost Nejvyšší vlády. Tvrdě na nás tlačí.“

„Ano, pane. Ještě něco, pane?“

„Ne. Detaily doplníme, až dorazíš. Což bude okamžitě!“ Koll rázně přerušil spojení.

Quellen chvíli zíral na prázdnou obrazovku a kousal se do rtu. Duši mu sevřela hrůza. Je to ono? Předvolání na vedení, aby se tam projednal jeho nelegální úkryt? Nastal tedy konečně jeho konec? Ne, ne. Nemohli na to přijít. To bylo nemožné. Měl všechno dokonale promyšlené.

Nedokázal se však té neodbytné myšlenky zbavit. Museli odhalit jeho tajemství. Proč by na něj jinak Koll se šokovaným tónem v hlase tolik naléhal? Navzdory klimatizaci, zadržující venku větší část žhavého konžského vedra, se začal Quellen potit.

Jestli to zjistí, pošlou ho zpět do Osmičky. Daleko pravděpodobněji ho ale vyrazí až do Dvanáctky nebo Třináctky a naparí mu trvalou vazbu. Bude odsouzen k tomu, aby strávil zbytek života v mrňavé komůrce spolu s dalšími dvěma nebo třemi obyvateli, což budou ti nejobyčtější, nejsmrutější a nejnejpříjemnější lidé, které pro něj cvakající počítače dokážou najít.

Nakonec se uklidnil. Možná se vzrušuje bezdůvodně. Cožpak Koll neřekl, že se jedná o záležitost Vlády? Příkaz shora, ne nějaké soukromé zatčení. Kdyby ho skutečně odhalili, nikam by ho nevolali. Přišli by si pro něj. To Quellen věděl.

Takže jde o práci. Najednou si představil členy Nejvyšší vlády, přízračné polobohy přinejmenším jedenáct stop vysoké, jak ustanou ve svých nepochopitelných činnostech, aby Kollovi potrubní poštou poslali miniprint s rozkazy. Dlouze se zadíval na zelené převislé stromy, skloněné pod vahou listů a perlící se típytivými kapkami ranního deště.

Lítostivě bloudil pohledem po dvou prostorných pokojích a luxusní verandě. Utěšený pohled. Pokaždé, když odsud odcházel, měl pocit, že je to naposled. Na okamžik, ve chvíli, kdy všechno mohlo být docela snadno ztraceno, se Quellen téměř radoval z bzučení much. Rozhlédl se kolem, polkl a vstoupil do státního. Zahalilo jej šarlatové světlo a stroj ho vtáhl do sebe.

Quellen byl pohlcen. Skryté silné generátory státního napojené přímo na centrální generátor donekonečna předly na dně Atlantiku a koncentrovaly energii theta, která umožňovala cestovat státem. V čem spočívá theta energie? To by Quellen nedokázal popsat. Stěží by vysvětlil elektřinu a ta už existovala dávno. Bral stát jako samozřejmost a klidně se vystavil jeho poli. Kdyby došlo jen k sebemenší souřadnicové chybě, Quellenovy atomy by se rozletěly vesmírem a nikdy by se znovu nespojily do původní formy. O takových věcech však nikdo nepřemýšlel.

Účinek nastal okamžitě. Quellenovo štíhlé, vysoké tělo se rozložilo, svazek koncentrovaného vlnění byl vyslán přes půl planety a Quellen byl opět zrekonstruován. Všechno proběhlo tak rychle – molekuly se od sebe oddělily v nanosekundě – že jeho nervový systém ani nestačil zaznamenat bolest naprosté dezintegrace. Právě tak rychle došlo k obnovení životních funkcí.

O těchto skutečnostech však cestující jedinec neuvažoval. Prostě cestoval. Dělat to jinak by znamenalo koledovat si o potíže.

Quellen se objevil v malém bytě, o němž si všichni mysleli, že je obydlí. Byl určen pro obyvatele Appalachie třídy Sedm. Očekávalo jej několik vzkazů. Zběžně si je poslechl. Většinou šlo o halasné reklamy, byl však mezi nimi i vzkaz, že ho volala jeho sestra Helena. Zahlodal v něm pocit viny. Helena a její manžel patřili mezi ty nejbídnější z bídných, které tvrdá realita zahнала až na samé dno. Často si přál, aby jim mohl nějak pomoci, protože jejich neštěstí žralo jeho svědomí. Co by ale mohl udělat? Raději se do ničeho nepletl.

Rychle ze sebe shodil pohodlné domácí šaty a vklouzl do nažehlené úřední uniformy. Ze dveří odstranil radion Soukromí. Takhle se proměnil z Joea Quellena, majitele ilegálního soukromého hnízdečka v srdci neregistrované africké rezervace, v Josepha Quellena, úředníka KrimSeku, horlivého zastávce práva a pořádku. Opustil dům. Výtah prolétl nekonečnými patry na přístávací terminál rychločlunů v desátém podlaží. Přenos státem ve městě byl ke Quellenově lítosti technicky nemožný. Rychločlun nehučně dosedl na rampu. Quellen se připojil k davu, deroucím se dovnitř. Ucítil hučení motorů, jak člun záměřil ven, a s pocitem ochromujícího strachu se vydal do centra na schůzku s Kollem. Budova Kriminálního sekretariátu byla údajně považována za architektonický skvost. Stavba o osmdesáti patrech, s hrubými a zrnitými zdmi karmínové barvy, korunovaná věžemi špičatými jako jehly, zářila jako maják, kdykoli na ni dopadlo světlo. Měla hluboké základy, poskytující ochranu jistým členům Vlády. Quellen se nikdy nedověděl, kolik má vlastně podzemních podlaží, a měl silné podezření, že to ve skutečnosti neví nikdo. Určitě tu bylo dvacet podzemních pater, kde byl umístěn počítač, pod nimi rozsáhlá skladiště a ještě hlouběji osm pater vyšetřoven. Říkalo se, že existuje další počítač, umístěný pod vyšetřovny a zabírající čtyřicet podlaží. Jiní tvrdili, že to je ten pravý počítač, zatímco ten nad ním slouží jen pro parádu a jako kamufláž. Snad. Quellen příliš netoužil přijít těm věcem na kloub. Všechno, čím si byl jist, bylo, že právě v této budově, v tajných pracovnách sto pater pod úrovní ulice, se konají zasedání Vlády. Svou zvědavost držel na uzdě. Sám nechtěl vzbudit zvědavost jiných, a proto krotil i svou vlastní.

Administrativní pracovníci uctivě kývali hlavou na pozdrav, když je Quellen míjel. Usmíval se. Mohl si dovolit být laskavý. Měl svůj statut, moc a kouzlo příslušníka třídy Sedm. Oni patřili do Čtrnáctky, Patnáctky, chlapec vyprazdňující koš na odpadky zřejmě do Dvacítky. Quellen byl pro ně vznešenou osobou, skutečným důvěrníkem lidí z Vlády, kolega samotného Dantona a Kloofmana. Všechno je věcí úhlu pohledu, pomyslel si Quellen. Ve skutečnosti

zahlédl Dantona – či kohosi, kdo byl údajně Danton – jen jedinkrát. Neměl žádný skutečný důvod věřit, že existuje Kloofman, ačkoli možná existoval.

Sevřel ruce křečovitě na klíce u dveří a čekal, až bude identifikován. Dveře vnitřní kanceláře se otevřely. Vstoupil. U stolů se hrbily dvě nepřátelské postavy. Malý čmuchal Martin Koll, působící dojmem nějakého obrovského hlodavce, seděl naproti dveřím a třídil haldu spisů. Leon Spanner, Quellenův další šéf, seděl naproti němu u naleštěného stolu a skláněl svou mohutnou býčí šíjí nad dalšími miniprinty. Když Quellen vešel do místnosti, přistoupil Koll ke zdi a rychlým, nervózním gestem nastavil kyslíkový ventilátor pro tři osoby.

„Dal sis na čas,“ sykl, aniž na něj pohlédl.

Quellen se zamračil. Koll měl šedé vlasy, šedou tvář i šedou duši. Quellen ho nenáviděl.

„Promiňte,“ hlesl. „Musel jsem se převléct. Neměl jsem službu.“

„Ať uděláme cokoli, nic na tom nezměníme,“ mumlal si Spanner, jako kdyby si Quellenova příchodu vůbec nevšiml. „Co se stalo, stalo se a naše úsilí nebude mít ani ten nejmenší efekt. Chápeš? Mám chuť to všechno rozmlátit. Rozdupat a rozsekat!“

„Posaď se, Quellene,“ řekl Koll nevzrušeně. Obrátil se ke Spannerovi, velkému, obtlouklému muži s čelem zbrzděným hlubokými vráskami, s odulými rysy.

„Myslím, že tohle všechno jsme už zažili,“ řekl mu. „Budeme-li někam strkat nos, zamotá se to ještě víc. Když si projedeme zhruba pět století, k nějakému výsledku se dopracujeme. Až sem je to jasné.“

Quellen si v duchu oddechl. Ať už se ten poplach týká čehokoli, rozhodně ne jeho nelegálního afrického útočiště. Z toho, co zatím slyšel, měl dojem, že se mluví o skokanech. Fajn. Zadíval se na své dva nadřízené pozorněji. Z očí se mu vytratil výraz strachu a očekávání ponižujícího trestu. Koll a Spanner se zjevně hádají už hezkou chvíli. Koll byl úskočnější, rychle mu to myslelo a byl nervní a mazaný. Spanner měl však větší moc, říkalo se o něm, že má konexe, dokonce na těch nejvyšších místech.

„Dobře, Koll,“ zavrčel Spanner. „Můžu dokonce připustit, že to pěkně zamíchá minulostí. To uznávám.“

„No, aspoň něco,“ řekl Koll.

„Nepřerušuj mě! Stále si myslím, že to musíme zarazit. Nezměníme už, co se stalo, ale můžeme to v tomhle roce zastavit. Ve skutečnosti musíme.“

Koll na něj zlověstně zíral. Quellen pochopil, že pouze jeho vlastní přítomnost je jediným důvodem, proč v sobě Koll dusí hněv, zračící se mu v očích. Nebýt toho, že jejich podřízený Quellen je náhodou tady, chrílil by jeden na druhého nadávky a kletby.

„Proč, Spanner, proč?“ naléhal Koll. „Necháme-li věcem volný průběh, zachováme stávající vývoj. Čtyři tisíce skokanů odešlo v šestaosmdesátém, devět tisíc o rok později a v roce osmdesát osm už padesát tisíc. Až dostaneme údaje z loňského roku, budou dokonce ještě vyšší. Koukej, tady se tvrdí, že v prvních osmdesáti letech dorazilo přes milion skokanů a pak jejich počet trvale rostl. Uvažuj, o kolik lidí tak přicházíme! To je vynikající. Nemůžeme si dovolit připustit, aby ti lidé zůstali tady, když máme šanci se jich zbavit. A když historie tvrdí, že jsme se jich zbavili.“

„Podle pramenů se přestali vracet do minulosti po roce 2491. Což znamená, že jsme je chytili příští rok. Tedy, chci říct, že je chytíme příští rok. To je daný. Nemáme jinou možnost než se podrobit. Minulost je uzavřená kapitola.“

„Vážně?“ zasmál se Koll. Znělo to téměř jako vyštěknutí. „Co když to nevyřešíme? Co když se budou skokani do minulosti stále vracet?“

„Tak to ale nebylo. To víme. Všichni skokani, kteří se dostali do minulosti, přišli z let 2486 až 2491. Je to v našich záznamech,“ opakoval Spanner zarputile.

„Ty se dájí zfalšovat.“

„Vláda chce, aby se cestování zastavilo. Proč se s tebou musím hádat, Koll? Ty chceš vzdorovat dějinám, to je tvoje věc, ale postavit se i Jim? Ne. Takovou možnost volby nemáme.“

„Ale odklidit miliony arbjatrů...“

Spanner si odkašlal a sevřel pevněji dokumenty, které měl v ruce. Quellen s pocitem, že je tady vetřelcem, těkal pohledem z jednoho na druhého.

„Fajn,“ řekl Spanner pomalu. „Souhlasím s tebou, že je dobře, když se všech těch ubožáků zbavujeme. Dokonce i tváří v tvář faktu, když se ukáže, že už to nebude trvat moc dlouho. Ty tvrdíš, že do toho nesmíme zasahovat, jinak změníme minulost. Já mám opačný názor. Ale nechme toho. Nebudu se o tom s tebou dohadovat, protože vypadáš tak přesvědčivě. Navíc, myslíš si, že je dobře využít skokany jako metodu, jak snížit populaci. V tom s tebou souhlasím, Koll. Nemám rád přelidnění o nic víc než ty a připouštím, že věci už dosáhly vážně absurdního stavu. Ale uvažuj. Někdo se nás snaží podfouknout, za našimi zády řídí celý ten podnik s cestováním v Čase, což je nezákonné a neetické, a mělo by se mu to zatrhnout. Co si myslíš ty, Quellene? Koneckonců za to bude odpovídat tvoje oddělení.“

Náhla zmínka o něm přišla jako úder. Quellen měl co dělat, aby se v té debatě vůbec zorientoval. Pořád si nebyl jistý, o čem to vlastně Koll se Spannerem mluví. Slabě se usmál a zavrtěl hlavou.

„Žádný názor?“ zeptal se Koll ostře.

Quellen se na něj podíval. Nedokázal mu pohlédnout přímo do očí, tvrdých a bezbarvých, a místo toho sklouzl pohledem na jeho lícní kosti. Nepromluvil.

„Nic tě nenapadá, Quellene? To je moc špatný, to ti neslouží ke cti.“

Quellen potlačil zachvění. „Obávám se, že jsem nejnovější vývoj problematiky skokanů nesledoval. Jak víte, měl jsem spoustu práce na jiných projektech, které...“ Větu nedokončil. Připadal si jako idiot. Jeho horlivější asistenti o celé situaci pravděpodobně vědí víc než on. Proč se nikdy neobtěžuje tím, aby si věc ověřil u Brogga? Není ale přece žádný jasnovidce!

„Uvědomuješ si, Quellene, že od začátku roku kamsi zmizely tisíce arbjatrů?“ zeptal se Koll.

„Ne, pane. Totiž... chci říct ano. Jistě, pane. Tedy, ještě jsme neměli příležitost proti tomu podniknout nějaké kroky,“ kotal Quellen.

Jim samým otrásl, jak žvaní. Chabé, Quellene, velmi chabé, říkal si. Bodejť bys o tom něco věděl, když veškerý volný čas trávíš v tom malém, roztomilém koutku za oceánem. Zato Stanley Brogg, ten má určitě každý detail v malíčku. Brogg je velice výkonný.

„No a kampak si myslíš, že se vypaří?“ vyptával se Koll. „Nebo si myslíš, že naskáčí do států a vypraví se někam shánět práci? Třeba do Afriky?“

Narážka Quellena uzemnila. Hrůzou málem vyjekl, pak však stačil přesvědčit sám sebe, že Koll střílí naslepo. Vší silou se ovládl a klidně řekl: „Nevím, pane.“

„Tak jsi učebnice dějepisu moc pečlivě nečetl, Quellene. Chlape, myslí! Co bylo nejdůležitějším momentem ve vývoji uplynulých pěti stoletích?“

Quellen se zamyslel. Vážně, co? Dohoda? Příchod Nejvyšší vlády? Rozpad národů? Stát? Nenáviděl způsob, jakým z něj Koll dělal pitomého školáka. Věděl, že není žádný blbec, byť i působil sebehoupějí, když si ho zavolali na kobereček. Byl dostatečně kompetentní, v hloubi duše však zranitelný kvůli svému skrývanému zločinu. Proto se teď proměnil jen v roztřesený uzlíček nervů. Začal se potit a chvějícím se hlasem odpověděl: „Nejsem si jist, jak tuto otázku hodnotit, pane.“

Koll nedbale, takřka urážlivě přátelským gestem, zvýšil přívod kyslíku do místnosti a pak tiše řekl: „Tak já ti to povím. Je to příchod skokanů. A tohle je doba, ze které startují.“

„Jistě, pane,“ kývl Quellen. O skokanech přece věděli všichni a on měl na sebe vztek, že tak jasnou věc Kollovi neřekl.

„Někdo před pár lety vyvinul cestování v čase,“ dodal Spanner. „Začíná pouštět skokany do minulosti. Už zmizely tisíce arabajtů, a pokud ho brzy nechytíme, zamoří minulost kdejakým potulným dělníkem z této země.“

Spanner se rychle otočil a obrátil se na Quellena. „Co si myslíš?“ ptal se. „Měli bychom se řídit pokyny Nejvyšší vlády, sbalit toho chlápka a zarazit odchody skokanů? Nebo máme udělat to, co říká Koll, a nechat věcem volný průběh, čímž se vzepřeme nejen Jim, ale i historickým faktům?“

„Musím si případ prostudovat, potřebuji čas,“ řekl Quellen obezřetně. Nechat se dotlačit k tomu, aby se přidal na stranu jednoho šéfa proti druhému, to bylo skutečně to poslední, co mohl potřebovat.

„Uděláme to takhle,“ řekl Spanner a vrhl postranní pohled na Kolla. „Od Vlády máme své pokyny a nemá smysl se o nich dohadovat. Tady Koll dobře ví, že o věc projevil zájem sám Kloofman. Naším úkolem je vypátrat tyto ilegální aktivity a dostat je pod naši kontrolu. Kolle, pokud máš námitky, měl by ses raději obrátit přímo na vládu.“

„Nemám žádné,“ řekl Koll. „Quellene?“

Quellen ztuhl. „Ano, pane?“

„Slyšel jsi pana Spannera. Pusť se do toho! Rychle! Najdi toho člověka a odstraň ho. Ale ne dřív, než z něj dostaneš jeho tajemství. Vláda chce celý proces řídit a nezákonnostem učinit přítrž. Je to celý tvoje, Quellene.“

Byl propuštěn.

II

Norman Pomrath se chladně podíval na svou ženu a řekl: „Kdy pro nás tvůj bratr už konečně něco udělá, Heleno?“

„Už jsem ti to přece vysvětlovala. Nemůže.“

„Chceš říct, že nechce!“

„Nemůže. Kdo si myslíš že je? Sám Danton? Prosím tě, buď tak laskav a uхни. Chci si dát sprchu.“

„Ještě žes tak hezky poprosila,“ zavrčel Pomrath. „Jsem vděčnější i za drobný laskavosti.“

Ustoupil stranou. Jakési zbytky studu mu nedovolovaly, aby se na ni díval, jak si svléká zelenou tuniku. Zmouchala ji, odhodila a vstoupila pod molekulární sprchu. Zatímco se myla, otočila se k němu zády, a tak si troufl ji pozorovat. Stud je důležitá věc, myslel si. Dokonce i když je člověk ženatý jedenáct let, musí v těchhle smrdutých bytech o jedné místnosti druhému poskytnout alespoň trochu soukromí. Jinak... jinak se zblázní. Okusoval si nehty a pokradmu pokukoval po vyhublých hýždích své manželky.

Vzduch v bytě byl zatuchlý, avšak Pomrath se neodvažoval pustit si kyslík. Přiděl na tento týden už vyčerpal, a kdyby postrčil knoflík, počítač veřejných služeb kdesi v útrobách země by mu vynadal. Pomrath si nebyl jistý, zda by měl nervy právě teď poslouchat řeči počítače. Právě teď totiž neměl nervy prakticky na nic. Byl Čtrnáctka, což už samo o sobě bylo dost špatné, tři měsíce nezavadil o práci, což bylo ještě horší, a měl švagra v Sedmičce, což ho vážně vytáčelo. Co pro něj kdy Joe Quellen udělal dobrého? Ten mizera nebyl nikdy k mání, vždycky se dokázal vykrotit ze svých povinností k rodině!

Helena byla se sprchováním hotová. Molekulární sprcha neužívala žádnou vodu. Jen ti ze třídy Deset a výš měli právo používat vodu pro účely tělesné očisty. Protože však většina lidí na světě patřila do Jedenáctky a níž, planeta by brzy páchla po celém vesmíru, nebýt molekulární sprchy. Vklouzli jste do ní, postavili se před trysky a ultrazvukové vlny z vás obratně odstranily špínu a daly vám klamný pocit čistoty. Pomrath se neobtěžoval odvrátit zrak, když se k němu Helenina nahá bílá postava obrátila. Zabalila se do tuniky. Kdysi, vzpomínal Pomrath, mu připadala smyslná. Tehdy byl mnohem mladší. Později se mu zdálo, že začíná hubnout. Nyní byla takřka vychrtlá a stávalo se, zvláště v noci, že mu stěží připadala jako žena.

Vklouzl do sítě z pěnové tkaniny, umístěné u jedné zdi bez oken. „Kdy přijdou děti domů?“ zeptal se.

„Za čtvrt hodiny. Proto jsem se sprchovala teď. Zůstaneš tady, Normě?“

„Asi za pět minut jdu ven.“

„Do fetbaru?“

Zamračil se na ni. Jeho obličej, poznamenaný vráskami neúspěchu a prohry, se k mračení dobře hodil.

„Ne,“ odpověděl. „Tam ne. Jdu na pracák.“

„Ale přece víš, že počítač se s tebou může spojit tady, najde-li se nějaká práce...“

„Chci tam jít osobně,“ řekl Pomrath s mrazivou důstojností. „Nechci, aby si mě vyhledal on sám. Půjdu na pracák. A pak nejspíš do fetbaru. Možná oslavovat, možná utopit žal.“

„Věděla jsem to.“

„Jdi do háje, Heleno! Proč mi nedáš pokoj? Je to snad moje vina, že zrovna pauzíruju? Patřím mezi ty s vysokou kvalifikací. Měl bych mít práci. Jen nesmírná nespravedlnost světa mi brání sehnat práci.“

Helena se drsně zasmála. Drsnost byla novým rysem její povahy, důsledkem uplynulých let.

„V posledních jedenácti letech jsi pracoval přesně dvacet tři týdny,“ odsekla mu. „Zbytek doby jsme brali podporu. Dostal ses z Dvacítky do Čtrnáctky a tam tvrdneš, rok za rokem, a nikam to nevede. V tomhle mizerném kvartýru si připadám jako v kleci! A když jsou tady se mnou děti, mám chuť jim rozbít hlavu a...“

„Heleno, přestaň,“ zašeptal Pomrath.

K jeho značnému překvapení skutečně zmlkla. Na bradě jí cukal sval, jak se prudce zarazila uprostřed laviny svých nářků. Mnohem mírnějším tónem dodala: „Promiň, Normě. Není to tvoje chyba, že jsme chudáci. Je přece tak málo práce, dokonce i s tvými schopnostmi...“

„Ano, jasně.“

„Tak se věci prostě mají. Nechtěla jsem ječet, Norme. Mám tě ráda, to víš, v dobrém i ve zlém, jak se říká.“

„Jistě, Heleno, nic se neděje.“

„Možná půjdu tentokrát do fetbaru s tebou. Počkej, než nechám děti naprogramovat a...“

Pomrath zavrtěl hlavou. Ten náhlý výbuch byl dojemný, jenže Heleny si užil dost doma, dnem i nocí. Nechtěl, aby ho doprovázela i tehdy, když se bude oddávat svým hanebným potěšením.

„Dneska ne,“ řekl rychle. „Pamatuj, že si nejdřív musím podat počítač na pracáku. Raději zůstaň tady. Běž navštívit třeba Beth Wisnackovou nebo někoho.“

„Její manžel se ještě nevrátil.“

„Kdo? Wisnack? Ještě ho nevystopovali?“

„Myslí si, že... přeskočil. Nasadili na něj televektor a všechno,“ řekla Helena. „Nic. Je vážně pryč.“

„Ty skutečně věříš těm historkám o přeskocích?“

„Jistě.“

„Cestování v čase? To přece nedává žádný smysl. Z hlediska teleologie, když obrátíš vesmír vzhůru nohama, když vneseš zmatek do sledu událostí, tedy, chci říct, Heleno...“

Oči se jí rozšířily. „Říká se, že to existuje. Nejvyšší vláda to vyšetřuje. Joeovo vlastní oddělení. Normě, jak můžeš tvrdit, že skokani neexistují, když se lidé ztrácejí každý den? Když i Bud Wisnack od vedle...“

„Nikdo zatím nedokázal, že to vážně udělal.“

„Kam tedy zmizel?“

„Třeba do Antarktidy. Do Polska, na Mars. Televektor může udělat chybu, stejně jako kdokoli jiný. Tuhle věc s cestováním v čase nemůžu jen tak spolknout, Heleno. To pro mě není hmatatelná realita, chápeš? Je to jen fantazie, něco, co se zdá feťákovi v litácím snu.“

Odkašlal si a představil si malého, holohlavého Buda Wisnacka, s věčným modravým strništěm na tvářích. Doopravdy prošel bránou v čase a zmizel do roku 1999 nebo kamkoli jinam?

Manželé v trapném tichu hleděli chvíli jeden na druhého. Pak Helena řekla: „Představ si, Norme, že vyjdeš ven a zastaví tě nějaký člověk. Řekne, že je převáděč a zeptá se, jestli se nechceš přenést do minulosti a zbavit se toho všeho tady. Co bys mu odpověděl?“

Pomrath uvažoval.

„Řekl bych ne. Nebylo by čestný utéct od ženy a dětí. Možná to udělal Bud Wisnack, ale já bych se nedokázal zbavit své zodpovědnosti za vás, Heleno.“

Šedomodré oči jí zajiskřily. S výrazem, který mu jasně napovídal, aby si z ní nedělal blázny, se usmála.

„Zní to velmi šlechetně, Norme. Jenže já si stejně myslím, že bys odešel.“

„Myslet si můžeš co chceš. Protože je to stejně celý fantazie, tak na tom vlastně nezáleží. Jdu se poohlédnout po práci.“

Kdo ví? Možná se naráz ocitnu v Sedmičce jako Joe.“

„Možná. Kdy se vrátíš?“

„Pozdě.“

„Norme, nebud' moc dlouho ve fetbaru. Nesnáším, když z těch drog vždycky tak těžce ulítneš.“

„Jsem člověk z lidu a potřebuju svůj opium.“

Dotkl se dlaní dveří. S lehkým zavráním se otevřely a Pomrath vyšel ven. Chodba byla slabě osvětlená. Pomrath tápal k výtahu a proklínal celý svět. Světla na chodbě nesvítla tak jako v domech lidí ze Sedmičky, to věděl. Navštěvoval Joea Quellena. Ne moc často, jeho švagr se příliš nestýkal s arbajtry, i když to byli jeho vlastní příbuzní. Pomrath však viděl dost. Quellen si žil setsakra dobře. Co vůbec umí? A čím vlastně je? Pouhým úředníkem, co šoupě lejstry sem a tam. Neexistovalo nic, co by zvládl lépe než počítač. Měl však práci. Postavení.

Pomrath zasmušile zíral na svůj zkrácený obraz, odrážející se v naleštěné oválné konstrukci výtahu. Byl to podsaditý čtyřicátník, se širokými rameny, výrazným obočím a unavenýma, smutnýma očima. V odraze vypadal starší, s mohutnější šjí. Dej mi čas, pomyslel si. Prošel oválem a výtah se s ním řítí vzhůru na povrchové patro obrovského obytného domu.

Vybral jsem si svobodně a sám, opakoval si tvrdošjně. Oženil jsem se s oslnivou a smyslnou Helenou Quellenovou, měl jsem dvě povolené děti, zvolil jsem si svou práci. A teď jsem tady, v jedné místnosti pro čtyři lidi, moje žena je

vyhublá a já se na ni nedívám, když je nahá, abych ji nepřiváděl do rozpaků. Kvóta na kyslík je pryč a já jdu na pracák, abych zase uslyšel tu starou, známou písničku, a pak zapadnu do fetbaru na pár mizernejch úletů...

Vážně by ho zajímalo, co by udělal, kdyby ho zastavil nějaký převáděč a nabídl mu, že mu prodá lístek do klidnějšího včerejška. Skočil by po příležitosti stejně jako Bud Wisnack?

Nesmysl, řekl si. Taková možnost neexistuje. Skokané jsou jen fikci. Podvod rozšiřovaný Vládou. Člověk nemůže cestovat v čase zpět do minulosti. Jediné, co můžeš dělat, je jít nezadržitelně kupředu, rychlostí jedné sekundy za sekundu.

Ale je-li tomu tak, ptal se Pomrath sám sebe, kam se tedy poděl Bud Wisnack?

Když se dveře bytu zavřely a Helena osaměla, zhroutila se unaveně k všeučelovému stolu uprostřed místnosti. Kousala se do rtu a násilím zadržovala slzy.

Ani si mě nevšimne, říkala si. Sprchuji se přímo před ním a on nic.

Musela si však připustit, že nemá tak docela pravdu. Sledovala jeho výraz na nástěnné desce z materiálu napodobujícího měď, nahrazující okno. Všimla si, jak ji skrytě pozoruje, když k němu stála ve sprše otočená zády. A pak, když šla nahá přes místnost, aby si vzala tuniku, díval se přímo na ni. Jenže neudělal nic. To bylo podstatné. Kdyby pociťoval jiskřičku touhy, dal by to najevo. Pohlažením, úsměvem, netrpělivým dotykem ruky na tlačítko, kterým se vysunovalo skryté lůžko ze zdi. Prohlížel si ji, ale nemělo to na něj sebemenší účinek. Helena tím trpěla mnohem víc než všim ostatním.

Bylo jí sedmatřicet. Skoro. Nebyla ještě stará. Podle statistiky měla před sebou ještě sedmdesát nebo osmdesát let života. Přesto si připadala jako žena ve středních letech. Před nedávnem hodně zhubla, takže jí kosti na bocích vyčnívaly jako špatně umístěné lopatky. Už ani nenosila tuniky odhalující ňadra. Věděla, že pro manžela přestala být přitažlivá, a to ji velmi bolelo.

Co je asi pravdy na kolujících historkách o tom, že Vláda zavádí speciální protisexuální opatření? Na základě Dantonova nařízení prý muži dostávají pilulky způsobující impotenci a ženy desenzualizéry. Tohle si mezi sebou vykládají ženské. Noella Kalmucková tvrdila, že jí to řekl prádelní počítač. Co řekne počítač, tomu se musí věřit, nebo ne? S největší pravděpodobností je přístroj napojen přímo na samotnou Vládu.

To však nedávalo smysl. Helena nebyla žádný génius, měla však zdravý rozum. Proč by se měla Vláda plést do řízení sexu? Něco jiného je kontrola porodnosti. Tu Vláda prováděla humánnějším způsobem, ovlivňováním plodnosti, ne potence. Dvě děti na manželský pár. Kdyby dovolili jen jedno, mohli v otázce populace dosáhnout nějakého pokroku. Bohužel však existovaly vlivné nátlakové skupiny trvající na rodině se dvěma dětmi. Dokonce i Nejvyšší vláda se před nimi musela sklonit. Populace se tak stabilizovala a dokonce trochu redukovala, pokud se brali v úvahu staří mládenci, jako byl Helenin bratr Joe, manželské páry, které složily Slib sterility a tak. Ke skutečnému řešení problému však nedošlo.

Když však měla Vláda pod kontrolou plodnost, proč by chtěla odstranit sex? To postrádalo logiku. Sex byl sportem arbabtrů, byl zadarmo, člověk nemusel mít práci, aby si ho užil. Krátil si jím dlouhou chvíli. Helena nakonec dospěla k názoru, že historky, které slyšela, jsou čirý nesmysl. Pochybovala také, že by prádelní počítač o tom Noelle Kalmuckové cokoli svěřil. Proč by se s ní vůbec měl bavit? Noelle byla jen taková upovídaná, hloupá husička. Jistě, člověk nikdy neví. Vláda se může zachovat nevyzpytatelně. Například ta věc se skokany. Je to pravda, nebo ne? uvažovala Helena. Jistě, o skokanech, kteří dorazili do minulých století, existovaly všeobecně uznávané dokumenty. Co když to ale je všechno jen podvod, podsunutý do historických knih, který měl do všeho vnést zmatek a nepořádek? Co byla skutečnost a co fantazie?

Helena si povzdychla. „Kolik je?“ zeptala se. Náušnice v uchu něžně zapíjala: „Za deset minut tři.“

Děti tu budou ze školy co nevidět. Malému Josephovi bylo sedm, Marině devět. V tomto věku ještě stále neztratily svou nevinnost, na rozdíl od mnoha jiných dětí, nucených žít v jedné místnosti se svými rodiči. Helena se obrátila k jídelnímu boxu a několika prudkými úhozy jim naprogramovala svačinu. Právě s tím skončila, když se děti objevily. Pozdravily ji a Helena jim kývla na pozdrav. „Zapněte si box a nasvačte se,“ nařídila jim.

Joseph se na ni podíval s andělsky nevinným výrazem. „Dnes jsme ve škole viděli Kloofmana. Vypadá jako tatínek.“ „Jistě,“ řekla Helena. „Vláda nemá nic lepšího na práci než navštěvovat Školy, jasně. A důvod, proč je Kloofman podobný tatínkovi...“ Rychle se zarazila. Málem by řekla něco nepravdivého, ale chlapec ještě bral všechno doslova. Opakoval by to a zítra by se tu objevili pátrači a vyptávali by se, proč Pomrathovi z třídy Čtrnáct prohlašují, že jsou příbuzní jednoho z Nich.

Marina jí skočila do řeči: „Stejně to nebyl skutečný Kloofman. Ne on sám. Jen nám ukazovali jeho obrázky na zdi.“ Šťouchla bratra. „Kloofman by nepřišel do tvé třídy, ty troubo. Na to má moc práce.“

„Marina má pravdu,“ souhlasila Helena. „Děti, poslouchejte. Už jsem vás naprogramovala. Najezte se a pak se hned pusťte do úkolů.“

„Kde je tatínek?“ ptal se Joseph.

„Šel k pracovnímu automatu.“

„Dostane dnes práci?“ chtěla vědět Marina.

„Těžko říct. Jdu navštívit paní Wisnackovou.“

Děti jedly. Helena vyšla ze dveří a zamířila o patro výš k bytu Wisnackových. Dveře jí oznámily, že Beth je doma.

Helena se ohlásila a dveře ji vpustily dovnitř.

Beth Wisnacková jí beze slova kývla na pozdrav. Vypadala strašlivě unaveně. Byla to malá žena kolem čtyřicítky, s tmavými, důvěřivými očima a mdle zelenými vlasy, pevně staženými do uzlu. Její dvě děti, chlapec a děvče, seděly zády ke dveřím a svačily.

„Nějaké zprávy?“ zeptala se Helena.

„Žádné. Vůbec žádné. Je pryč, Heleno. Pořád to nechtějí připustit, ale on vážně přeskočil a už se nikdy nevrátí. Jsem vdova.“

„A co pátrání televektorem?“

Žena pokrčila rameny. „Podle zákona ho musejí nechat zapojený osm dní. Tím to skončí. Prohlédli také seznamy registrovaných skokanů, ale nikdo se jménem Wisnack tam není. Což samozřejmě nemusí vůbec nic znamenat. Jen málokdo z nich užívá své pravé jméno, když dorazí do minulosti. A ti první z nich dokonce ani nezaznamenávali fyzický popis. Takže nebude existovat žádný důkaz. Bud je prostě pryč. Příští týden si zažádám o penzi.“

Helena měla pocit, jako by tíže Bethina neštěstí zaplňovala místnost jakousi dodatečnou vlhkostí. Cítila s ní. Ve Čtrnáctce život nebyl příliš lákavý, přinejmenším jste však měli svou rodinu, o níž jste se mohli v těžké chvíli opřít. Beth nyní neměla ani to. Její manžel jednoduše zmizel do minulosti, pustil se na cestu vedoucí jen jedním směrem. Než se vydal zpět tunelem času, mohl říct alespoň: „Sbohem, Beth, sbohem, děti, hasta la vista, mizerný dvacátý pátý století.“ Zbabělec nedokáže unést svou zodpovědnost, pomyslela si Helena. Kdo si teď Beth Wisnackovou vezme?

„Je mi tě tak líto,“ zamumlala.

„Ušetří si to. Tebe taky čekají problémy. Všichni muži odtud utečou. Uvidíš. I Noran půjde. Řeční o svých povinnostech, ale zdrhnou. Bud mi přísahal, že nikdy nepřeskočí. Jenže byl dva roky bez práce, a i když dostával každý týden šek, nemohl to už dál vydržet. Tak šel.“

Tvrzení, že její vlastní manžel je už jednou nohou na odchodu, se Heleně nelíbilo. Připadalo jí od Beth kruté, že jí to vmetla do tváře. I když byla tak nešťastná. Koneckonců přišla jsem jen na sousedskou návštěvu, vyjádřit jí svou účast, myslela si Helena. Nemusí být tak nepřátelská.

Beth si to uvědomila.

„Sedni si,“ řekla. „Odpočini si. Něco mi povídej. Řeknu ti, Heleno, od té noci, co se Bud nevrátil, sotva rozlišuju, co je skutečnost. Kéž by sis takové trápení ušetřila!“

„Ještě neztrácej naději,“ odpověděla Helena tiše.

Prázdná slova, uvědomila si vzápětí. Beth Wisnacková to věděla také. Možná si znovu promluvím s Joem, napadlo Helenu. Sejdu se s ním. Třeba by pro nás mohl něco udělat. Patří do Třídy Sedm, je to významný člověk.

Bože, nechci, aby se z Norma stal skokan!

III

Quellen byl šťastný, že unikl Kollovi a Spannerovi. Jakmile se znovu ocitl ve své vlastní kanceláři, za malým stolem, který patřil jen jemu, znovu získal pocit vlastní důležitosti. Byl něčím víc než jen pouhým poskokem, ať už ho Koll sekýroval sebevíc.

Zavolal Brogga a Leewarda. Oba jeho podřízení se objevili takřka okamžitě.

„Rádi vás zase vidíme,“ řekl Brogg kysele. Byl to rozložitý muž, se zakaboněným výrazem v hrubém obličejí, s tlustými prsty a rukama na hřbetě porostlými chlupy. Quellen kývl hlavou a natáhl se, aby otevřel přívod kyslíku. Nechal ho proudit do kanceláře a pokusil se o tentýž nadřazený pohled, jaký na něj vrhl před čtvrthodinou Koll. Brogg ovšem nevypadal, že by to na něj udělalo sebemenší dojem. Patřil do Devítky, měl však nad Quellenem moc a oba to věděli. Ani Leeward se netvářil nijak ustrašeně. U něj to však pramenilo z něčeho jiného, totiž z naprostého nedostatku vnímavosti k drobným gestům a náznakům. Byl to vytáhlý a vyzábělý člověk, zdrženlivý, který měl ke své práci rutinně metodický přístup. Nebyl to hlupák, nikdy se však neměl povznést výš než do Třídy Devět.

Quellen si své dva asistenty zkoumavě prohlížel. Jen stěží snášel Broggův mlčenlivý dohled. Brogg byl jedním z těch, kteří znali tajemství jeho afrického úkrytu; třetina Quellenových značných příjmů byla cenou za jeho mlčení. Vysoký Leeward nevěděl nic a o nic se také nestaral. Přijímal rozkazy přímo od Brogga, ne od Quellen, a vydírání nepatřilo k jeho koníčkům.

„Předpokládám, že jste už byli informováni o našem úkolu. Máme se vypořádat s nedávnými zmizeními arbjatrů,“ začal Quellen. „Jak jsme již několik let tušili, stali se takzvaní skokané sledovaným problémem našeho Kriminálního sekretariátu.“

Brogg vytáhl tlustý svazek miniprintů. „Právě jsem chtěl s vámi o situaci mluvit. Zajímá se o to Nejvyšší Vláda. Koll vám nepochybně sdělil, že věci věnuje svou pozornost sám Kloofman. Mám zde nejnovější statistické údaje. V prvních čtyřech měsících tohoto roku zmizelo šedesát osm tisíc arbjatrů.“

„Pracuješ na tom?“

„Jistě.“

„Jaký je postup?“

„No,“ odkašlal si Brogg a začal pochodovat sem a tam po malé kanceláři. Přitom si utíral pot z tváře. „Znáte teorii, byť i občas popíranou, že skokané startují z naší bezprostřední časové posloupnosti. Všechno jsem zmapoval. Řekni mu to, Leeward!“

„Statistika potvrzuje teorii. Nynější mizení arbjatrů přímo navazuje na historické záznamy o objevení tak zvaných skokanů na konci dvacátého století a v následujících letech,“ vysvětloval Leeward.

Brogg ukázal na svazek v modrých deskách, ležící na Quellenově stole.

„Historické události na mikrofiších. Tady jsem vám vše připravil. Potvrzuje to mé závěry. Teorie je správná.“

Quellen si přešel prstem po bradě a uvažoval, jaké to musí být nosit na sobě tolik tuku jako má Brogg. Brogg se silně potil a tvářil se sklíčeně, ve skutečnosti pohledem žadonil, aby Quellen zvýšil přívod kyslíku do kanceláře. Okamžik nadvlády utrápeného kriminálního sekretáře těšil a ani se nepohnul.

Ostře řekl: „Jedině jsi potvrdil, co už je ověřené. Víme, že skokani odcházejí přibližně z tohoto období. To je fakt

udávaný v záznamech zhruba od roku 1979. Podle vládní direktivy máme izolovat vektor rozšiřování. Připravil jsem plán našich akcí.“

„Schválený pochopitelně Kollem a Spannerem,“ vyrazil ze sebe Brogg drze, přičemž se mu tváře roztřáslly.

„Samozřejmě,“ odsekl Quellen, jak nejdůrazněji mohl. Rozzuřilo jej, jak snadno ho Brogg dokáže shodit. To si mohl dovolit Koll, jasně, i Spanner, avšak Brogg měl být jeho pomocníkem. Pomyslel si, že Brogg o něm ví příliš mnoho.

„Chci po vás, abyste vyslídili toho převáděče, co transportuje skokany do minulosti. V rámci zákona máte naprosto volnou ruku, abyste ho zarazili. Přiveďte ho sem. Chci ho dostat dřív, než odešle někoho dalšího.“

„Ano, pane,“ řekl Brogg nezvykle ponížene. „Dáme se do toho. Tedy, chci říct, že budeme pokračovat v dosavadním pátrání. Máme stopaře v různých vrstvách arbajtrů. Děláme vše, abychom tomu přišli na kloub. Myslíme si, že je to jen otázkou času. Pár dní, možná týden. Nejvyšší Vláda bude spokojená.“

„Doufejme,“ štěkl Quellen a ukončil debatu.

Aktivoval okno a zíral do ulice hluboko pod sebou. Zdálo se mu, že vidí postavičky Brogga a Leewarda, jak se objevují na chodníku, razí si cestu k pohyblivému pásu a mizejí v mačkajících se zástupech.

Obrátil se, natáhl se k ventilátoru a přívod kyslíku nastavil na maximum. Opřel se. Neviditelné prsty v křesle jej začaly jemně masírovat. Pohlédl na desky, které mu nechal Brogg a unaveně si promnul víčka.

Skokani!

Uvědomil si, že to muselo nevyhnutelně spadnout na něj. Tak jako všechny nepřijemnosti, jako všechny špinavé komploty namířené proti právu a pořádku. Před čtyřmi lety to byl případ syndikátu ilegálně obchodujícího s umělými orgány. Quellen se otřásl. S defektními slinivkami se obchodovalo v zamořených průchodech, pochybní překupníci, létající ze zóny do zóny, prodávali bušící, krví naplněná srdce a nekonečné spirály lesknoucích se střev. Pak ta odporná záležitost s genovou bankou a mizením spermatu. A nakonec jakási stvoření údajně ze sousedního světa, která pobíhala ulicemi Appalachie, chřestila ohyzdnými rudými kusadly a chytala děti šupinatými pařáty. Quellen tyto záležitosti nakonec zvládl, nijak geniálně, neboť genialita nebyla v jeho stylu, ale profesionálně.

A teď skokani.

Tenhle úkol ho znervózňoval. Smlouval a handrkoval se kvůli ceně spermatu a ledvin z druhé ruky, všechno v rámci každodenní práce, avšak představa, že si bude muset poradit s ilegálním cestováním časem, se mu nezamlouvala. Jako by se kosmický řád začínal zvolna bortit, jakmile člověk jednou připustil, že se něco takového může dít. Jako kdyby nestačilo, že čas plyne nemilosrdně kupředu, to se dalo pochopit, i když se to každému nemuselo líbit. Ale zpět? Obrátit logiku naruby, popřít veškerý zdravý rozum? Quellen byl rozumný člověk. Časové paradoxy mu dělaly starosti. Chápal, jak je snadné vstoupit do státu a opustit Appalachie, vrátit se do poklidného vlhkého světa jeho afrického úkrytu a zbavit se na chvíli veškeré zodpovědnosti.

Setřásl ze sebe apatii, která se do něj plíživě vkrádala, a prudce stiskl vypínač projektoru. Na obrazovce zazářily stereoskopické Julezsovy znaky a Quellenovy oči přivykaly nediferencované bílé a černé. Díky Julezsově ostření byla obrazovka stále dokonale kontrastní, aniž by záleželo na stupni optického zkreslení. Před Quellenem se začal odvíjet film s historickými údaji. Pozoroval plynoucí slova, ostrá jako meč:

První známky invaze z budoucnosti přicházely z roku 1979, kdy se několik podivně oblečených mužů objevilo na ulicích Appalachie, známé tehdy jako Manhattan. Dokumenty ukazují, že během následujícího desetiletí jejich počet postupně narůstal. Po přísném vyšetřování, jemuž byli podrobeni, připustili, že přicházejí z budoucnosti. Pod tlakem nových a nových důkazů byli nakonec lidé z 20. století donuceni akceptovat znepokojující fakt, že jsou ve skutečnosti vystaveni mírové, leč i obtížné invazi cestovatelů časem.

Bylo toho víc, mnohem víc, avšak Quellenovi to v tu chvíli I stačilo. Vypnul projektor. Vedro v místnosti bylo nesnesitelné, navzdory šumící klimatizaci a kyslíku, proudícímu z ventilace. Ucítil svůj vlastní štiplavý pot. Tenhle pocit nesnášel. Zoufale se zadíval na zdi, které ho tísnily, a toužebně vzpomínal na temný proud, valící se pod verandou jeho africké vily.

Sešlápl pedálový ovladač diktafonu a zaznamenal si několik poznámek:

1. Můžeme chytit živého skokana? Tedy člověka z naší vlastní doby, který se vrátil do minulosti, řekněme o deset nebo dvacet let zpět, a prožil tam svůj život podruhé? Existují takoví jednotlivci? Co se stane, setká-li se člověk sám se sebou z doby před svým přeskokem?
2. Za předpokladu, že zajmeme živého skokana, použít veškerou vyšetřovací techniku, abychom odhalili zdroj zpětné pohybové energie.
3. Podle nejnovějších údajů tento jev ustává v roce 2491. Svědčí to o úspěchu našich preventivních opatření nebo o pouhé mezeře v záznamech?
4. Je skutečně pravda, že před rokem 1979 nebyli zaznamenáni žádní skokani? Proč?
5. Zvážit možnost maskovat se za arbajtry z Třídy Patnáct a získat tak poznatky o verbování skokanů ze strany převáděčů.
6. Získat svědectví rodin nedávno zmizelých arbajtrů. Sociologické znaky, míru spolehlivosti atd. Také se pokusit zpětně vystopovat události vedoucí ke zmizení skokana.
7. Možná...

Quellen nechal poslední poznámku nedokončenou a sešlápl pedál. Diktafon vyplivl několik miniprintů. Quellen je nechal ležet na stole a znovu spustil projektor. Historie se opět začala odvíjet.

Analýzy záznamů o skokanech naznačují, že ke všem evidovaným příjezdům došlo v letech 1979 až 2106, tedy v období

před vznikem Nejvyšší Vlády. (Quellen si v duchu řekl, že to by mohlo být důležité.) Ti skokani, kteří byli při výsledcích ochotni přiznat rok odjezdu, uváděli bez výjimky léta 2486 až 2491. Jistě to nevylučuje možnost neevidovaných skokanů, odjíždějících v době jiné než uvedené, stejně jako všechny možnosti, kdy se příjezdy neomezily pouze na zmíněné období 127 let. Nicméně...

Zde byl text přerušen. Brogg připojil vlastní poznámku:

Projít exhibity A a B. Prověřit možnost časových cest mimo zaznamenané časové zóny. Tajemné úkazy. Stojí za prostudování.

Quellen našel exhibity A a B ve svých deskách. Byly to další dva filmy. Vložil je do projektoru, udělal si přestávku a uvažoval.

Zdá se, že všichni skokané pocházejí z jednoho pětiletého období, z něhož tento rok je čtvrtý. Všichni přistáli v časovém rozmezí jednoho a čtvrt století. Jistě, někteří z nich unikli odhalení, hladce vklouzli do životního stylu své nové doby a nikdy se neprozradili. Quellen dobře věděl, že před třemi nebo čtyřmi stoletími byly metody detekce osob velmi primitivní. Dost ho tedy překvapovalo, že ve skutečnosti bylo vůbec tolik skokanů nalezeno a evidováno. Ačkoli nebylo pravděpodobné, že by se arbajtri, příslušníci nižší společenské vrstvy, byli schopni rafinovaně skrývat v době pro ně zcela odlišné. Syndikát provozující cesty časem však jistě neposílal do minulosti pouze arbajtry!

Quellen vyjmul film z projektoru a vsunul tam exhibit A. Nic podnětného. Pouze seznam evidovaných skokanů. Nic víc, nic méně. Namátkou četl:

BACCALON, Elliot V. Dopaden 4. dubna 2007 v Trentonu, New Jersey. Vyšetřován jedenáct hodin. Údajné datum narození 17. květen 2464. Kvalifikace: hardwarový technik pátého stupně. Odeslán do Rehabilitační zóny pro časoskokany, Camden. Převezen 30. února 2011 do komplexu kliniky Westvale na léčení. Propuštěn 11. dubna 2013. Zaměstnán jako operátor 2013-22. Zemřel 7. března 2022, pleuritida s komplikacemi.

BACKHOUSE, Martin D. Dopaden 18. srpna 2102 v Harrisburgu, Pennsylvania. Vyšetřován čtrnáct minut. Údajné datum narození 10. červenec 2470, údajné datum odjezdu 1. listopad 2488. Kvalifikace: hardwarový technik sedmého stupně. Odeslán do Rehabilitační zóny West Baltimore. Propuštěn 27. října 2102, plně schopen. Zaměstnán jako hardwarový technik v Interní Revenue Service 2102-67. Uzavřel sňatek s Lonou Walkovou (22. června 2104). Zemřel 16. května 2187, pneumonie.

BAGROWSKI, Emanuel. Dopaden...

Quellen přístroj zastavil a přemýšlel. Pak si našel záznam o Loně Walkové a učinil zajímavý objev. Lona přistála z budoucnosti v roce 2098, tvrdila, že se narodila v roce 2471 a že odcestovala do minulosti 1. listopadu 2488. V tomto případě šlo zjevně o předem domluvené setkání. Osmnáctiletý chlapec a sedmnáctileté děvče zamávali pětadvacátému století a zamířili do minulosti, aby tam začali nový společný život. Martin Backhouse však přistál v roce 2102 a jeho dívka v 2098. Takhle to určitě neplánovali. Zřejmě tedy proces transportu skokanů nefungoval v dosažení času a místa určením tak přesně. Přinejmenším před několika lety. Pro ubohou Lonu to muselo být nepříjemné – přistát v minulosti a zjistit, že její lásce se nepodařilo strefit do stejného roku.

Quellen si okamžitě začal vymýšlet podobné bolestné tragédie skokanů. Romeo přistane v roce 2100, Julie v 2025. Žalem zlomený Romeo přichází k náhrobku Julie. Nebo ještě hůř, mladý Romeo plný síly potkává devadesátiletou Julii. Jakkoli asi prožila Lona ty čtyři roky čekání na svého Martina? Jak si mohla být jistá, že vůbec přiletí? Co kdyby přestala doufat a provdala se za někoho jiného? Co kdyby čtyřletá přestávka jejich vztah zničila, vždyť v době, kdy Martin dorazil do minulosti, bylo Loně jednadvalet let a jemu stále ještě osmnáct?

Zajímavé, pomyslel si Quellen. Dramatici dvaadvacátého století měli nepochybně blahobytné časy, když mohli těžit z takové zlatonosné žíly námětů. Jak asi museli tyto lidé z dávnověku, bombardovaní emigranty z budoucnosti a matení časovými paradoxy, krčit nechápavě čelo nad existencí skokanů?

Uplynulo však téměř čtyři sta let, než se objevil první známý skokan. Celý jev byl zřejmě zapomenut po celé generace. Jedině skutečnost, že skokani přicházeli ze současnosti, přispěla k jeho oživení. Škoda že se to stalo v době mého působení v úřadě, pomyslel si Quellen hořce.

Probíral další aspekty problému. Řekněme, že se někteří skokané v nové době dobře adaptovali, usadili se, oženili nebo provdali. Ne jako Martin Backhouse, který se oženil se skokankou, ale s lidmi o čtyři pět století staršími, než byli oni sami. Mohli si tak de facto vzít vlastní prapraprababičky a stát se svými vlastními prapraprapradědky. Jak to mohlo ovlivnit genetický kód a kontinuitu zárodečné protoplazmy?

A co když skokan, který přistane v roce 2050, srazí pěstitel k zemi muže, kterého potká na ulici, a zabije ho, pak zjistí, že připravil o život jednoho ze svých přímých předků a přerušil tak svou vlastní rodovou linii? Quellena rozbolela hlava. Dejme tomu, že každý skokan, který tohle udělal, by okamžitě přestal existovat a nikdy by se nenarodil na prvním místě. Zmínují se prameny o takové události? Poznamenej si to, nařídil si. Ověř si celou věc ze všech možných úhlů.

Nemyslel si, že by takové paradoxy byly vůbec možné. Lpěl na myšlence, že minulost nelze změnit, protože je to uzavřená, zapečetěná kniha, neměnná. Už se stala. Jakékoli manipulace ze strany cestovatelů časem už byly popsány. Takže jsme všichni vlastně jen jakési loutky, povzdychl si Quellen a zjistil, že se tak ocitl ve slepé uličce determinismu. Co kdybych se vrátil do minulosti a v roce 1772 zabil George Washingtona? Jenže, jak víme, Washington žil až do roku 1799. Znamená to, že bych ho v roce 1772 nemohl zabít? Zachmuřil se. Z takových úvah se mu točila hlava. Ostře se

okřikl. Musí se vrátit ke své práci a najít způsob, jak zabránit dalšímu odlivu skokanů, a tak naplnit deterministické proroctví, že po roce 2491 už nebudou do minulosti odcházet žádní další.

Tady je pointa, uvědomil si náhle. Mnoho záznamů o těchto skokanech uvádí současné datum jejich odchodu. Například Martin Backhouse přeskočil 1. listopadu 2488, příliš pozdě, než aby se s tím nyní dalo něco dělat. Co když však najde skokana, který odjede 4. dubna 2490? To bude příští týden. Pokud by se taková osoba nechala sledovat, vystopovala se až k převáděči, dokonce by se jí zabránilo v odjezdu... Quellen se zarazil. Jak by mohl někomu v cestě zpět zabránit, jestliže dokumenty staré stovky let dokládají, že dotyčný bezpečně přistál v minulosti? Paradox, opět. Mohlo by to narušit celý vesmírný řád. Pokud zasáhnu a zarazím skokana právě v okamžiku, kdy se vydává na cestu..., uvažoval Quellen.

Projížděl si nekonečný seznam skokanů, který pro něj sestavil Brogg. S tajnou rozkoší člověka, který ví, že se použít do něčeho riskantního, hledal kýženou informaci. Chvilí mu to trvalo. Brogg seznam uspořádal abecedně podle jmen, nikoli podle dat odjezdů či příjezdů. Navíc řada skokanů prostě odmítla prozradit přesné datum odjezdu a uvedla jen přibližný čas. Prohlédl již téměř čtyři pětiny záznamů a mnoho možností mu již nezbývalo. Po hodině a půl pečlivého hledání však narazil na člověka, jakého hledal:

RADANT, Clark R. Dopaden 12. května 1987 v Brooklynu, New York. Vyslýchán šest dní. Údajné datum narození 14. květen 2458, údajné datum odjezdu ? květen 2490...

Záznam neposkytoval přesné datum, ale stačilo to. Během nadcházejícího měsíce bude Clark Radant pod bedlivým dohledem. Quellen se rozhodl. Uvidíme, zda se mu podaří vyklouznout zpět do roku 1987, zatímco ho budeme sledovat! Požádal o Hlavní svazky.

„Vyhledej mi dokumenty o Clarku Radantovi, narozeném 14. května 2458,“ vyštěkl Quellen.

Obrovský počítač kdesi pod budovou byl naprogramován tak, aby poskytl okamžitou odpověď. Nikoli však uspokojivou. Odpověď, kterou obdržel Quellen, byla méně než užitečná.

Zněla: „Clark Radant narozený 14. května 2458 není v databázi.“

„Není? Tím chceš říct, že taková osoba neexistuje?“

„Potvrzeno.“

„To není možné. Je v seznamech skokanů. Zkontroluj je! Objevil se v Brooklynu 12. května 1987. Ověř si to.“

„Potvrzeno. Clark Radant uveden mezi příjezdy do roku 1987 a odjezdy z roku 2490.“

„Vidíš. Takže o něm musíš mít nějaké informace! Proč jsi mi neřekl, že není v databázi, když...“

„Pravděpodobně falešný skokan je uveden pouze jako heslo. Jméno na seznamu nutně neznamená legitimní existenci. Studuji možnost, že jméno Radant je pseudonym.“

Quellen se kousal do rtu. Ano, nepochybně. Radant, ať již to byl kdokoli, uvedl po svém přistání v roce 1987 falešné jméno! Možná že všechna jména na seznamu jsou pseudonymy. Možná že každý z nich dostal poučení, aby po příjezdu zatajil své pravé jméno. Nebo byli všichni tak naočkováni, že je nesmějí uvést, dokonce ani po vyšetřování. Clark Radant byl vyslýchán osm dní a ani pak neposkytl jméno, jež by korespondovalo s Čímkoli v matrice narozených. Quellen viděl, jak se jeho plán hroutí. Přesto se pokusil znovu. Čekal, že bude hledat další půlhodinku, během pouhých pěti minut však byl odměněn další stopou:

MORTENSEN, Donald G. Dopaden 25. prosince 2088 v Bostonu, Massachusetts. Vyšetřován čtyři hodiny. Údajné datum narození 11. červen 2462, údajné datum odjezdu 4. květen 2490...

Quellen doufal, že Donald Mortensen před čtyřmi sty dvěma lety zažil v Bostonu hezké Vánoce. Znovu požádal o Hlavní svazky a o údaje o Donaldu Mortensenovi, narozeném 11. června 2462. Připravil se na to, že žádné takové individuum v databázi matriky narozených neexistuje.

Místo toho však počítač začal chrlit informace – Donaldova kvalifikace, rodinný stav, adresa, fyzický popis, zdravotní záznamy atd. Nakonec musel Quellen přístroj umlčet.

Dobře. Donald Mortensen existoval. Nepoužil – nepoužije – pseudonym, když se na Vánoce před čtyřmi stovkami let objevil v Bostonu. Pokud se objevil. Quellen si znovu porovnal seznamy skokanů a dověděl se, že si našel zaměstnání jako mechanik v autoservisu (jak předpotopní, řekl si Quellen) a oženil se s Donnou Brewerovou v roce 2091, stal se otcem pěti dětí (dokonce ještě předpotopnější!) a žil do roku 2149, kdy zemřel na neuvedenou chorobu.

Těch pět dětí mělo nepochybně celou řadu potomků, uvědomil si Quellen. Tisíce současných lidských bytostí mohlo být jejich potomky, včetně Quellenova samotného nebo dokonce některého člena Vlády. Zatknou-li Quellenovi nohsledové Donalda Mortensena, až 4. května nastane Den D, a zabráni mu tak přeskočit do roku 2088...

Zaváhal. Pocit pevného odhodlání, který ho před několika minutami uchvátil, se zcela vytratil v momentě, kdy uvažoval, že změní Mortensenovu volbu, a představil si možné důsledky.

Asi by o tom měl nejprve promluvit s Kollem a Spannerem, pomyslel si.

IV

Pracák neboli pracovní automat, oficiálně Ústřední registr pracovních míst, se nacházel v obrovské hale sférického domu, šest set stop široké. Dům byl nastříkán tří molekuly silnou vrstvičkou platiny. Uvnitř, podél jeho zdí, byly umístěny terminály databank. Pilná, bezduchá inteligence pracovala bez ustání, aby zaznamenala, spočítala a ověřila pracovní příležitosti a nalezla k nim odpovídající kvalifikace. Norm Pomrath jel do registru rychločlunem. Klidně by mohl jít pěšky, obětoval by sice hodinu ze svého času, ušetřil by však. Rozhazoval tak peníze naschvál. Jeho čas byl

takřka neomezený, zatímco jeho hotovost navzdory velkomyslnosti Nejvyšší vlády ne. Podpora v nezaměstnanosti, docházející díky Dantonově a Kloofmanově šlechetnosti každý týden, pokryla všechny základní potřeby jeho čtyřčlenné rodiny. Ale ne víc. Pomrath si většinou svou hotovost šetřil. Nenáviděl život na podpoře, existovala však jen malá pravděpodobnost, že by získal stálé zaměstnání, a tak se s touto neosobní blahovůlí smířil jako každý jiný. V tomto světě nikdo neumíral hladu, ledaže se k tomu sám, svobodně, rozhodl. A i tak to dalo dost práce.

Ve skutečnosti Pomrath na pracák vůbec nemusel chodit. Každý byt byl totiž telefonicky napojen na všechny počítače, k nimž byl veřejný přístup. Mohl si tedy prostě zavolat, a pokud by v jeho věci došlo k nějakému obratu, počítač by se s ním spojil sám. Raději však vypadl z domu. Odpověď počítače znal předem, takže šlo spíš o jakýsi rituál, jeden z mnoha zbývajících, které mu pomáhaly vyrovnat se s umrtvujícím faktem, že je jen nepotřebnou a neužitečnou lidskou bytostí.

Čidla umístěná pod podlahou zašuměla, když Pomrath vešel do budovy. Sledovala ho, identifikovala a prověřila. Pokud by byl jedním na seznamu známých anarchistů, nesměl by ani překročit práh. Z mramorových dlaždic by se vynořily svěráky, které by mu bezbolestně sevřely údy, dokud by nebyl odzbrojen a odklizen. Pomrath však neměl v úmyslu počítač poškodit. Skrýval v sobě nepřátelství a agresivitu, ty však byly namířeny proti celému světu. Byl příliš inteligentní na to, aby plynul hněvem na obyčejný stroj.

Ze vznešených výšin domu na něj shlížely dobrotvivé tváře Dantona a Kloofmana. Obrovské trojrozměrné podobizny, upevněné na třpytivých pilířích domu, se vznášely prostorem. Dantonovi se podařilo tvářit se krutě, i když se usmíval. Kloofman, o němž se říkalo, že je to velice lidský člověk, působil příznivějším dojmem. Pomrath si vzpomínal, jak před dvaceti lety členové Nejvyšší vlády ustavili triumvirát, s Kloofmanem a dalšími dvěma, jejichž jména už pomalu zapomněl. Jednoho dne se objevil Danton a portréty těch dvou byly odstraněny. Jednou nepochybně zmizel i Kloofman s Dantonem a ve veřejných budovách se objeví další dvě, tři nebo čtyři nové tváře. Pomrath se o personální změny ve Vládě příliš nezajímal a jako většina lidí i on pochyboval o skutečné existenci Dantona a Kloofmana. Věřil, že celý ten cirkus řídí počítače a že to dělají už dobrou stovku let. Když však vešel do budovy, neopomněl před podobiznami uctivě sklonit hlavu. Kdo ví, možná ho Danton svým ledovým pohledem skutečně sleduje.

Hala byla plná lidí. Pomrath krácel do jejího středu, tam se zastavil a s potěšením sledoval hučení a lomozem stroje. Vlevo byl Červený terminál vyřizující změny zaměstnání. To se Pomrath netýkalo. Nejdřív by musel mít práci, aby mohl žádat o změnu. Přímě před ním byl Zelený terminál pro ty chronicky nezaměstnané, mezi něž patřil i on sám. Vpravo se tlačily u Modrého terminálu nové pracovní síly, aby si vyplnily žádost o práci. Před každým terminálem se vinula dlouhá řada čekajících. Mládež doprava, hlouček ambiciózních Desítek, toužících po povýšení, doleva, a sklíčující armáda nezaměstnaných rovně. Pomrath si stoupl do fronty k Zelenému terminálu.

Šlo to rychle. Nikdo s nikým nemluvil. Schoulen v ulité svého osamění uprostřed davu, uvažoval Pomrath tak jako již mnohokrát, kde jeho život vykojil. Měl vysoké IQ, dobré reflexy, odhodlání, ctizádost a přizpůsobivost. Kdyby měl štěstí, mohl by si dávno lebedit v Třídě Osm.

Neměl štěstí. A nikdy ho mít nebude. Stal se lékařským technikem. Myslel si, že nemoci budou existovat dokonce i v dokonale fungujícím světě a že bude mít vždy dost práce. Totéž si bohužel myslelo i mnoho jiných mladých mužů. Jako v dostizích členovců, pomyslel si Pomrath. Přepečlivě jste si vybrali svého favorita, s veškerým svým ostrovtipem jste posoudili jeho schopnosti a boječtivost. Vzali jste v úvahu všechny faktory. Chyba byla jen v tom, že se vyskytlo spoustu jiných, kteří byli stejně mazaní a chytří jako vy. Když se vám povedlo vyloučit skutečně prvotřídního závodníka, oni to dokázali také. Když jste si vsadili, byl poměr 11 ku 10 nebo ještě horší, a pokud jste náhodou vyhráli, stejně jste nedosáhli téměř žádného zisku. Tajemství spočívalo v tom, najít nějakou bombu v poměru 50 ku 1 a vyhrát. Jenže kdyby takový outsider dokázal zvítězit, pak by zas neměl tak nulové šance. Svět není nespravedlivý, říkal si Pomrath. Jen na nás prostě kašle.

Pomrath sázel na jistotu a odměna byla patřičně chabá: pár týdnů práce, mnoho měsíců nezaměstnanosti. Byl dobrý technik. Měl znalosti a schopnosti, přinejmenším stejné, jaké měli skuteční lékaři před několika stoletími. Dnešní lékaři, jichž nebylo mnoho, patřili do Třídy Tři, jen o stupínek níž než Nejvyšší vláda. Ale Pomrath, jako pouhý technik, musel zapadnout do Čtrnáctky se všemi jejími nevýhodami a postoupit na kastovním žebříčku mohl jediným způsobem: zvýšením své kvalifikace. Nebyla však práce, nebo jí nebylo mnoho.

Jaká ironie, uvažoval. Joe Quellen se stal velkým zvířetem v Sedmičce bez jakýchkoli znalostí. Má vlastní byt jen sám pro sebe. Zatímco já stojím dvakrát tak hluboko pod ním. Ovšem Quellen je příslušníkem státního aparátu, sice ne přímo členem Vlády nebo nějaké vlivné politické skupiny, ale i tak musel mít svou životní úroveň. Byl přerazen do jedné z vyšších tříd jednoduše proto, že byl schopen uplatnit svou autoritu. Pomrath si hryzal nehet a přemýšlel, proč ho nikdy nenapadlo vstoupit do státních služeb.

Odpověděl si. Protože tam byl poměr sázek ještě mnohem horší než kde jinde. Quellen měl prostě štěstí. Možná i trochu schopností, přiznal si Pomrath neochotně. Kdybych já začal pracovat pro Vládu místo toho, abych se stal zdravotníkem, byl bych nejspíš úředníkem ve Čtrnáctce, se stálým zaměstnáním, ale bez jakýchkoli dalších výhod. Svět není nespravedlivý. Někdy však dokáže být ztraceně důsledný.

Pomrath se dostal do čela řady.

Postavil se k prázdné hliníkové desce, zhruba dvě čtvereční stopy velké. Ze středu jejího zářícího povrchu vyčníval kryt snímače z křišťálového skla. Kryt zazářil jasně zelenou barvou a Pomrath na něj přitiskl ruku.

K počítači se nemuselo mluvit. Věděl, proč Pomrath přišel, kdo je, jaký osud má pro něj nachystaný. Pomrath nicméně ochraptěle zašeptal: „Nějaká práce by nebyla?“ a udeřil do tlačítka.

Odpověď dostal rychle. Così ve zdi za hliníkovou, zářící deskou zašumělo a zašvitořilo, zřejmě pro efekt, jak si Pomrath vždycky myslel. Aby arbajtři uvěřili tomu, že stroj skutečně něco dělá. V desce se objevil malý otvor a z něj vypadl srolovaný minipířit. Pomrath ho rozbalil a bez valného zájmu si jej přečetl. Obsahoval jeho jméno, pracovní kvalifikaci a

zařazení a další identifikační nesmysly, jaké nashromáždil při své životní pouti. Pod těmito úhlednými písmeny stál verdikt:

Prognóza na současném trhu práce nepříznivá. Budeme vás informovat, jak se příležitosti pro výdělečnou činnost vyvinou. Naléhavě vás žádáme o trpělivost a pochopení. Současná krize brání dosáhnout plných kvót stanovených Nejvyšší vládou.

„Moc špatný,“ mumlal si Pomrath. „Upřímnou soustrast Nejvyšší vládě.“

Odhodil miniprint do otvoru na odpadky, obrátil se a razil si cestu houfem otupělých mužů, čekajících, až dostanou svůj díl špatných zpráv.

„Kolik je hodin,“ zeptal se.

„Třicet minut po osmnácté hodině,“ oznámily hodinky v jeho náušnici.

„Nejspíš si zaskočím do mého milého fetbaru. Co ty na to?“

Hodinky nebyly na takovou odpověď naprogramovány. Za dvojnásobnou cenu jste mohli dostat takové, které si s vámi skutečně povídaly i o jiných věcech, než jen kolik je hodin. Pomrath se však nedomníval, že by v takových těžkých dobách potřeboval podobný luxus. Také nedychtil po společnosti natolik, aby toužil po konverzaci s hodinkami v uchu. Znal však jedince, kteří v podobných věcech hledali útěchu.

Vyšel ven, do bledé sluneční záře jarního odpoledne. Jeho oblíbený fetbar byl odtud jen Čtyři bloky. Podobných barů bylo spoustu, dobrá desítka v okruhu deseti bloků od budovy pracáku. Pomrath však chodil vždy do stejného. Proč ne? V každém vám poskytl totéž svinstvo, takže jediné, čím se lišil jeden od druhého, byla obsluha. Dokonce i nezaměstnaný ze Čtrnáctky si potrpí na to, že je někde, byť i jen ve fetbaru, váženým a pravidelným zákazníkem. Pomrath šel rychle. Ulice byly přeplněné, v poslední době přišla chůze pěšky opět do módy. Malý a rozložitý Pomrath měl s těmi, kdo mu překáželi v cestě, jen málo trpělivosti. Za čtvrt hodiny už seděl v baru. Bar byl v obchodním komplexu, v čtyřicátém podzemním patře. Podle zákona totiž takováto místa obchodující s iluzemi musela být umístěna pod zemí, aby neměla předčasný zhoubný vliv na vnímavé děti na ulicích. Pomrath vešel do budovy a vstoupil do rychlovýťahu. Důstojně klesal do hloubky 500 stop pod zem. Komplex měl osmdesát podlaží, včetně podzemní dráhy, spojující několik sousedních budov. Pomrath se však nikdy nedostal tak hluboko, aby si dráhu prohlédl. Podzemní tajemství nechával členům Nejvyšší vlády a netoužil se někde v zemských hlubinách střetnout s Dantonem. Nad vchodem baru svítila křiklavá, trochu porouchaná argonová světla. Většina těchto podniků byla plně automatizovaná, zde však pracoval lidský personál. Proto sem Pomrath rád chodil. Vešel dovnitř a hned ve dveřích narazil na starého dobráka Jerryho, který si ho prohlížel skutečnými, krví podlitými, lidskýma očima.

„Ahoj, Norme. Rád tě vidím.“

„Máš se? Jak jdou obchody?“

„Mizerně. Dáš si masku?“

„Rád. Co žena? Byla těhotná, ne?“

„Copak bych udělal takovou blbost? Nemám zapotřebí, abych měl jako Čtrnáctka kvartýr plnej dětí. Podepsal jsem Slib sterility. Povídal jsem ti to, Norme. Už jsi zapomněl?“

„Asi jo. Jsou chvíle, kdy lituju, že jsem neudělal totéž. Dej mi masku.“

„Co si stříhneš?“

„Butyl merkaptan,“ střelil Pomrath naslepo.

„Hele, nech toho! Copak nevíš...“

„Tak kyselinu pyrohroznovou navrch říznutou laktátem de-hydrogenázy 5.“

„Koukej, Norme. Neblbni mi hlavu a vezmi si tohle. Sladký sny! Máš lehátko číslo devět a dlužíš mi pětku.“

Pomrath uchopil masku a do nastavené masité dlaně upustil pár drobných. Pak šel k prázdnému lehátku. Skopl boty a natáhl se. Přiložil si masku na obličej a inhaloval. Bezbolestná zábava, slabý halucinogenní plyn, rychlá iluze, aby člověk přežil další den. Jak se začal propadat, ucítil, jak se mu k lebce přisály elektrody. Podle oficiálního vysvětlení měly sledovat jeho alfarytmy. Pokud by byl jeho sen příliš divoký a agresivní, mohl ho personál probudit dřív, než si ublíží. Pomrath však slyšel, že elektrody slouží zcela jinému, méně ušlechtilému účelu. Halucinace se zaznamenávají pro milionáře ze Třidy Dvě, kteří si rádi dopřejí vzrušující pocit, na chvíli se ocitnout v hlavě arbajtra. Pomrath se na to ptal Jerryho, ten to však popřel. Co taky jiného. Stejně na tom, zda fetbar prodává použité sny, nezáleží, myslel si Pomrath. Jestli chtějí, ať si klidně jeho představy ukradnou. Pokud za pětku dostane své skromné rozptýlení, končí jeho vlastnické zájmy zde.

Ponořil se do snu.

Okamžitě z něj byla Dvojka, bydlel ve vile na umělém ostrově ve Středomoří. Na sobě neměl nic, kromě zeleného pruhu látky kolem boků. Odpočíval v hlubokém pneumokřesle na břehu moře. V křišťálově čisté vodě pádlovala mladá žena sem a tam, její opálená pleť se zabýlskla pokaždé, když udeřila pádlem o hladinu. Usmála se na něj. Pomrath jí odpověděl na pozdrav nedbalým pokynutím. V duchu si říkal, jak jí to sluší.

Byl místokrálem muslimského Východu, měl na starosti mezilidské vztahy. K funkci patřila příjemná sinekura ve Třídě Dvě. Nemusel dělat nic, jen občas zajet do Mekky a každou zimu do Káhiry na několik konferencí. Patřil mu příjemný dům ve Fargu, v Severní Dakotě, apartmá v newyorské zóně Appalachie a pochopitelně ostrov ve Středomoří. Pevně očekával, že při nejbližší příležitosti dosáhne Třidy Jedna. Danton se s ním často radil, Kloofman ho několikrát pozval na večeri dolů do stého podzemního patra. Diskutovali o značkových vínech. Kloofman se tvářil jako znalec. Strávili spolu nádherný večer, kdy rozebírali vlastnosti Chambertinu, ročník '74. To byl moc dobrý ročník. Zvláště pokud jde o lepší druhy burgundského.

Helena vylezla z vody a stála před ním nahá, zářící, s plným, opáleným tělem, chvějícím se v teplé sluneční záři.

„Miláčku, proč si nejdeš zaplavit?“ zeptala se.

„Přemýšlel jsem. O velmi delikátních věcech.“

„Víš přece, že tě rozbolí hlava! Od toho máme úředníky, aby mysleli za tebe!“

„Takové budižkničemu jako je tvůj bratr Joe? Nebud' blázínek, zlato. Máme úředníky a pak Vládu a mezi nimi je diametrální rozdíl. Mám své povinnosti. Musím tady sedět a přemýšlet.“

„O čem?“

„Jak pomoci Kloofmanovi zavraždit Dantona.“

„Vážně, láska? Ale já jsem si myslela, že patříš k Dantonovi.“

Pomrath se ušklíbl. „Patřil jsem. Jenže Kloofman je znalec prvotřídních vín. Svedl mě. Víš, co si na Dantona vymyslel?“

Geniální plán. Laser, který spustí přesně v tom okamžiku, kdy...“

„Neříkej mi to! Mohla bych to prozradit.“ Otočila se k němu zády. Pomrath klouzal pohledem po jejích svůdných křivkách a říkal si, že nikdy nebyla krásnější. Zajímalo by ho, zda se bude podílet na Kloofmanových vražedných plánech. Danton by se mu možná za informaci dobře odměnil. Stojí to za úvahu.

Z vily se přikulil komorník. Zastavil se na svých čtyřech krátkých teleskopických končetinách před Pomrathovou lenoškou. Pomrath s uspokojením pozoroval tu šedou kovovou schránku. Může mít snad něco lepšího než homeostatického komorníka, naprogramovaného na cyklus spotřeby alkoholu svého pána?

„Filtrovaný rum,“ přikázal.

Vzal si drink, který mu podala pavoučí paže z titanových vláken. Usrkl. Kilometr od pobřeží začala mořská hladina náhle vřít, jako kdyby se z hlubin na povrch drala jakási obluda. Z vln se vynořila tlama ve tvaru spirály. Na návštěvu přicházel kovový kraken. Pomrath rukou udělal obranné gesto a bezpečnostní senzory ostrova v okamžiku vztyčily plot z pravidelně rozmístěných měděných prutů, z nichž každý byl osm stop vysoký a šestnáctinu palce silný. Mezi nimi světélkoval ochranný štít.

Kraken se těžce valil k pobřeží. Z vody vylezlo obrovské šedozelené monstrum a vrhlo na Pomratha a Helenu dlouhý stín. Mělo velké žluté oči. V trubkovité lebce se otevřelo víko a vyjel z něj panel, po němž sestupovaly dvě lidské bytosti. Takže kraken sloužil jen jako pouhý dopravní prostředek. Pomrath dvě postavy přicházející po pobřeží poznal a nařídil vypnout ochranný štít.

Byl to Danton. Chladné oči, ostrý nos, tenké rty, snědá pleť, značící víc než jen obvyklé smíšené předky. Danton, špička Třídy Jedna. Když vstoupil, kývl zdvořile na pozdrav nahé Heleně a natáhl obě dlaně k Pomrathovi, naplněnému obavami. Pomrath stiskl tlačítko na komorníkově kontrolním panelu. Robot odcupital, aby přinesl pro nového příchozího pneumokřeslo. Danton se do něj uvelebil. Pomrath mu objednal drink. Danton mu vlídně poděkoval. Helena se natáhla na břicho a opalovala se.

Danton řekl tiše: „A nyní něco o Kloofmanovi. Nadešel čas...“

Pomrath se probudil, v ústech pachut' starých, plesnivých hadrů.

Takhle je to vždycky, pomyslel si smutně. Jakmile začíná být halucinace zajímavá a vzrušující, efekt pomine. Tu a tam si zaplatil dvojnásobnou dávku, aby si mohl svůj sen užít déle. Dokonce i pak bylo probuzení v nejlepší tvrdé.

Pokračování příště, hlásila maska pokaždé a představení skončilo. Co ale čekal? Hezký příběh, se začátkem, vyvrcholením a rozuzlením? Odkdy takhle svět funguje? Zvedl se z lehátka a zamířil k baru, aby vrátil masku.

„Jak sis dal?“ zeptal se Jerry.

„Hrozně,“ odpověděl Pomrath. „Přeložili mě do Dvacítky a dostal jsem ten nejvyšší trest na svobodě. Našli mi práci jako pomocníka sanitárního robota. Byl jsem ten, který obsluhuje kýbl s hadrem. Pak jsem dostal rakovinu středního ucha...“

„Hele, nedělej si ze mě srandu. Vážně se ti zdálo něco takového?“

„Jasně. Za pětku to není zas tak špatný, no ne?“

„Máš divnej smysl pro humor, Norme. Nevím, kam chlap jako ty na ty fóry chodí.“

„Dar z nebes. Nekladu si takový otázky. Prostě se to zčistajasna objeví. Jako rakovina středního ucha. Měj se, Jerry!“

Vyšel ven a výtahem vyjel na vrchol budovy. Bylo pozdě, doba večeri. Dostal chuť na procházku, věděl však, že Helena by řádila jako divá, kdyby se cestou domů jen tak poflakoval. Vydal se tedy k nejbližšímu terminálu rychločlunů. Jak se k němu blížil, všiml si zchátralé postavy, kráčející stejným směrem. Zpozorněl. Jsem připravenej na všechno, pomyslel si. Čekám, co mi předvedeš!

„Přečti si tohle,“ utrousil muž a vsunul mu do ruky zmačkaný miniprint. Pomrath rozbalil tvrdou, nažloutlou, syntetickou tkaninu. Zpráva byla jednoduchá, natištěná rudými písmeny přesně uprostřed kousku tkaniny. Nemáš práci?

Vyhledej Lanoye

Zajímavé, řekl si Pomrath. Už asi musím vypadat jako notoricky nezaměstnaný. Bez práce? No, jasně že jo.

Ale kdo je k čertu tenhle Lanoy?

V

Martin Koll okázale přerovnával spisy na svém stole, aby zakryl zmatek, který v žádném případě nechtěl dát před kriminálním sekretářem Quellenem najevo. Ten mu právě předložil velice znepokojující návrh. Návrh, jehož důsledky by mohly mít další a další důsledky jako při řetězové reakci. Připomnělo mu to odraz v řadě zrcadel. Bude muset opět požádat Nejvyšší vládu o posouzení. S chutí by Quellena narazil na rezavý kůl za to, že mu způsobil takové problémy. Ano, je to mazaný návrh. Mazanost však nepatřila ke Quellenovým přednostem. Byl to tvrdošíjný, metodický, logicky postupující odborník, neměl však žádný důvod, proč by měl svému nadřízenému navrhnout něco tak ošidného.

„Pokud jsem to správně pochopil,“ řekl Koll, který všemu rozuměl až příliš dobře, „našel jsi v databázi skokanů osobu jménem Mortensen, který podle údajů odjel do minulosti příští měsíc. Navrhuješ ho monitorovat, stopovat ho na místo

kontaktu a v případě nutnosti mu třeba i násilím zabránit v dokončení cesty do minulosti tím, že zatkneš ty, kteří mu v tom chtějí pomoci.“

Quellen kývl. „Ano, správně.“

„Uvědomuješ si, že to bude přímý zásah do minulosti, záměrný a dobře promyšlený, k němuž dosud nikdo nikdy nepřistoupil, alespoň pokud je mi známo?“

„Vím to,“ řekl Quellen. „Proto jsem přišel k vám, abych si vyžádal váš souhlas. Ocitl jsem se mezi dvěma protichůdnými příkazy: chytit převáděče a zachovat logický vnitřní řád dějin. Tento Mortensen má zjevně spojení na převáděče nebo ho bude mít, pokud je 4. květen dnem jeho odjezdu. Jestliže na něj nasadíme stopaře...“

„Ano, to už jsi říkal. Jsem si vědom všech obtíží,“ odpověděl Koll suše.

„Máte pro mě nějaké instrukce, pane?“

Koll si znovu nervózně pohrával se spisy. Podezíral Quellen, že to udělal schválně, aby svého Šéfa v náhlém rozmaru zlikvidoval. Čtyři roky Quellen nutil, aby tancoval podle něj, aby přebíral jeden perný úkol za druhým, a pak ho s jistým potěšením pozoroval, jak se s nasazením veškerých svých omezených schopností pokouší je zvládnout. Koll si připouštěl, že v jeho zacházení s Quellenem je jistý prvek sadismu. Bylo to však jen spravedlivé, Koll měl nárok na své osobní chyby stejně jako kdokoli jiný a zdálo se mu omluvitelné, že vybíjí svou agresivitu nepřátelským chováním vůči trpělivému Quellenovi. Současně ho však velice otrávil, že připustil, aby Quellen vymyslel takový nesmysl jako svou pomstu.

Nakonec prolomil dlouhé, trapné ticho: „Nyní ti nemohu žádné pokyny dát, Quellene. Musím vše konzultovat se Spannerem. S největší pravděpodobností budeme potřebovat zjistit postoj i jiných míst.“

To jest Vlády. Kollovi neušel slabý, rychlý triumfální úsměv, který se mihl v Quellenově přátelském obličejí. On se tím vším baví, o tom nemůže být sporu.

„Odložím tedy veškeré akce až do dalšího vašeho rozkazu, pane,“ řekl Quellen uctivě.

„To bych ti radil,“ odpověděl Koll.

Quellen opustil kancelář. Koll si zaryl nehty do dlaní tak prudce, až ucítil bolest. Pak rychle a znechuceně udeřil do tlačítka autoseku, dokud mu přístroj nevyplivl kazetu s nahraným rozhovorem s Quellenem. Byla pro Spannera. A pak...

Právě teď nebyl Spanner přítomen. Vyšetřoval nějakou stížnost v jiném oddělení. Koll, strašlivě se potící, si přál, aby Quellen počkal, dokud se Spanner nevrátí, a předložil ten nesmysl s Mortensenem jemu. Nepochybně to však bylo rovněž součástí jeho ďábelského plánu. Zalykal se hořkým a dusivým vztekem, že ho pronásleduje jeho podřízený. Zavřel oči a stále před sebou viděl Quellenův obličej. Dlouhý, rovný nos, světlé modré oči, bradu s důlkem. Obyčejná tvář, tvář, která se zapomíná. Někdo by mohl dokonce říct, že je přitažlivá. O Martinu Kollovi to nemohl říct nikdo. Na druhé straně byl chytrý. Mnohem chytřejší a mazanější než ten ztracený Quellen, jak si Koll vždy myslel. Až do dnešního odpoledne.

O hodinu později se vrátil Spanner. Svalil se ke svému stolu jako stvůra, vracející se přecpaná z opulentních hodů. Koll mu hodil kazetu.

„Přehraj si to. Pak mi řekneš, co si o tom myslíš.“

„Nemůžeš mi to v kostce přiblížit?“

„Jen si to poslechni. Bude to jednodušší.“

Spanner si pustil kazetu. Měl přítom milosrdně na uších sluchátka, takže Koll nemusel celý rozhovor poslouchat znovu. Když kazeta dohrála, Spanner vzhlédl. Zatahal se za svůj tučný krk a řekl: „To je dobrá příležitost chytit našeho muže, ne?“

Koll zavřel oči. „Sleduj mě. Sbalíme Mortensena. Neodcestuje do minulosti. Nebude mít pět dětí. Řekněme, že tři z nich jsou nositeli významného historického vektoru. Jeden z nich vyroste a stane se otcem vraha generálního sekretáře Tze. Druhý se stane dědečkem neznámé dívky, která zavekla choleru do San Franciska. Další je zodpovědný za rodovou linii, završenou postavou Plamenné Bess. A teď, pokud Mortensen nikdy nenaplní svůj osud v minulosti, ti tři se nikdy nenarodí.“

„Podívej se na to z jiného úhlu,“ řekl Spanner. „Mortensen se vrátí a bude mít pět dětí. Dvě dívky se nikdy neprovádají. Třetí spadne pod led a utopí se. Z čtvrtého se stane obyčejný dělník a má několik dětí, z nichž žádné ničemů nedosáhne. Páté...“

„Jak můžeš vědět, jaké následky bude mít odstranění byť i jediného obyčejného dělníka z matrice minulosti?“ zeptal se Koll tiše. „Jak můžeš vědět, jaké změny způsobí to, že zmizí jedna stará panna? Chceš to riskovat, Spanner? Chceš převzít zodpovědnost?“

„Ne.“

„Ani já ne. Už čtyři roky můžeme sledovat skokany jednoduše tak, že můžeme projít dokumenty a chytit je ještě před startem. Nikdo to dosud neudělal. Nikdo to dokonce ani nenavrhl, alespoň pokud já vím, dokud se tenhle ďábelský plán nevylihnul v hlavě našeho přítele Quellen.“

„O tom pochybuju,“ řekl Spanner. „Ve skutečnosti mě to taky napadlo.“

„A nechal sis to pro sebe.“

„No, ano. Neměl jsem čas si promyslet všechny aspekty celé věci. Jsem si však jistý, že to napadlo každého, kdo na problému skokanů pracuje. Možná už to dokonce někdo uskutečnil, co, Koll?“

„Dobře. Zavolej Quellen a naříd mu, aby vyplnil formální žádost o povolení svého plánu. Pak ji podepiš.“

„Ne. Podepíšeme ji oba.“

„Odmítám za to převzít odpovědnost.“

„V tom případě já také.“

Oba se na sebe nevesele usmáli. Oba došli k témuž závěru. „Pak nezbyvá než to předložit Jim. Ať rozhodnou,“ řekl Koll. „Souhlasím. Zařídíš to!“ ušklíbl se Spanner.

„Srabe!“ vyštěkl Koll.

„Ne tak docela. Quellen se obrátil na tebe. Prodiskutoval jsi to se mnou a mé stanovisko potvrdilo tvůj názor. Teď je to zase na tobě a ty jediný tomu velíš. Tak to převel rovnou Jim,“ usmál se Spanner srdečně.

„Přece se Jich nebojíš?“

Koll se celý nesvůj zavrtěl v křesle. Se svou pravomocí a odpovědností měl právo přístupu k Nejvyšší vládě. Několikrát ho i využil, nikdy ho to však příliš netěšilo. Neměl přímý přístup, pochopitelně. Mluvil z očí do očí s několika lidmi z Dvojky, ale jeho jediné kontakty s příslušníky Třídy Jedna se odehrávaly prostřednictvím obrazovky. Při jedné příležitosti hovořil s Dantonem a třikrát s Kloofmanem. Neměl však prostředky, jak se ujistit, že ti na obrazovce jsou skutečně lidské bytosti. Pokud cosi tvrdilo, že je Kloofman, mluvilo Kloofmanovým hlasem a vypadalo jako Kloofmanova podobizna, visící ve veřejných budovách, nemuselo to nutně znamenat, že existuje nebo kdy existovala skutečná osoba Petr Kloofman.

„Zavolám a uvidíme, co se stane,“ řekl Koll.

Nechtěl telefonovat ze svého stolu. Náhle v něm rostla potřeba fyzického pohybu. Vstal, příliš prudce, a vyrazil ven, dolů do haly a do ztemnělé telefonní budky. Udeřil do klávesnice a obrazovka se rozsvítila.

Nikdo by se neodvážil jen tak popadnout telefon a zavolat Kloofmanovi. Člověk musel dodržovat úřední postup. Kollovým prostředníkem na cestě vzhůru byl David Giacomini, Třída Dvě, místokrál pro vnitřní kriminalitu. Giacomini existoval. Koll se s ním setkal osobně, jednou se dotkl jeho ruky a dokonce strávil dvě umrtvující hodiny v jeho soukromém sídle ve Východní Africe, což byl jeden z nejnezapomenutelnějších a nejtrýznivějších zážitků celého jeho života.

Zavolal Giacomini. Během necelé čtvrt hodiny se místokrál objevil na obrazovce. Přátelsky se na Kolla usmíval, s nenucenou shovívavostí, jakou si člověk z Dvojky, dokonale jistý sám sebou, může dovolit dát najevo. Bylo mu něco kolem padesáti, měl krátce přistřižené šedé vlasy, křivé rty a svažité čelo. Kdysi si nenapravitelně poškodil levé oko a na jeho místě nosil receptor napojený přímo do mozku.

„Co se děje, Koll?“ zeptal se přátelsky.

„Pane, jeden z mých podřízených navrhl nezvyklý způsob, jak získat informace o problematice skokanů. Existují však různé protichůdné názory na to, zda postupovat podle jeho plánu.“

„Proč mi o tom něco nepovíš?“ řekl Giacomini tak laskavým a uklidňujícím hlasem, jakým se vyptává psychoanalytik na vaše nejzávažnější neurozy.

O hodinu později, na konci pracovního dne, se Quellen od Kolla dověděl, že ve věci Mortensena se ještě nic nerozhodlo. Koll mluvil se Spannerem, pak mluvil s Giacomini, Giacomini nyní hovoří s Kloofmanem a někdo z Nich nepochybně během několika dní vydá příkaz. Mezitím si měl Quellen hledět svého a neprovokovat. Do Mortensenova odjezdu uvedeného v pramenech zbývalo stále ještě spousta času.

Z potíží, které způsobil, měl Quellen pramalou radost. Sbalit Mortensena byl dobrý nápad, to ano, někdy však bylo nebezpečné dávat najevo příliš mnoho inteligence. Quellen věděl, že tím Kolla silně rozrušil. To se nevyplácelo. Koll zase zřejmě znepokojil Giacomini, který teď otravoval Kloofmana, což znamenalo, že Quellenův chytrý nápad vzbudil bouři nelibosti samotné špičky světové mocenské struktury. Kdyby byl Quellen mladší a překypoval ctižádostí postoupit mezi elitu Třídy Sedm, nic by neuvítal víc než připoutat na sebe takovou pozornost. Nyní však už Třída Sedm byl, měl svůj vlastní byt, po němž vždy toužil, a další povýšení pro něj nemělo příliš smysl. Navíc jeho tajné nelegální hnízdečko tížilo jeho svědomí. Poslední věc, kterou mohl potřebovat, bylo, aby někdo z Nejvyšší vlády řekl: „Tehle Quellen, to je velice schopný člověk, zjistěte o něm, co se dá.“ Quellen si přál v těchto dnech zůstat naprosto nenápadný.

Přesto však v sobě nedokázal potlačit nápad s Mortensenem. Měl své oficiální povinnosti a to, jak dalece se odchýlil od platných zákonů v soukromí, způsobilo, že své veřejné úkoly plnil mnohem svědomitěji.

Než odešel domů, zavolal Quellen Stanleyho Brogga. Tučný asistent přispěchal okamžitě. „Nastražili jsme na našeho vykutáleného ptáčka síť, pane. Je to jen otázka dní nebo dokonce hodin, než budeme znát jeho totožnost.“

„Dobře,“ řekl Quellen. „Mám pro tebe pro začátek trochu jiný úkol. Musíš ale postupovat velmi opatrně, protože věc ještě nebyla oficiálně schválena. Ten člověk se jmenuje Donald Mortensen a má v plánu přeskočit 4. května. Ověř si to v záznamech, které jsi mi dal. Tam jsem ho našel. Nasad' na něj pátrače. Zjisti, co dělá a s kým se stýká. Znovu opakuju, všechno s mimořádnou opatrností. Nemohu si dovolit do toho řádně šlápnout.“

„Dobře, Mortensen.“

„Opatrně. Pokud ten člověk zjistí, že ho sledujeme, může to způsobit nepředstavitelný průšvih pro nás pro všechny. Přeložení nebo ještě něco horšího. Takže se do toho pusť. Motej se kolem něj, ale ne aby si toho všiml. Jinak budeš mít malér!“

Brogg se lišácky usmál. „Chcete tím říct, že mě šoupnete o pár tříd níž, jestli to zvorám?“

„Tak nějak.“

„Nemyslím, že to uděláte, pane. Ne mně!“

Quellen se Broggovi upřeně zadíval do očí. Začíná se chovat odporně, příliš se mu zalíbilo v tom, že má nad ním moc. Náhodou objevil jeho africkou vilu a od té doby mu proměnil život v nepřetržitou trýzeň.

„Vypadni,“ zašeptal Quellen. „A nezapomeň na opatrnost. Vláda nejspíš pátrání tímto směrem zarazí, a pokud se to stane a Oni zjistí, že jsme Mortensena vyplašili, pěkně nás podusí.“

„Chápu,“ řekl Brogg a odešel.

Quellen si svým rozhodnutím nebyl příliš jistý. Co když přijde rozkaz via Giacomini, že Mortensen má být nechán na pokoji? Ale Brogg je dost schopný, někdy až příliš. A není moc času. Quellen musí na případu začít pracovat s předstihem. Na spekulativním základě, dá se říct.

Pro tuto chvíli udělal vše, co mohl. Na prchavý okamžik zatoužil přenechat celou tu špinavou záležitost Broggovi a vrátit se do Afriky. Věděl však, že by to znamenalo nevyhnutelnou katastrofu. Zavřel kancelář a vyšel ven, aby chytil nejbližší rychločlun do svého malého bytu Třídy Sedm. Věděl, že v několika nejbližších týdnech si bude moct odskočit do Afriky jen tak na hodinku nebo na dvě, ne však na delší dobu. Bude tvrdnout v Appalachi, dokud se krize se skokany ne-přežene.

Když se vrátil domů, zjistil Quellen, že nemá dostatečné zásoby jídla. Vzhledem k hrozícímu nebezpečí, že se jeho pobyt v Appalachi protáhne, rozhodl se je doplnit. Někdy si potraviny objednával telefonicky, ale dnes ne. Připevnil opět na dveře radion Soukromí a po pohyblivé rampě sjel dolů k obchodu s úmyslem zásobit se dostatečně na celé věky. Cestou dolů si všiml pobledlého muže v příliš volné karmínové tunice, jedoucího opačným směrem. Neznal ho, na tom však nebylo nic překvapujícího. V přelidněné vřavě Appalachie člověk znal jen hrstku lidí, svých sousedů, příbuzných a pár zaměstnanců služeb, jako byl třeba prodáváč v obchodě s potravinami.

Vyzábělý a bledý muž na něj zvědavě hleděl. Zdálo se, že se mu snaží cosi naznačit očima. Quellen celý znervózněl. Ve svém profesi toho věděl spoustu o různých deviantech, se kterými se člověk může na ulici střetnout. Obyčejní sexuální maniaci, pochopitelně, ale i takoví, kteří se k vám přitočí a napíchnou vám do žíly návykovou dávku takové pekelné drogy, jako je třeba helidon. Nebo šílenci, kteří vám v davu potrou kůži karcinogenem, či tajní agenti, kteří vám jemně vpíchnou do masa molekulární štěnici, přenášející každické vaše slovo do vzdáleného příjemce. Takové věci se dějí neustále.

„Vezmi si to a čti,“ sykl bledý muž.

Otřel se o Quellen a do ruky mu vsunul zmačkaný miniprint. Quellen se kontaktu nemohl nijak vyhnout. V tom kratičkém okamžiku mu mohl neznámý provést cokoli: proměnit vápník v jeho kostech v rosol, nosními dírkami ho zbavit mozku, ukojit svou potřebu tím, že ho bezdůvodně zabije. Vypadalo to však, že jediné, co onen člověk udělal, bylo, že mu strčil do dlaně nějakou reklamu. Když neznámý zmizel na rampě, Quellen rozbalil miniprint a četl:

Nemáš práci?

Vyhledej Lanoye

To bylo vše. V Quellenovi se probudil policista. Jako většina úředníků porušujících zákon, i on zuřivě pronásledoval druhé, kteří dělali totéž. A v Lanoyově letáku něco zavánělo zločinem. Ne jen podivný způsob předání z ruky do ruky, ale nabídka samotná. Řídí snad Lanoy nelegální zprostředkovatelnou práce? To je ale výsostnou povinností Vlády!

Quellen se spěšně otočil, aby sledoval rychle se vzdalujícího muže. Naposledy letmo zahlédl volnou tuniku a pak byl muž pryč. Když sestoupil z rampy, mohl zmizet prakticky kamkoli.

Nemáš práci?

Vyhledej Lanoye.

Quellen by rád věděl, kdo je ten Lanoy, a jaký asi může být jeho zázračný lék na nezaměstnanost. Rozhodl se, že nařídí Leewardovi a Broggovi, aby se na to podívali.

Opatrně složil miniprint do kapsy a vešel do obchodu. Dveře v oloveném rámu se rozjely a vpustily ho dovnitř. Roboti, podávající zboží, cupitali podél regálů, přijímali objednávky, plnili příkazy. Mužik s rudým obličejem, řídící obchod, byl pochopitelně jen nastrčenou figurkou – která hospodyňka by si zašla na kus řeči s počítačem? Quellen přivítal neobvykle srdečně.

„Á, kriminální sekretář! Už dlouho jste nás nepoctil svou návštěvou,“ řekl kulat'oučký obchodník. „Už jsem si začínal myslet, že jste se přestěhoval. Ale to je nemožné, že? Dal byste mi vědět, kdyby vás povýšili, vidíte?“

„Jistě, Greevy, samozřejmě. Prostě jsem se sem v poslední době nedostal. Mám spoustu práce. Vyšetřování.“ Quellen se zamračil. Nechtěl, aby si lidé v sousedství všimli jeho časté nepřítomnosti. Rychle a podrážděně popadl umaštěný, šedý svazek katalogu a začal si nahlas odříkávat čísla. Konzervy, instantní koncentráty, polotovary, všechny součásti základní stravy. Načmáral svůj seznam a nacpal ho před senzory, zatímco na něj obchodník přívětivě hleděl.

„Včera tady byla vaše sestra,“ řekl.

„Helena? Už jsem ji dlouho neviděl.“

„Vypadá mizerně, kriminální sekretáři. Hrozně vyhuble. Naprogramoval jsem jí kalorický doplněk, ale ona nechtěla. Byla u zdravotníka?“

„Vážně nevím,“ odpověděl Quellen. „Její manžel má nějaké lékařské vzdělání. Není doktor, jen technik, ale jestli s ní je něco v nepořádku, měl by být schopen to poznat. Pokud mu ovšem ještě funguje mozek. To ostatní mu už nefunguje.“

„To není spravedlivé, pane. Vím jistě, že pan Pomrath by rád pracoval častěji. Já vím proč. Nikdo nechce mít pocit, že je naprosto zbytečný. Vaše sestra říká, že tím hrozně trpí. Vážně...“ Obchodník se ke Quellenovi důvěrně naklonil. „Neměl bych vám to říkat, pane, ale s vaší rodinou něco není v pořádku. Jsou zatrpklí. Možná si myslí, že vy, s vaším politickým vlivem...“

„Nemůžu pro ně nic udělat! Vůbec nic!“ Quellen si uvědomil, že křičí. Co je k čertu tomu zatracenému prodáváči do toho, že Norm Pomrath nemá práci? Jak si může troufnout se do toho plést? Quellen se vši silou pokoušel uklidnit. Podánilo se mu to. Omluvil se za svůj výbuch a rychle opustil obchod.

Na ulici se na okamžik zastavil a pozoroval, jak kolem proudí davy lidí, oblečených do šatů všech myslitelných barev a střihů. Nepřetržitě mluvili. Svět byl úl, přeplněný a rostoucí den ze dne, navzdory všem protipopulačním opatřením. Quellen zatoužil po svém tichém útočišti, vybudovaném na tom nádherném pobřeží, které vykupoval pocity neustálé úzkosti. Čím víc pozoroval krokodýly, tím méně ho zajímala společnost chátry, rojící se v přelidněných městech.

Jistě, byl to spořádaný svět. Každý byl sečten, označen, zaevidován, opatřen značkou, div že nebyl neustále sledován.

Jak jinak byste ale vládli světu s jedenácti, dvanácti či možná dvaceti nebo třiceti miliardami obyvatel, aniž byste zavedli pořádek? Avšak Quellen byl v pozici, kdy věděl, že v rámci povrchního zdání pořádku bují všechny druhy kriminality, ne jako v jeho případě, ospravedlnitelné pokusy uniknout z nesnesitelné existence, ale naopak strašlivé, temné, neřestné a neomluvitelné zločiny. Například drogová závislost, napadlo jej. Na pěti kontinentech pracovaly laboratoře, chrlící stále nové a nové druhy narkotik rychleji, než byly ty staré likvidovány. Právě teď se šířil nový typ smrtících alkaloidů těmi nejkřiklavějšími způsoby. Člověk si zašel do fetbaru v naději, že si koupí půlhodinku nevinné zábavy, a místo toho si pořídil těžkou závislost. Nebo na rychločlunu mužská ruka jakoby neslušně zasáhla po ženském těle a po dvou dnech dotyčná nešťastnice zjistila, že má závislost na nějakém odporném svinstvu a musí vyhledat lékařskou pomoc, aby se odhalilo, na jakém.

Věci jako tohle, hnusné, nelidské, říkal si Quellen. Jsme naprosto odlidštěné bytosti. Zraňujeme se navzájem jen tak, z pouhé potřeby ranit druhého. A když se na někoho obrátíme s prosbou o pomoc, setkáme se jen se strachem a odmítnutím. Jdi pryč, pryč a nech mě na pokoji!

A co Lanoy, přemítal Quellen a nahmatal v kapce miniprint. Tady se děje něco divného, i když doposud tak utajeného, že to uniklo pozornosti KrimSeku. Co máme o Lanoyovi v databázi? Jak se mu podařilo skrýt svou nelegální činnost před svou rodinou a spolubydlicími? Jistě nežije sám. Takový kriminálník nemůže být ze Sedmičky. Lanoy musí být ubohý arabjtr, který provozuje své podvodné svobodné povolání jen pro vlastní prospěch.

Quellen k neznámému Lanoyovi pocítil zvláštní spřízněnost a současně odpor, smíšený s obdivem. Lanoy také porušuje pravidla. Je mazaný. Možná by stálo za to se s ním seznámit. Quellen se zamračil. Pak se rychle vydal zpátky do svého bytu.

VI

Petr Kloofman ležel natažený v ohromné vaně s výživným roztokem, zatímco mu operátor vyměňoval levou plíci. Měl doširoka otevřený hrudník, jako kdyby byl nějakým druhem robota, podstupujícího generální opravu. Kloofman ale nebyl robot. Byl to člověk z masa a kostí, smrtelný, i když zase ne tak příliš. Ve věku stodvaatřiceti let podstupoval výměnu orgánů tak často, že z jeho původního těla nezbylo už takřka nic, s výjimkou šedé hmoty jeho lstivého mozku, a ani pro ni nebyl chirurgův skalpel neznámý. Kloofman se podroboval takovým zákrokům dobrovolně a rád, aby zachoval svou existenci, lépe řečeno svou neomezenou moc. Byl skutečný. Danton ne. Kloofman dával přednost nechávat věci tak jak jsou.

„Chce s vámi mluvit David Giacomini,“ zašuměl hlas v sondě, voperované přímo do lebky.

„Vpusťte ho,“ přikázal Kloofman.

Před zhruba dvaceti lety se nechal rekonstruovat tak, že se mohl věnovat státnickým záležitostem dokonce i během regenerativního zákroku. Jinak by si nedokázal své postavení udržet. Byl jediným smrtelníkem z masa a kostí ve Třídě Jedna, což znamenalo, že veškeré nitky moci se sbíhaly k němu. Předal maximum pravomocí hromádce vaček a relé, existující pod jménem Benjamin Danton, ten však koneckonců nebyl skutečný a postupem času se dokonce i on stal jen prodlouženou rukou neúnavného Kloofmana. Vždy to takhle nefungovalo. Před aférou s Plamennou Bess měla Třída Jedna tři členy a ještě před tím jich bylo spolu s Kloofmanem pět.

Tímto způsobem se Kloofmanovi nevládlo špatně. A neexistoval žádný důvod, proč by nemohl nést své jedinečné břímě ještě dalších šest nebo sedm set let. Nikdo v celé dlouhé historii světa neměl takovou moc jako on. Tu a tam, ve chvílích vyčerpanosti, ho toto vědomí uklidňovalo.

Vstoupil Giacomini. Postavil se vedle vany, v níž ležel Kloofman. Tvářil se uvolněně, leč zdvořile. Kloofman si ho velmi cenil. Patřil k těm dvěma stovkám příslušníků Třídy Dvě, jejichž podpora byla pro Vládu nepostradatelná. Mezi Třídou Dvě a Tri zela kvalitativní propast. Lidé ve Dvojce věděli, jakým způsobem se svět řídí, zatímco lidé z Trojky si sice užívali svých příjemných výsad, skutečnou pravdu však neznali. Pro chirurga nebo úředníka z Trojky byl Danton pravděpodobně existující osobou stejně jako ostatní nejmenované Jedničky. Giacomini, jako muž Třídy Dvě, zasvěcený do věci, pravdu znal.

„Tak?“ zeptal se Kloofman a s odtážitým zájmem sledoval, jak operátor zvedá šedou pěnovou hmotu transplantované plíce a umísťuje ji v její dutině jeho hrudníku. „Co pro mě dnes máš, Davide?“

„Skokany.“

„Už je objevili?“

„Ještě ne. Ale podnikají se v tom jisté kroky. Nebude to dlouho trvat.“

„Dobře, dobře,“ mumlal si Kloofman. Celý ten podnik s cestováním v čase ho trápil mnohem víc, než by si byl ochoten připustit. Za prvé fungoval dál, navzdory všemu úsilí Vlády vystopovat jeho původce, a to bylo mrzuté. Jistě, uplynulo jen pár dní od té chvíle, co Kloofman nařídil celou věc sledovat. Mnohem víc ho však zlobilo, že i s veškerou svou mocí nedokáže dosáhnout svého cíle okamžitě, nemůže nad celým procesem převzít kontrolu a využít ho pro své vlastní plány. Vyvíjí se naprosto nezávisle na působení Vlády. A to je pro Kloofmana jasnou připomínkou, že ani on sám není vždy všemocný.

„Je tu jeden problém,“ pokračoval Giacomini. „Uvažujeme o tom, že bychom izolovali jednoho skokana a zabránili mu v přeskoku do minulosti.“

Kloofman se v lázni pohnul tak prudce, až tekutina vystříkla do jeho otevřeného hrudníku. Homeostatické pumpy ji nevzrušeně odčerpaly. Operátor sevřel rty, a aniž by cokoli poznamenal, pokračoval ve své práci. Vládce světa řekl:

„Registrovaného skokana? Ze seznamu?“

„Ano.“

„Tys to dovolil?“

„Kvůli tomu jsem přišel. Pozastavil jsem to, dokud nepřijde rozkaz shora.“

„Zaraz to!“ řekl Kloofman rozhodně. „Zcela určitě! A dál: stoprocentně se ujisti, že u evidovaných skokanů nedochází k žádným zásahům. Ber to jako kategorický příkaz. Každý, kdo přeskočil, musí odjet! Jasně? To je rozkaz, Davide! Vydeh ho všem oddělením, které se byt' i jen vzdáleně problémem skokanů zabývají.“

Jak mluvil, ucítil Kloofman slabé bodnutí v masité části levého stehna. Uklidňující léky. Zřejmě se musel příliš rozčilit. Automatický monitorovací systém rozrušení vyrovnával tím, že jeho organismus zaplavil vhodnými enzymy a chemickými prostředky a rozšířil mu artérie. Zvládl by to i bez toho. Silou vůle se nutil ke klidu, dokonce i tvář v tvář této hrozbě. Giacomini se tvářil znepokojeně.

Kloofman se postupně uklidnil. Giacomini řekl: „To je vše, o čem jsem vás chtěl informovat. Předám vaše rozkazy dál.“

„Dobře. Oznam to programátorům Dantona. Cokoli půjde přes něj, musí obsahovat tutéž informaci. Tohle je příliš důležité, než abychom si to nechali vyklouznout. Nemohu pochopit, že jsem tu možnost nepředvídal.“

Giacomini se obrátil k odchodu. Opatrně se protáhl kolem vany a opustil vlhce lepkavou komoru.

Kloofman s nechutí pozoroval zelené skleněné zdi. Uvědomil si, že měl být upozorněn předem. To byl úkol lidí ze Třídy Dvě, aby s předstihem odhalovali číhající nástrahy. A měli si být vědomi, že mezi ně patří i problém skokanů. Plány pro řešení nepředvídatelných událostí z osmdesátých let zahrnovaly návrhy, jak si s podobnými problémy poradit. Proč tam nebylo tohle? Ze všeho zapomenout na takovou důležitou věc!

Kloofman si své přehlédnutí odpustil. Avšak ostatní – koledují si o přerazení do nižší třídy.

Nahlas řekl: „Představ si, co by se bývalo mohlo stát, kdyby se někdo začal plést do evidovaných skokanů uvedených v našich záznamech. Vyrvat je z minulosti! Ale proč! Vždyť by to mohlo obrátit svět vzhůru nohama!“

Chirurgové neodpověděli. Riskovali by svou třídu, kdyby s Kloofmanem mluvili o čemkoli, s výjimkou věcí týkajících se jejich vlastní profese. Uzavřeli mu hrudník a přejeli ho anemostaty. Začal okamžitý hojivý proces. Teplota výživné lázně klesala, jak automatické regulátory připravovaly Kloofmana na jeho návrat do samostatného života.

Byl hluboce ořesen, nikoli pooperačním šokem – ten byl tehdy již neznámý – nýbrž důsledky akce, k níž málem došlo. Svěvolně zasahovat do historie! Vymazávat skokany! Předpokládáme, uvažoval rozčileně, že nějaký byrokrat ze Sedmičky nebo Devítky překročí své pravomoci v touze vydobýt si ráznou akci rychlé povýšení, a udělá razii na pár registrovaných skokanů ještě před jejich odjezdem. Tím naprosto zamotá křehké vlákno času a nezvratně změní minulost.

Vše by se mohlo odehrát jinak, uvažoval Kloofman.

Mohl jsem se stát vrátným, technikem, obchodním cestujícím, prodávajícím pilulky proti horečce. Nemusel jsem se vůbec narodit. Také jsem mohl skončit v Třídě Sedm a Danton mohl být skutečný a u moci. Nebo by mohla zavládnout naprostá anarchie a žádná Nejvyšší vláda by vůbec nemusela existovat. Mohlo vzniknout cokoli. Cokoli. Naprosto odlišný svět. Změna by se vplížila pomalu, jako zloděj kradoucí se temnou nocí, a pochopitelně by byla neodhalitelná, takže bych nikdy nezjistil, že se mé postavení mění. Možná by došlo k několika přeměnám, napadlo Kloofmana náhle. Bylo to vůbec možné?

Zabránil už nějaký horlivý úředník dvěma nebo třem skokanům v jejich přeskoku, doloženém v pramenech? A došlo v důsledku toho k nějakým podstatným změnám v dějinách uplynulých pěti století, ke změnám nikdy a nikým nepostřehnutelným? Kloofmana zasáhl náhlý pocit vyčerpání, když si uvědomil, že vesmír postrádá jakoukoli stabilitu. Zde je on, šest set metrů pod povrchem země, žijící jako vždy u základů civilizace, neboť Nejvyšší vláda sídlila na nejnižší obydlí úrovni. Po desítky let vládně moci a prostředky, jaké nebyly ani v nejmenším dostupné Attilovi nebo Čingischánovi, Napoleonovi či Hitlerovi. A přesto nyní cítil, jak se kolem něj jako přetržená vlákna stahují kořeny minulosti, vyrvané ze svých prazákadů. Udělalo se mu z toho zle. Nějaké bezejmenné individuum, jakýsi pouhý vládní úředník, by mohl díky nevinnému omylu rozmetat vše a Kloofman by nemohl učinit nic, aby tomu zabránil. Možná se to již začíná dít.

Nikdy jsem se do té záležitosti se skokany neměl pouštět, říkal si. Věděl však, že by tak jen zatvrzele setrval v omylu. Udělal správnou věc. Jen nebyl dostatečně opatrný, nezvažil pečlivě veškerá možná rizika. Před tím, než dal svým úředníkům volnou ruku v dopadení převáděče skokanů, měl vydat přísná nařízení, týkající se zásahů do minulosti. Uvědomil si, jak snadno je zranitelný, a při tom pomyšlení se celý roztřásl. Kdykoli od roku 2486 hrozilo, že celá jeho impozantní mocenská struktura, tak pracně budovaná tolik let, bude zničena jediným neuváženým, chvilkovým nápadem jeho podřízeného.

Ostré bodnutí homeostatických injekcí mu připomnělo, že znovu ztrácí klid.

„Zavolejte mi Giacomina,“ rozkázal.

Místokrál vešel o chvíli později. Tvářil se poněkud zmateně, že je znovu rezolutně povolán zpět. Kloofman se nahnul dopředu a zpolal se ve vaně vztyčil. Servomechanismy uvnitř jeho těla slabě záúpěly na protest.

„Chtěl jsem se jen ujistit, že mé příkazy pochopil naprosto přesně,“ řekl. „Nezasahovat do odjezdů skokanů! Za žádných okolností. Nikdy. Jasně?“

„Ovšem, pane.“

„Vylekal jsem tě, Davide? Myslíš si, že už je ze mě užvaněný dědek, který by si měl nechat vyškrabat mozek? Dovol mi, abych ti vysvětlil, proč mám z té věci takový strach. Řídím současnost a do jisté míry i budoucnost, vid'š? Správně. Ale ne minulost. Jak mohu ovládnout minulost? Vidím před sebou celý úsek času, který je mimo mou pravomoc. Připouštím, že jsem vyděšený. Dbej na zachování mé vlády nad minulostí, Davide. Dohlédni, aby zůstala nedotknutelná. Co se už jednou stalo, musí se stát!“

„Podniknu veškeré kroky, abych splnil váš příkaz,“ řekl Giacomini.

Kloofman ho propustil podruhé. Cítil se uklidněn, ale ne zcela. Zavolal si Mauberleyho, muže ze Třídy Dvě, odpovědného za chod Dantona. Jako člověk, považující se za takřka nesmrtelného, nezabýval se Kloofman příliš myšlenkou ustanovit své budoucí dědice. Mauberleyho si však velmi vážil a považoval ho za svého možného

nástupce. Mauberley vešel. Byl to šedesátiletý, mohutný a svalnatý muž, s všedními rysy a hustými, vlnitými vlasy. Kloofman mu stručně vyličil, co se stalo.

„Giacomin to už řeší,“ řekl. „Ty se do toho také pusť! Nadbytek zaměstnanců, v tom spočívá tajemství výkonné státní správy! Ať Danton sestaví oficiální prohlášení. Dej ho kolovat všem podřízeným až do Sedmičky! Je to mimořádná situace.“

Mauberley řekl: „Vážně věříte, že kvůli zásahům proti skokanům již došlo ke změnám v minulosti?“

„Ne. Ale mohlo by se to stát. Jeden nikdy neví.“

„Podívám se na to,“ odpověděl Mauberley a odešel.

Kloofman odpočíval. Po chvíli sám vstal z výživné lázně a odebral se do své kanceláře. Na povrch nevyjel už šestnáct let. Svět nad ním se mu lehce vzdálil, nijak ho to však netrápilo, neboť věděl, že pro většinu obyvatel nahoře je postavou trochu neskutečnou, možná i víc než jen trochu. Vzájemná spolupráce, pomyslel si. Další tajemství úspěchu efektivní státní správy. Žil v komplexu vzájemně propojených tunelů, táhnoucích se stovky kilometrů daleko. Kdykoli mel k dispozici stroje s lesknoucími se drapáky, rozšiřující jeho panství. Doufal, že během příštích deseti let bude svět protkáno celou sítí tras, umožňujících Nejvyšší vládě přístup kamkoli. Jeho osobní dopravní systém, jeho vlastní hlubinný had Midgard. Upřímně řečeno, na nic to všechno nepotřeboval. Mohl vládnout stejně tak dobře z jediného pokoje jako z kteréhokoli místa onoho tunelu, obepínajícího svět. I Kloofman však měl své rozmary. K čemu by mu jinak bylo stát v čele celého světa a nemoci si tu a tam dopřát ani tu nejmenší zábavu?

Na hučících kolečkách se přesunul do svého řídicího centra a dovolil asistentům, aby ho připojili k počítači. Nudilo ho spoléhat jen na řeč a psané slovo, když chtěl mít informace o dění venku. Jeden z mnoha chirurgických zákroků, které podstoupil před mnoha lety, mu umožnil přímý nervový vstup do počítačové sítě. Kloofman mohl vstoupit, a také vstupoval, přímo do toku dat a stal se tak součástí samotného počítačového systému. Tehdy a jedině tehdy pocítil druh všepohlcující extáze.

Kývl a proud informací začal plynout.

Fakta. Natalita, mortalita, statistiky chorob, údaje o dopravě, kriminalitě, energetickém potenciálu. Synapse za synapsí se uzavíraly, jak Kloofman vše vstřebával. Daleko od něj se miliardy lidí věnovaly svým každodenním činnostem, zatímco on vstupoval do života každého z nich a oni vstupovali do jeho mozku. Jeho vnímání mělo pochopitelně určité meze. Jednotlivé změny mohl v datech sledovat pouze jako momentální výchylky. Dokázal je však odhadnout. Věděl, že právě v tomto okamžiku jeden skokan mizí do minulosti. Ze současnosti byl odečten jeden život. A co lidstvo? Je zachováno? Údaje o počtu obyvatel na planetě nedokázaly brát v úvahu možnost náhlého a totálního odpočtu. Dvě stě liber živé váhy bylo náhle odstraněno ze současnosti a vrženo do minulosti.

Jak je to možné? ptal se Kloofman. Ale stalo se to, dokumenty to potvrzují. Tisíce skokanů vyhnaných z jeho doby do časů jeho předků. Jak? Jak?

Zahnal myšlenku, vtírající se do jeho rozzechvělé mysli. To není důležité. Co je důležité, je náhlá, neuvěřitelná možnost, že minulost lze změnit, že tohle vše by mohl ztratit v jediném náhodném zakolísání, proti němuž neexistuje obrana. Zachvátil ho panický strach. Naplnil si mozek daty, aby přehlušil možnost totální ztráty. Pocítil vzrůstající rozkoš.

Césare, plynul ti kdy celý svět v jediném okamžiku mozkem?

Napoleone, dokázal by sis vůbec představit, jaké to je, být napojen přímo na řídicí počítač?

Sardanapale, existovaly podobné radovánky v tvém Ninive?

Kloofmanovo mohutné tělo se chvělo. Okruh jemných kapilárních obvodů těsně pod jeho kůží začal zářit. Přestal být Petrem Kloofmanem, vládcem světa, jediným člověkem ze Třídy Jedna, laskavým despotou, tvůrcem grandiózních plánů, náhodným dědicem věků. Nyní se stal jedinou existující bytostí. Zvolna jej zaléval proud vesmírné energie. Tohle byla skutečná nirvána, konečná jednota a harmonie! Tohle byl okamžik vrcholné extáze!

VII

Helena Pomrathová se zeptala: „Kdo je to Lanoy, Norme?“

„Kdo?“

„Lanoy. L-A-N...“

„Kdes to jméno slyšela?“

Ukázala mu miniprint a bedlivě sledovala výraz jeho obličeje. Zamžikal očima. Vyvedla ho z míry.

„Včera večer jsem to našla v kapse tvé tuniky,“ vysvětlovala. „Píše se tady: Nemáš práci? Vyhledej Lanoye. Chtěla jsem jen vědět, kdo to je a co by pro nás mohl udělat.“

„No... asi řídí nějakou zprostředkovatelskou agenturu. Nevím to jistě.“

Pomrath byl očividně celý nespokojen. „Někdo mi to strčil do ruky, když jsem vycházel z fetbaru.“

„K čemu je to dobré, když tady není žádná adresa?“

„Asi se předpokládá, že si ji každý najde sám,“ odpověděl pomrath. „Bude se vyptávat, hrát si trochu na detektiva. Nevím. Upřímně řečeno, úplně jsem na to zapomněl. Dej mi to!“

Helena mu lístek podala. Popadl ho a strčil si ho kapsy. Spěch, s jakým se pokoušel inkriminující miniprint schovat, se Heleně vůbec nezamlouval. I když si ani v nejmenším neuvědomila všechny souvislosti, snadno vycítila manželovy rozpaky a pocit provinění.

Možná mě chce překvapit, napadlo ji. Možná už toho Lanoye navštívil a poptal se po práci, ale nechce mi to říct, až příští týden, kdy máme výročí. A já ho tady vyslýchám. Měla bych to nechat být.

Jejich syn Joseph vystoupil nahý z molekulární sprchy a uvolnil ji Marině. Helena spěchala, aby dětem naprogramovala snídani.

„Dnes budeme mít zeměpis,“ řekl chlapec.

„Prima,“ kývla lhostejně.

„Kde leží Afrika?“ vyptával se dál.

„Daleko. Někde za morem.“

„Budu tam mocet jet až vyrostu?“

Ze sprchy se ozvalo hihňání. Marina vyběhla a řekla: „Afrika je tam, kde bydlí Dvojky! Z tebe se stane Dvojka, Jo--Jo?“

Chlapec se na sestru zlostně zamračil. „Možná. Možná ze mě bude Jednička. Co můžeš vědět? Z tebe nebude nic. Já mám něco, co ty ne!“

Sestra se na něj zašklebila a otočila se k němu zády, aby před jeho očima skryla své nevyvinuté devítileté tělíčko.

Ze svého rohu místnosti zvedl Pomrath oči od ranních faxnovin a vyjel na ně: „Nechte toho, oba! Jo, ty se oblékni a ty, Marino, se konečně umyj!“

„Řekl jsem jen, že chci jet do Afriky,“ mumlal si Jo.

„Neodmlouvej otci,“ napomenula chlapce Helena. „Snídaně je hotová, oblékni se!“ Povzdychla si. Rozbolela ji hlava a měla pocit, jako by jí tam někdo nasypal skleněné střepy. Věčně se haštefící děti, vzdálený Norm sedící ve svém koutě jako host, náhodou objevený tajemný miniprint, čtyři slepé zdi, které ji svírají a dusí – ne, to je už příliš. Nechácala, jak to dokáže snášet. Jíst, spát, mýt se, milovat se, všechno v jediné malé místnosti. Tisíce špinavých sousedů, kteří zabředli do téhož marasmu. Jednou za rok piknik, cesta státem někam na vzdálené a ještě ne zcela zastavěné místo, chléb a hry, jen ať se lid baví. Avšak vidět živý strom a pak se vrátit zpět do Appalachie, to bolelo. Moc a moc, říkala si Helena zoufale. Tohle nečekala, když si brala Norma Pomratha. Tehdy měla spoustu plánů.

Děti se nasnídaly a odešly do školy. Norm zůstal sedět tam, kde seděl, a listoval faxnovinami. Občas se sni podělil o novinky. „Příští úterý Danton otevře novou nemocnici v Pacifice. Plně automatizovanou. Jeden velký homeostat a žádný personál. Není to pěkné? Ušetří to náklady na zaměstnance. A teď ještě jedna pěkná zpráva navrch. Od prvního května se snižují kvóty na kyslík ve všech obchodních budovách o deset procent. To znamená, že se tak umožní zvýšit dodávky kyslíku pro bohaté domácnosti. Vzpomínáš si, Heleno, že v srpnu se snižily dávky pro domácnosti. Pořád klesají. Až se dostaneme do situace, kdy bude i vzduch na přiděl...“

„Norme, nerozčiluj se!“

Nevnímal ji. „Jak se nám to mohlo stát? Máme právo na něco lepšího! Čtyři miliony lidí na jeden čtvereční palec, to nás čeká! Postav dům o tisíci patrech, aby bylo dost místa pro všechny, a bude ti trvat měsíc, než se dostaneš dolů na ulici nebo nahoru na terminál rychločlunů. Tomu se říká pokrok! A...“

„Myslíš si, že bys mohl najít toho Lanoye a dostat od něj práci?“ zeptala se Helena.

„Co potřebujeme, je prvotřídní epidemie. Selektivní, ovšem. Vyhledat všechny ty, kteří jsou k ničemu. To by snížilo náklady na podpory v nezaměstnanosti o pár miliard za den. Peníze z daní věnovat na programy, které by vytvořily pracovní místa pro zbytek. Kdyby to nepomohlo, začít válku. Nepřátelé z cizích galaxií, krabové z Krabí mlhoviny, vše pro vlast! Začít předem prohranou válku!“

Začíná šilet, napadlo Helenu, když poslouchala, co Norm povídá. V posledních dnech vedl nekonečný monolog a chrlil ze sebe svou hořkost a zoufalství. Pokoušela se ho neposlouchat. Nevypadal na to, že by se chystal ven. Půjde tedy sama. Naskládala nádoby do drtiče odpadků. „Jdu navštívit sousedku,“ řekla a zavřela za sebou dveře, právě když se Norm pustil do výkladu o přednostech nukleární války jako prostředku kontroly porodnosti. Výbuch nesouvislých zvuků, to byl Norm Pomrath posledních dnů. Musel slyšet sám sebe mluvit, aby nezapomněl, že vůbec existuje.

Kam mám probíhat jít? ptala se Helena v duchu.

Beth Wisnacková, vdova po skokanovi, vypadala dnes menší, šedivější a smutnější než při Helenině poslední návštěvě. Ústa měla pevně sevřená, jako kdyby potlačovala jakýsi skrytý vztek. Za maskou ženské rezignace, kterou si nasadila, v ní hořela nenávist: jak si mohl troufnout mi tohle provést, jak si mohl dovolit mě takhle opustit?

Beth své návštěvě zdvořile nabídla tubu s alkoholem. Helena se příjemně usmála, uchopila červenou plastickou tubu s krátkým koncem a zabodla si ji do paže. Beth udělala totéž. Ultrazvukové hlavice zašuměly a do krevního oběhu prudce vstříkly alkohol. Snadné pití pro ty, kterým nechutnaly moderní lihoviny. Helena zavřela oči a odpočívala. Jen napůl poslouchala Beth, omílající dokola stále jedno a totéž. Pak řekla: „Beth, neznáš někoho, kdo se jmenuje Lanoy?“

Beth okamžitě zpozorněla. „Jaký Lanoy? Kde jsi o něm slyšela? Co o něm víš?“

„Nic moc. Proto se tě na něj ptám.“

„Ano, to jméno jsem už slyšela.“ Světlé oči jí vzrušeně zářily. „Bud se o něm zmiňoval. Slyšela jsem ho, jak vypráví jednomu muži, že Lanoy tohleto a Lanoy támhleto... Bylo to týden předtím, než ode mě utekl. Lanoy, říkal. Lanoy zařídí.“

Helena se natáhla pro další tubu, aniž ji to Beth nabídla. Náhle ji zamrazilo a potřebovala se zahřát.

„Lanoy zařídí co?“ zeptala se.

Beth Wisnacková řekla zklamaně: „To nevím. Bud mi nikdy nic neřekl. Ale slyšela jsem ho o Lanoyovi mluvit. Těsně před tím, než odjel, o něm mluvil skoro pořád. Myslím si o něm své. Chceš vědět co?“

„Jistě!“

Beth s úsměvem řekla: „Jsem přesvědčená, že Lanoy je ten, který řídí ten podnik se skokany.“

Helenu to napadlo také. Přišla sem však, aby se dověděla opak, ne aby si potvrdila své nejhorší obavy. Napjatá a s třesoucíma se rukama, si uvolnila tuniku, poposedla si a zeptala se: „Vážně si to myslíš? Máš pro to nějaký důvod?“

„Bud mluvil o Lanoyovi celý týden. Pak zmizel. Něco punktoval a Lanoy v tom hrál svou roli. Co asi? Mám své teorie. Dohodli se. A...“ Hněv a bolest vytryskly na povrch. „A pak Bud zmizel,“ dokončila Beth větu stručně. Vpíchla si další tubu. „Proč se ptáš?“

„Našla jsem Normovi v kapse print s jakousi reklamou. Nemáš práci? Vyhledej Lanoye, stálo tam. Ptala jsem se ho na

to. Byl celý nesvůj. Sebral mi print a pokoušel se mi namluvit, že je to nějaká agentura zprostředkovávající práci. Viděla jsem, že lže. Něco skrývá. Smůla je, že nevím co.“

„Měla by sis začít dělat vážné starosti, Heleno.“

„Myslíš, zeje to tak zlé?“

„Jsem přesvědčená, že jde o totéž jako u Buda. Norm je s nimi ve spojení. Teď se asi pokouší sehnat nějaké peníze. A oni ho pošlou pryč. Frnk. Bude fuč. Žádný manžel. Vdova Pomrathová s dvěma dětma. Budeš se mít co ohánět!“ Beth nyní podivně svítily oči. Při představě, že z Helenina manžela bude také skokan, se netvářila nijak nešťastně. Helena chápala, že nic člověka nepotěší tak, jako neštěstí druhého. Nechte zmizet všechny manžele na zeměkouli do minulosti a možná tak uděláte Beth Wisnackové docela radost.

Snažila se zachovat klid.

„Když policie vyšetřovala Budovo zmizení, zmínila ses o Lanoyovi?“ zeptala se Beth.

„Ano. Chtěli vědět, jestli se Bud nesetkal s někým podezřelým, a já jsem řekla, že nevím, ale že několikrát uvedl jméno Lanoy, které neznám. Poznamenali si to. Nevím proč. Buda mi to stejně nevrátí. V čase můžeš cestovat jen jedním směrem. Zpět. V minulosti neznají žádné stroje, které by lidi posílaly zase zpátky do budoucnosti. Slyšela jsem, že to prostě není možné. Odjedeš zpět a zůstaneš tam prostě třet. Takže až Norm odejde...“

„Nikam se nechystá,“ odsekla Helena.

„Hledá Lanoye, nebo ne?“

„Jediné co má, je miniprint s Lanoyovým jménem. Dokonce tam není ani adresa. Řekl, že neví, kde Lanoye hledat. A stejně nemáme žádnou jistotu, zda má Lanoy vůbec něco společného se skokany.“

Beth zajiskřily oči. „Lanoyovi lidé se s ním spojí,“ řekla. „Mohou se s ním setkat kdykoli. A on s nimi. Pošlou ho zpátky. Chystá se k přeskoku, Heleno. Vezme ti roha.“

Quod erat demonstrandum.

Rychločlun zavezl Helenu k výstavnému mrakodrapu, kde sídlil Kriminální sekretariát. Jakýsi pilný zaměstnanec v recepci jí sdělil, že její bratr je dnes v úřadě přítomen a počká-li chvíli, možná ji přijme. Zažádala si o schůzku s ním. Přístroj jí odebral otisky prstů a pak seděla a čekala v předpokoji, čalouněném střízlivou narudlou tkaninou.

Helena nebyla zvyklá na svět úřadů a krácejících servomechanismů. Pohybovala se jen mezi svým bytem a obchodem. Slovo „centrum“ – což byl svět na konci linek rychločlunů – jí nahánělo strach. Vší silou se nutila ke klidu. Tohle je tak vážné, že se musí se svým bratrem setkat osobně, tváří v tvář přes stůl, takže jí nebude moct uniknout otočením vypínače. Měla strach.

„Kriminální sekretář vás přijme,“ oznámil jí neosobní, lhostejný hlas.

Byla uvedena k bratrovi. Quellen vstal, trochu se začervenal a rozpáčitě se usmál. Pokynul jí, aby se posadila do křesla. To se jí chopilo a začalo jí masírovat svaly na zádech. Helena se oťrásla a když neviditelné prsty uvnitř křesla začaly pracovat na jejích stehnech a hýždích, odtáhla se. Citlivé senzory zaznamenaly její pocity a přestaly jí podobnou laskavost prokazovat.

Nejistě pohlédla na bratra. Vypadal stejně nesvůj jako ona. Tahal se za ucho, svíral rty, ťukal prsty o stůl. Byli si prakticky cizí. Setkávali se jen u rodinných oslav a ve skutečnosti spolu už po dlouhou dobu nebyli ve styku. Quellen byl o několik let starší než Helena. Kdysi si byli blízcí, dva vzájemně si oddaní sourozenci, hádající se a pošťuchující právě tak jako Marina a Jo dnes ráno. Helena si vzpomínala na bratra jako na chlapce, který ji v jejich jednopokojovém bytě kradmo pozoroval, tahal ji za vlasy a pomáhal jí s úkoly. Pak se začal připravovat na službu ve státní správě a poté se z jejího života takřka úplně vytratil. Teď z ní byla obyčejná, nervózní hospodyňka a z něj věčně uspěchaný státní úředník. Trochu jí naháněl strach.

Asi tři minuty si vzájemně vyměňovali zdvořilosti, týkající se rodinných záležitostí. Helena vypravovala o dětech, o svém výukovém programu, o jednotce společenského svědomí v jejich bytě. Quellen takřka nepromluvil: Byl starý mládenec, což jej od ní vzdalovalo ještě víc. Helena věděla, že se její bratr přátelí s jednou ženou, která se jmenovala Judith. Mluvil však o ní zřídka a zdálo se, že si na ni sotva vzpomene. Byly doby, kdy ho Helena dokonce podezírala, že Judith vůbec neexistuje a že si ji vymyslel, aby zamaskoval své samotářské sklony a nebo ještě něco horšího, třeba homosexualitu nebo sodomii. Sodomii nyní společnost tolerovala, protože pomáhala udržovat počet porodů na nízké úrovni. Heleně se však pomyšlení, že by se její bratr účastnil podobných praktik, vůbec nelíbilo.

Ukončila jejich klábosení tím, že se zeptala na Judith: „Má se dobře? Vždy jsi mi sliboval, že ji k nám přivedeš na návštěvu, a nikdy jsi to neudělal.“

Quellen se na ni při zmínce o Judith podíval stejně vyplašeně jako Norm, když se ho začala vyptávat na Lanoye.

Odpověděl vyhýbavě: „Zmínil jsem se jí o tom. Souhlasí, že k vám zajde na návštěvu, ale ne teď. Trochu ji zneklidňuje setkání s tvými dětmi. Děti ji jdou na nervy. Ale určitě to nějak uděláme.“

Rychle a provinile se na ni usmál. Pak se toho choulostivého tématu zbavil tak, že přešel k věci: „Určitě jsi nepřišla jen na kus řeči, Heleno.“

„Ne. Něco pro tebe mám, Joe. Ve faxnovinách jsem četla, že vedeš vyšetřování skokanů.“

„Ano. To je pravda.“

„Norm se chystá přeskočit.“

Quellen seděl bez hnutí, levé rameno výš než pravé. „Jaks na to přišla? Sám ti to řekl?“

„Ne, jistěže ne. Mám ale podezření. V posledních dnech má těžkou depresi kvůli tomu, že nemá práci a tak.“

„U něj nic nového.“

„Tentokrát je to horší. Měl bys ho slyšet, co povídá, Joe! Úplné nesmysly, jen proud zuřivých slov nedávajících žádný smysl. Postupně se u něj schyluje k nějakému psychickému výbuchu. Já to vím. Cítím v něm to napětí!“ Opřela se.

Křeslo ji začalo znovu masírovat. „Nepracuje už celé měsíce, Joe.“

„Já vím. Už jsi určitě slyšela, že Vláda podporuje celou řadu projektů, které mají problém nezaměstnanosti zmírnit.“

„Skvělý. Jenže mezitím je Norm bez práce a já si myslím, že už to dlouho nevydrží. Má spojení na převáděče skokanů a chystá se pryč odtud. Možná, že zatímco tady sedím a tohle ti vyprávím, je už někde v nějakém stroji času!“

Hlas jí stoupal až do tlumeného výkřiku. Slyšela, jak se rozléhá bratrovou kancelář. Měla pocit, že si konečky všech jejích nervů hledají cestu z jejího těla a vysunují se ven jako ostny.

Quellenovo chování se změnilo. Očividně se vši silou snažil uvolnit. Laskavě se k ní naklonil a věnoval jí důvěrný úsměv. Helena očekávala, že se zeptá: „Neměli bychom se nyní pokusit dostat na kloub té tvé falešné utkvělé představě?“

Ve skutečnosti jí veselým a něžným tónem řekl: „Možná jsi vynervovaná kvůli malichernosti, Heleno. Proč si myslíš, že má Norm něco společného se skokany?“

Vyprávěla mu o miniprintu a o Normově přehnané reakci, 1 když se ho vyptávala na Lanoye. Jak mu citovala obsah vzkazu, překvapilo ji, když se bratrův zářivý výraz předstíraného zájmu vytratil a v prázdném pohledu se náhle objevil výraz čiré hrůzy. Pak se Quellen vzpamatoval, ale pozdě. Už se prozradil. Helena dokázala podobné záchvěvy v nitru jedince bystře odhalit.

„Ty o Lanoyovi něco víš?“ zeptala se.

„Náhodou jsem jeden z těch miniprintu viděl, Heleno. Koluji městem ve velkém množství. Jedeš na terminál rychločlunů a někdo ti ho podstrčí. Není pochyb, že právě takhle k němu přišel Norm.“

„Je to reklama pro lidi převádějící skokany, ne?“

„Pro to nemám žádný důkaz,“ odpověděl Quellen zvolna a oči ho zároveň usvědčovaly ze lži.

„Lanoye ale sleduješ, vidíš? Tím chci říct, že pokud nemáš žádný důvod ho podezírat...“

„Ano, provádíme vyšetřování. Znovu ti opakuju, Heleno: neexistuje žádný důvod si myslet, že tato osoba je jakýmkoli způsobem napojena na skokany!“

„Ale Beth Wisnacková tvrdí, že její manžel Bud o Lanoyovi mluvil celý týden než zmizel.“

„Kdo?“

„Wisnack. Nedávno přiskočil. Když jsem se jí na Panoze ptala, řekla mi rovnou, že je zodpovědný za Budovo zmizení a že si je jistá, že Norm zmizí taky.“

Samým vzrušením Helena šoupala nohama sem a tam. Senzory křesla zaznamenaly její neklid a znovu ji začaly masírovat.

Quellen řekl: „Normovo případné zmizení si můžeme prověřit velmi jednoduchým způsobem.“ Otočil se a uchopil desky.

„Tady je kompletní seznam všech registrovaných skokanů, kteří byli evidováni po svém příjezdu do minulosti. Byl pro mě sestaven nedávno a pochopitelně jsem si ho ještě celý neprostudoval, protože obsahuje statisíce jmen. Jestli Norm přiskočil, najdeme ho tam.“

Zasunul mikrofiš do přístroje a začal hledat, přičemž Heleně vysvětloval, že seznam je uspořádán abecedně. Helena seděla strnule v křesle a sledovala, jak hledání pokračuje rychlostí několika tisíc bitů za vteřinu. Netrvalo dlouho a Quellen se dostal k písmenu P. A pak...

Pokud Norm odešel, měl by být uveden zde. Pozná jeho osud, jeho i její, zachycený na tomto pásku. Dozví se, že jejich manželství bylo odsouzeno k zániku již tři sta let před tím, než ho uzavřeli. Uvidí, že jméno jejího manžela bylo před stovkami let zapsáno na seznam uprchlíků z tohoto století. Proč tento seznam není stále k dispozici veřejnosti? Protože by ležel jako temný stín na duších těch, kteří přiskočili, přiskočí, musí přiskočit. Jaké by to bylo vyrůst s hrozivým vědomím, že jste osudem předurčení opustit svou vlastní dobu?

„Vidíš?“ řekl Quellen vítězně. „Není na seznamu.“

„Znamená to, že neodešel?“

„Myslím si to.“

„Jak si ale můžeš být jist, že všichni skokani jsou tady uvedeni?“ ptala se Helena. „Co když jich spousta proklouzlo kontrolou?“

„To je možné.“

„A co jména?“ pokračovala Helena. „Pokud by Norm uvedl jiné jméno, až by dorazil do minulosti, nenajdeme ho.“

Quellen se tvářil nevrle. „Vždycky existuje možnost, že přijme pseudonym,“ připustil.

„Ty kličkuješ, Joe. Nevíš jistě, jestli skočil. Dokonce ani s tím seznamem.“

„Tak co ode mě vlastně chceš, Heleno?“

Zhluboka se nadechla. „Můžeš Lanoye zavřít dřív, než pošle Norma do minulosti.“

„Musel bych ho nejdřív najít,“ poznamenal Quellen. „A pak mu dokázat, že v tom všem jede. Dosud nemám žádný pádný důkaz, jen spoustu tvých překotných závěrů.“

„Tak zavři Norma!“

„Cože?“

„Obviň ho z něčeho a dej ho pod zámek! Zavři ho na rok nebo na dva na nápravnou terapii. Tak bude mimo, dokud krize se skokany nepomine. Říkej tomu ochranná vazba.“

„Heleno, nemůžu jen tak využívat zákony jako hračky pro členy svojí rodiny.“

„Je to můj manžel, Joe. Chci si ho udržet. Jestli odejde do minulosti, ztratím ho navždy.“ Helena vstala. Zapotácela se a musela se opřít o Quellenův stůl. Jak ho má přimět, aby pochopil, že stojí na okraji propasti? Skočit znamenalo fakticky totéž jako zemřít. Bojuje o život svého manžela. A tady sedí její bratr, ohání se spravedlností a nedělá nic, zatímco cenné vteřiny ubíhají.

„Udělám, co budu moci,“ slíbil Quellen. „Podívám se na Lanoye. Jestli chceš, pošli mi sem Norma. Promluví s ním a

pokusím se zjistit, co se mu honí hlavou. Ano. To je možná nejlepší řešení. Donut' ho, ať sem přijde.“

„Pokud chce přeskočit, sotva ti o tom bude vykládat,“ řekla Helena. „Vyhne se ti na sto honů.“

„Proč mu neřekneš, že si s ním chci promluvit o možnosti získat práci? Stěžuje si, že pro něj nic nedělám. Fajn. Přijde sem, bude si myslet, že jde o práci, a já z něj vyrazím všechno, co ví o skokanech. Nenápadně. Pokud něco ví, dostanu to z něj. Zlikvidujeme jejich organizaci a pak už nebude hrozit, že by ho poslali zpět. Jak se ti to líbí, Heleno?“

„Jo, zní to nadějně. Řeknu mu to. Pošlu ho za tebou. Pokud už není pozdě.“

Zamířila ke dveřím. Quellen se znovu zasmál. Helena sebou trhla. Sevřel ji strach, že zatímco tu seděla a povídala, Norm už nenávratně zmizel. Musí si za ním pospíšet. Dokud se bouře nepřežene, musí být ve střehu.

„Pozdravuj ode mě Judith,“ řekla a odešla.

VIII

Rozhovor se sestrou nenaplnil Quellen žádným nadšením. Helena v něm vždy vzbuzovala pocit, že ho neustále kritizuje a peskuje. Nyní však byla tak očividně nešťastná, že ho pohled na ni doslova bolel. Vybavil si ji, když jí bylo třináct. Byla tak nevinná a plná energie, ochotná uvěřit, že jí život přinese jen něco báječného. Ted' stála na prahu čtyřicítky, uvězněná ve čtyřech zdech, a zuřivě kolem sebe kopala, aby si udržela svého věčně mrzutého, zahořklého manžela, protože byl to jediné, co měla.

Poskytla mu však jistě užitečně informace. Lanoy ho strašil ve snech od té chvíle, co mu na rampě bledý cizinec vsunul do dlaně miniprint. Následující den dal Quellen pokyn k rutinnímu prověření Lanoye, které však nevedlo v podstatě nikam. Samotné jméno totiž bylo pro počítač bezcenné. Na světě žily tisíce Lanoyů a Quellen mohl jen stěží vyšetřovat každého z nich jako potenciálního zločince. Náhodný výběr neposkytl žádné použitelné informace. Nyní však přišla Helena s intuitivním podezřením, že za podnikem se skokany stojí právě Lanoy. A ta žena, o které se zmínila, ta Beth Wisnacková – Quellen si poznamenal, že k ní musí někoho poslat, aby ji znovu vyslechl. Už ji nepochybně vyslýchali v souvislosti se zmizením jejího manžela, tentokrát se však otázky musí soustředit hlavně na Lanoye.

Quellen uvažoval, zda má nechat Norma hlídat, aby mu zabránil v odjezdu. Dostal zcela jasně formulovaný rozkaz, že má nechat Donalda Mortensena plavat a nijak nezasahovat do záležitostí registrovaných skokanů. Koll ten příkaz obdržel od Giacomina a ten ho měl od samotného Kloofmana. Ruce pryč od Mortensena!

Báli se porušit minulost. Quellen jako by cítil jejich strach, šířící se přímo až na ta nejvyšší místa. Nyní měl ve svých rukách tu moc oťrást vesmírem v samotných jeho základech. Například tím, že Donalda Mortensena nechá sebrat a při výsledku mu prostřelí lebku laserovým paprskem.

„Pardon. Je mi líto, ale bránil se zatčení, a musel být zneškodněn.“

Ano. Pak Donald Mortensen nikdy neopustí 4. května současnost. Což zamíchá celou strukturou několika uplynulých století. V okamžiku, kdy zastřelím Mortensena, uvažoval Quellen, všechno se změní a ukáže se, že jsme byli roku 2257 okupováni armádou slizkých stonožek z Magellanových oblaků. Okupaci by býval mohl zabránit jeden z Mortensenových potomků, kdybych ovšem nebyl tak nepozorný a Mortensena nezastřelil.

Quellen neměl v úmyslu porušit rozkaz Vlády, týkající se Mortensena. Avšak co Norm Pomrath? Není na oficiálním seznamu skokanů. Vztahuje se Kloofmanuv rozkaz i na něj? Má Quellen upustit od jakýchkoli akcí, které by ho mohly vést na stopu Časových přesunů?

To nedávalo smysl. Proto se Quellen rozhodl, že může nechat svého švagra sledovat a podniknout vše, aby mu zabránil v cestě do minulosti, aniž by ohrozil sám sebe. Helena bude šťastná. A možná to bude i příspěvek k definitivnímu vyřešení j celého tohoto nepříjemného úkolu, říkal si Quellen.

„Ať přijde Brogg,“ přikázal do mikrofonu.

Ukázalo se, že Brogg vede vyšetřování někde mimo budovu. Do Quellenovy kanceláře vstoupil asistent Leeward.

Quellen mu řekl: „Mám určitou stopu. Můj švagr Norm Pomrath se údajně pokouší navázat kontakt s někým, kdo by mu pomohl přeskočit do minulosti. Nevím, co je na tom pravdy, ale chci si to ověřit. Nasad' na něj odposlech a sleduj ho, čtyřadvacet hodin denně, nepřetržitě. Pokud se jen slůvkem zmíní o skokanech, zasáhneme.“

„Ano, pane,“ řekl Leeward lhostejně.

„Pak je tady ta věc s Lanoyem. Je něco nového?“

„Ještě ne, pane.“

„Dověděl jsem se, že právě Lanoy má údajně zprostředkovat Pomrathovi přeskok. Lanoy je tedy naše klíčové slovo.

Zajisti, aby monitory spustily poplach, jakmile Pomrath vysloví jeho jméno. Okamžitě mě o tom informuj!“

Leeward odešel, aby vše zařídil. Tohle znamená konec Normova soukromí. Od této chvíle až do okamžiku, kdy nechá Quellen Ucho odstranit, nebude moci Pomrath obejmut manželku, ulevit svým vnitřnostem, poškrábat se v podpaží nebo nadávat na Vládu, aniž by to vševědoucí monitorovací systém zachytil. Smůla. Sám Quellen se stal obětí Ucha a věděl, jaká působí muka. Právě tak se totiž proradný Brogg dověděl o jeho ilegálním sídle v Africe. Přesto Quellen nepocíťoval žádné výčitky, že přístroj na Norma nasadí. Je to kvůli Heleně. Požádala ho, aby dal Norma zavřít. Tohle pro něj bude mnohem výhodnější. S největší pravděpodobností se o tom vůbec ani nedoví a Quellen by mohl vést k jádru celého problému. V každém případě však pro něj bude takřka nemožné opustit přítomnost, zatímco bude sledován.

Quellen pustil na chvíli Pomrathovu záležitost z hlavy a obrátil pozornost k dalším naléhavým věcem.

Na stole se mu nahromadila denní hlášení o spáchaných zločinech. I když byl Quellen nyní takřka posedlý skokany, zodpovídal stále i za ostatní případy. Musel prostudovat detaily všech deliktů, ke kterým došlo uvnitř zóny Appalachie a navrhnout způsob jejich vyšetřování. Nových případů byl téměř stejný počet jako včera – zločinnost byla podle statistik konstantní. Quellen věděl, že dnešní ohavnosti nebudou ani méně ani více vynalézavé než ty včerejší.

Listoval záznamy.

Přehled zločinů už Quellen neděsil. To bylo na jeho práci to nejhorší. Rok od roku zvolna a nenápadně ztrácel jakýkoli cit. Když byl mladým nováčkem, nezkušenou Jedenáctkou, rozkoukávající se kolem, míra schopnosti člověka ubližovat druhému ho naprosto ochromovala. Nyní to pro něj byla jen statistika a roztríděné pásky vzdálené reality.

Současný zločinec měl tendenci páchat své ukrutnosti bez jakéhokoli motivu. Nejvyšší vláda odstranila většinu zastaralých příčin zločinu, jako byl hlad, nedostatek nebo fyzická frustrace. Každý dostával svůj šek, ať pracoval nebo ne, bylo dost potravin pro všechny, přinejmenším výživných, když už ne chutných. Nikdo se nemusel stát banditou, aby mohl podporovat svou strádající rodinu. Většina návykových drog byla volně dostupná. Stejně tak sex všech možných forem ve vládou kontrolovaných prostorách. Říkalo se, že tato opatření jsou výrazem vyspělosti. Tím, že Nejvyšší vláda legalizovala většinu dříve nezákonných aktivit, odstranila potřebu páchat zločiny.

Správně. Motivy pro zločin z velké většiny zastaraly, samotný zločin však nevymizel. Pro tento smutný sociologický úkaz měl Quellen pádné důkazy. Loupež, vražda, znásilnění se nyní staly zábavou, nikoli záležitostí nutnosti. Střední vrstvy zachvátila zločinnost. Vážení občané z Třídy Šest se dopouštěli těch nejodpornějších kriminálních deliktů. Kypřé matrony z domácnosti z Třídy Pět číhaly v temných uličkách na neznámé oběti. Děti s nevinnými očima se zúčastňovaly nejružnějších obludností. Dokonce i samotní úředníci bránící právo a pořádek zneužívali svou moc a páchali nelegální skutky. Zřizovali si například druhé domovy v rezervacích určených jen pro příslušníky Třídy Dvě. Quellen o tom věděl své. Alespoň však svým zločinem přímo neublížil žádné lidské bytosti. Zatímco...

Byl zde případ s hydroponickým člověkem z Třídy Osm, obviněným ze spáchání biologické vraždy: nezákonného umístění živé hmoty do těla jiného člověka. Byl obžalován, že uspal svého kolegu a ultrazvukovou sondou mu voperoval do těla smrtelné množství nově vyvinuté asijské masožravé rostliny, která strávila oběhový systém své oběti, rozežrala mu tepny i žíly a jako plamen sežehla jeho cévní systém. Proč? „Abych mohl sledovat jeho reakce,“ znělo vysvětlení. „Bylo to docela poučné.“

Byl zde případ lektora hermeneutiky na jedné z velkých univerzit v Appalachi, který si pozval atraktivní mladou studentku do svého luxusního dvoupokojového apartmá, a když se s ním odmítla milovat, poškodil jí centra bolesti elektrickým proudem, znásilnil ji a pak ji pustil, zbavenou všech smyslových reakcí. Proč? „Věc mužské pýchy,“ řekl zatýkajícímu úředníkovi. „Latinskoamerické chápání mužnosti...“

Měl svou pýchu. Ale to děvče již nikdy nic neucítí, ani bolest, ani rozkoš, pokud nebude poškození odstraněno chirurgickým zásahem.

A tady zase Quellen četl protokol o setkání vyznavačů kultu dávení, které místo mystického vytržení skončilo tragédií. Jeden z účastníků, hnán nepochopitelnou krutostí, tajně vmísil tři krystaly živé pseudohmoty do posvátné substance, kterou pak nabídl svým společníkům. Krystaly ve vhodném prostředí začaly růst a pronikly do vnitřních orgánů svých obětí, což pro ně mělo katastrofální následky. „Všechno to byl strašný omyl,“ prohlásil zločinec. „Měl jsem v úmyslu sám spolknout jeden krystal a sdílet tak s nimi jejich utrpení a konečné vysvobození. Bohužel...“

Příběh Quellen šokoval. Většina z těchto každodenních nočních můr se ho nijak nedotýkala, Judith však byla shodou okolností členkou téže sekty. Během Heleniny návštěvy na ni hodně myslel. Od svého posledního návratu z Afriky ji neviděl ani s ní nemluvil. Stejně tak snadno to mohla být ona, kdo spolkl ony prokleté krystaly jako ti neznámí nešťastníci. Mohl jsem to být i já, pomyslel si Quellen znechuceně. Měl bych Judith brzy zatelefonovat. Vůbec se jí nevěnuju.

Pustil se do zbylých hlášení.

Žádný z dalších zločinů už nebyl tak fantastický. Obvyklý počet napadení nožem, laserem, tyčí a podobně. Avšak možnosti kriminality byly nekonečně velké a bizarní zvěrstva se stala charakteristickým znakem této doby. Quellen obracel stránku po stránce, připisoval poznámky a doporučení. Pak celý ten nechutný materiál odstrčil.

Ještě neměl příležitost prohlédnout si mikrofíš, který Brogg označil jako Exhibit B. Tvrdil, že obsahuje jisté důkazy o cestování časem mimo sledované období 1979-2106. Quellen zasunul film do projektoru a opřel se. Materiál obsahoval Broggovy rádoby učené výpisky z analů okultismu.

Asistent shromáždil stovky zmínek o tajemných zjeveních a zmizeních, zjevně v přesvědčení, že by mohly sloužit jako důkazy o cestování časem v předskokanské epoše.

„Rád bych uvedl, že zatímco běžný rádius stroje času je pět set let od současnosti, došlo k případům přeletů, kdy byl cestující dopraven do mnohem vzdálenějších období,“ psal Brogg ve svém komentáři.

Uvidíme, mumlal si Quellen a s lhostejnou zvědavostí studoval důkazy.

Svědectví Gíralda řečeného Cambrensis, kronikáře, narozeného na hradě Manorbier v Pembrokeshire asi v roce 1146. Gíraldus uvádí příběh rudovlasého mladého muže, který se nečekaně objevil v domě rytíře známého jako Eliodore de Stakepole v západním Walesu:

„Tento podivný mladík tvrdil, že se jmenuje Simon. Převzal práci majordoma. Byl tak chytrý a schopný správce, že se v domě již nic neztrácelo ani nehledalo, a tento jen vzkvétal. Když si pán nebo paní na něco pomysleli, co by chtěli, ani svá přání nevyslovili. On jim četl myšlenky a ihned jim jejich tužby vyplnil, aniž by mu byli dávali jakékoli příkazy. Věděl, kde skrývají své zlato a klenoty, i pravil: „Proč tak skrbíte svými pozemskými statky? Což není život krátký? Užijte si ho tedy, utrat'te své zlato nebo jinak zemřete, aniž byste poznali slasti života a vaše peníze, které tak úzkostlivě strážíte, vám nebudou k ničemu.“ Dbal na svou oblibu u služebnictva a venkovanů a dával jim nejvybranější jídla a nápoje... Ten podivný mladík nikdy nevstoupil do žádného kostela, nepoužíval breviář a nikdy se nemodlil ani nedal najevo své náboženské cítění. Nespal v domě svých pánů, byl však vždy po ruce a vždy jim ihned ve všem vyhověl.“

Kronikář poznamenal, že Stakepoleovy děti byly zvědavé a snažily se tajemného Simona špehovat na pozemcích panství:

„A jedné noci, když vykukovaly z křoví, spatřily ho, jak upřeně hledí do klidné vody mlýnské hráze a pohybuje rty, jako kdyby hovořil s kýmisi neviditelným.“

Oznámily to staršímu Stakepoleovi a tento bezúhonný rytíř si okamžitě povolal Simona do své soukromé komnaty a propustil ho.

„Když si od něj bral klíče, zeptala se paní domu Simona: „Kdo vlastně jsi?“

Simon odpověděl: „Zplodila mě žena venkovana z této farnosti s démonem, který převzal podobu jejího vlastního manžela.“ Jmenoval onoho muže, kterému byla žena takto nevěrná, a který nedávno zemřel. Matka ještě žila, a když byla podrobena přísnému výslechu, veřejně se doznala, že je to pravda.“

Zajímavé, pomyslel si Quellen. Kde na to Brogg přišel? Klidně se mohlo stát, že ve skutečnosti byl rudovlasý „démon“ skokanem, který se náhodou ocitl příliš daleko v minulosti. Stejně tak jako v dalších zmínkách mnichů. Podle Broggových výzkumů bylo dvanácté a třinácté století přímo ideálním prostředím pro nevysvětlitelný příchod tajemných cizinců. Ne všichni z nich se však objevili v lidské podobě. Quellen si všiml zápisu v kronice Eulogium Historiarum z opatství Malmesbury. U roku 1171 stálo:

„V noci narození našeho Pána hřmělo a blýskalo se tak, jako nikdy před tím. V Andoveru byl jistý kněz, sloužící půlnoční mši, v přítomnosti všech věřících sražen bleskem..., aniž byl zraněn... a cosi, co vypadalo jako prase, bylo spatřeno, jak mu běhá sem a tam mezi nohama...“

Brogg uvedl i podobný případ zaznamenaný v Annales Francorum Regum mnichem Bertinem kolem roku 1160. V zápisu k roku 856 se tvrdilo následující:

„V srpnu celebroidal biskup trevírský Teotogaudus mši s kněžími a lidem, když tu se objevil hrozivý mrak, ozvalo se hřmění a začalo se blýskat tak, že to poděsilo všechny věřící shromážděné v kostele a zcela přehlušilo vyzvánění zvonů na kostelní věži. Celou budovu zaplnila tak hustá tma, že jeden sotva viděl druhého a dokázal stěží rozeznat svého souseda. Náhle se otevřela podlaha nebo samotná země a z ní vyrazil pes ohromných rozměrů, který běhal sem a tam kolem oltáře.“

Prase? Pes? Možná šlo o zkoušky, říkal si Quellen. Stroj času pracoval ještě nespolehlivě, a tak byla do jeho pole umístěna bezbranná zvířata, která stroj vyslal do minulosti, k úžasu zbožných obyvatel středověku, děsících se ďábla a démonů. Politováníhodné přelety přenesly ubohá stvoření hluboko do minulosti, dávno před začátek průmyslové revoluce. Operátoři stroje však nemohli znát konečný cíl cesty svých cestujících, dokud si nepřečetli tytéž dokumenty, jaké kdesi vyhrabal Brogg. Všechny uvedené případy se však netýkaly jen středověku. Jejich značná část se naopak odehrála v pozdější době, i když dávno před rokem 1979, považovaným za nejzazší hranici pro cesty do minulosti. Quellen zaujala událost s dívkou, která se náhle zjevila večer 3. dubna 1817 v domku blízko Bristolu v Anglii a prosila o jídlo jakousi „neznámou“ řečí.

Jak tedy mohli vědět, o co prosí, ptal se Quellen sám sebe. Na to mu film neodpověděl. Místo toho mu poskytl informaci, že dívku, která mluvila nesrozumitelným jazykem, odvedli ke starostovi, jistému Samuelovi Worralovi, jenž místo aby ji nechal zavřít pro potulku, vzal ji do vlastního domu. (Podezřel! pomyslel si Quellen.) Vyslýchal ji. Dívka psala odpovědi neznámým písmem, které připomínalo hřebeny, klíčky pro ptáky a pánve. Lingvisté se pustili do luštění jejího písma. Nakonec se objevil jakýsi muž, který o sobě prohlašoval, že je „gentlemanem z Východní Indie“. „Vyptával se jí malajštinou a obdržel srozumitelnou odpověď.“

Tvrdila o sobě, že je princezna Caraboo, unesená piráty ze svého domova na Jávě. Odvezli ji na moře, kde prožila řadu dobrodružství, než se jí nakonec podařilo u anglických břehů uprchnout. Prostřednictvím svého média, „gentlemana z Východní Indie“, poskytla princezna mnoho podrobností ze života na Jávě. Pak se objevila jistá paní Willcocksová z Devonshiru, která prohlásila, že princezna je ve skutečnosti její dcera Mary, narozená v roce 1791. Mary Willcocksová se ke svému podvodu doznala a emigrovala do Ameriky.

Brogg k případu princezny Caraboo uvedl následující:

„Podle úřadů došlo v tomto případě k několikanásobnému podvodu. Záhadným způsobem se objeví dívka. Pak vystoupí muž a tvrdí, že rozumí její řeči. Starší žena prohlásí, že je to vše lež. Prameny se však v tomto případě mýlí. Co když byla dívka návštěvnící z budoucnosti a „gentleman z Východní Indie“ skokan, který se ji chytře pokoušel vydávat za princeznu z Jávy, aby zakryl její skutečný původ. Falešná matka byla další skokankou, která přispěchala na pomoc, když už se zdálo, že podvod s Jávou vyjde najevo. Kolik cestovatelů časem žilo v roce 1817 v Anglii?“ Quellenovi se zdálo, že Brogg je příliš důvěřivý. Četl však dál.

Cagliostro: objevil se v Londýně, pak v Paříži, mluvil s neidentifikovatelným přízvukem. Nadpřirozené schopnosti. Agresivní, talentovaný, nekonvenční. Obviněn, že je ve skutečnosti Joseph Balsamo, sicilský zločinec. Nikdy nedokázáno. Vydělával si na živobytí tím, že cestoval po Evropě osmnáctého století a prodával léčivé prášky, nápoje lásky, elixýry mládí a jiné užitečné věci. Žil bezstarostně, v roce 1785 uvězněn v Bastile, uprchl, navštívil cizí země, znovu uvězněn, zemřel ve vězení v roce 1795. Humbuk? Podvodník? Skokan? Cokoli bylo možné. Cokoli, jakmile člověk jednou podobným důkazům uvěřil.

Kašpar Hauser: objevil se jednoho odpoledne v květnu 1828 v Norimberku v Německu. Bylo mu asi šestnáct nebo sedmáct let. (Trochu mladý na to, aby byl skokanem, napadlo Quellen. Možná jeho zjev klamal.) Uměl říct německy

jen dvě věty. Když mu dali pero a papír, napsal: Kašpar Hauser. Usoudili, že je to jeho jméno. Neznal ani ty nejobyčejnější předměty a činnosti každodenního života. Nepochybně omylem opustil svou dobu. Rychle se však učil. Na chvíli uvězněn za potulku, pak se obrátil na učence, profesora Daumera. Zvládl němčinu. Napsal svou autobiografii, v níž prohlásil, že svůj život strávil v malé, tmavé cele jen o chlebu a vodě. Přesto policista, který ho našel, tvrdil: „Měl velmi zdravou barvu, nebyl ani bledý ani hubený jako někdo, kdo žije ve vězení.“ Mnoho vzájemně si odporujících momentů. V Evropě všeobecně obdivován. Všichni spekulují o jeho tajemném původu. Někteří tvrdí, že je korunním princem Badenským, uneseným v roce 1812 agenty neurozené manželky jeho předpokládaného otce, velkovévody Badenského. Popíráno. Následně vyvráceno. Jiní tvrdí, že je to náměsíčník, trpící amnézií. 17. říjen 1829: Kašpar Hauser nalezen s rozbitou hlavou, údajně napaden mužem v černé masce. Policie má příkaz Hausera střežit. Několik dalších útoků. 14. prosinec 1833: Kašpar Hauser nalezen umírající v parku s hlubokou bodnou ranou v levé části hrudníku, žádné stopy kromě Hauserových vlastních. Spekulace, že si své zranění způsobil sám. Zemřel o několik dní později, poté co vykřikl: „Bože! Proč mám zemřít takhle, potupen a zneuctěn!“ Quellen vypnul přístroj. Prasata, psi, princezna Caraboo, Kašpar Hauser – bylo to docela zábavné. Mohlo by to dokonce podepřít teorii, že celá historie lidstva je doslova prošípaná skokany, nejen v období od roku 1979 do 2106. Fajn.

Všechna tato fakta ale Quellenovi nepomohou vyřešit jeho současné problémy. Jejich shromáždění jen ukojilo zálibu tlustého Brogga ve vědě. Quellen materiál odložil.

Vytočil Judithino číslo. Její obličej se objevil na obrazovce, bledý, klidný, asketický. Nepovažovala se za krásku a měla pro to důvod. Nos měla příliš zdvižený, čelo příliš vyboulené, rty příliš tenké, dlouhou bradu. Oči měla daleko od sebe, pravé o trochu výš než levé. Přesto nebyla nezajímavá. Quellen si dokonce pohrával s myšlenkou, že se do ní zamiluje. Stejně by to ale nešlo, nemohl si dovolit pustit si ji natolik k tělu. Musel by jí prozradit svůj africký úkryt, a to nechtěl. Měla smysl pro spravedlnost, mohla by ho udat.

„Schovával ses přede mnou, Joe?“ zeptala se.

„Měl jsem moc práce. Naprosto mě pohltila. Promiň, Judith.“

„Nemusíš se moc omlouvat. Měla jsem se bez tebe docela dobře.“

„To je fajn. Co děláš tvůj psychoterapeut?“

„Doktor Galuber? Má se prima. Rád by se s tebou sešel, Joe.“

„Nemám v úmyslu zúčastnit se terapie, Judith. Promiň.“

„To už je po druhé, kdy jsi ve třech větách řekl promiň.“

„Pro...“ začal Quellen a oba se rozesmáli.

Judith řekla: „Chtěla jsem, aby ses s doktorem Galuberem setkal při nějaké společenské příležitosti. Bude na našem příštím přijímání.“

„Kdy to je?“

„Dnes večer. Přijdeš?“

„Dobře víš, že mě vaše společné zvracení nijak nenadchlo, Judith.“

Ledově se usmála. „To vím. Měl bys však na chvíli opustit svou ulitu, Joe. Žiješ si až moc sám pro sebe. Chceš-li být starý mládenec, je to tvoje věc. Nemusíš se ale proměnit v poustevníka.“

„Mohl jsem si naprogramovat psychoterapeutický automat a dostat podobnou radu.“

„Asi ano. Tak přijdeš?“

Quellen si vzpomněl na případ, který studoval před necelou hodinou, o vroucně se modlícím komunikantovi, který podstrčil krystaly nepravé živé hmoty do zažívací trubice svého souvěrce a pak jej pozoroval, jak umírá. Představil si sám sebe, jak se svíjí bolestí, zatímco vzlykající Judith ho pevně objímá a podle zvyku svého kultu se pokouší na sebe převzít j veškeré jeho utrpení.

Povzdechl si. Má pravdu, v poslední době žije příliš sám. Potřebuje vypadnout, pryč z kanceláře i od svých povinností.

„Ano,“ řekl. „Ano, Judith, přijdu k přijímání. Máš radost?“

IX

Brogg měl rušný den.

Často za Quellenen tahal horké kaštany z ohně, ale nevadilo mu to, protože byl vysoce výkonný. Ve skrytu duše si myslel, že právě on a Spanner udržují celé oddělení v chodu. Oba si byli podobní, mohutní, vysocí a metodičtí, oba v sobě měli vždy skryté rezervy energie, které vytryskly právě v okamžicích krize. Jistě, Spanner stál na špičce administrativní hierarchie, zatímco Brogg byl pouhým pochůzkářem. Spanner patřil do Šestky, Brogg do Devítky. Přesto Brogg Spannera považoval za svého kolegu a spřízněnou duši.

Ti zbylí dva, Koll a Quellen, byli v oddělení jen pouhými přívazky. Koll, naplněný nenávistí a zlomyslností, překypoval hněvem jen proto, že byl malý a šeredný. Měl jisté schopnosti, samozřejmě, avšak díky své neuróze byl nebezpečný a tím i neužitečný. Pokud kdy existoval případ pro povinnou psychoterapii, byl jím právě on. Brogg ho často přirovnával k císaři Tiberiovi: zlý člověk, který není přímo šílený, ale značně vykojený, a proto je lépe se mu vyhnout.

Pokud přirovnával Kolla k Tiberiovi, pak Quellen mu připomínal Claudia: přátelský, inteligentní, v jádru slaboch.

Brogg svým přímým nadřazeným pohrdal. Připadal mu jako žvanil, naprosto nevhodný pro místo, které zastával. Tu a tam sice dokázal jednat přesvědčivě a rozhodně, neměl to však v povaze. Brogg za něj nádeničil celá léta, jinak by se podle jeho názoru celé oddělení brzy rozpadlo.

Quellen ho překvapil – byl schopen zločinu. Brogg si nemyslel, že na to má. Pečlivým falšováním dokladů si obstarat pozemek v Africe, požádat si o stat k přenosu z bytu Třída Sedm do Konga a dostat ho, žít si v klidu, a dokonce v přepychu – no, to byl výkon tak troufalý, že Brogg nedokázal pochopit, jak to Quellen dokázal. Pokud by jeho čin

ovšem nevysvětlovalo to, že ho život, jenž ho obklopoval, znechucoval natolik, až byl odhodlán podstoupit jakékoli riziko, aby mu unikl. Dokonce i slaboch by se v zájmu své vlastní zbabělosti mohl povznést k čemusi, co by se podobalo mravní velikosti. Stejným způsobem se jemný, slabý muž jako císař Nero změnil v démona, jednoduše jen proto, aby si zachoval svou slabost. Neronovi, uvažoval Brogg, nebyla ďábelskost vlastní tak jako Caligulovi. Proměnil se v monstrum postupně a s přestávkami. Ve skutečnosti způsobem, který mu nebyl vlastní. Stejně tak Quellenův překvapující drzý čin neladil s představou, jakou si o něm Brogg vytvořil.

Brogg odhalil Quellenovo velké tajemství pouhou náhodou, i když v tom sehrála jistou roli i jeho věrolomnost. Už nějakou chvíli Quellena podezíral, že se s ním děje něco podivného. Neměl však tušení co. Možná zvrácené náboženské zaměření, snad skupina anarchistů nebo jedna z těch pověstných part, shlukujících se v tmavých koutech, aby uctívali nebezpečnou vražednici Plamennou Bess.

Z Quellenova defenzivního chování vycítil obavy i strach, a tak, aniž znal details, rozhodl se Brogg využít situace ve svůj prospěch. Měl značné výdaje. Byl to člověk, který se považoval za učenice. Ponořil se do studia antického Říma, obklopil se knihami, pravými římskými mincemi, fragmenty historie. Žil od výplaty k výplatě, a tak ho napadlo, že Quellen by se mohl stát tučným soustem k vydírání.

Nejprve promluvil s jeho tehdejšími spolubydlicemi, Brucem Marokem. Tehdy ještě nebyl Quellen povýšen do Třídy Sedm a jako každý jiný svobodný muž neměl nárok na samostatný byt. Brogg Maroka informoval, že se děje něco zvláštního, ten mu však nic neprozradil. Vypadalo to, že mnoho neví. Pak byl Quellen povýšen a Marok se tak ocitl mimo hru.

Brogg nasadil na svého šéfa Ucho, čekal a poslouchal.

Pravda vyšla najevo brzo. Quellen tajně podnikal řadu kroků, aby získal velký kus půdy v Africe, registrovaný na fiktivní jméno. Převážná část Afriky byla ponechána jako soukromá rezervace pro členy Nejvyšší vlády – zvláště její tropická část, která se vylidnila během biologické války před sto padesáti roky. Quellen dostal svůj díl. Zařídil si, aby mu tam postavili dům, neoprávněně získal i statovou službu, takže se mohl mrknutím oka přenést přes Atlantik a zpět. Jeho malý podvod by byl jistě nakonec odhalen jednou ze skupin, zaměřujících znovu celou oblast. V této části světa se však neměla provádět měření ještě dalších padesát let a tak Quellenovi příliš nebezpečí nehrozilo.

Brogg prožil několik úchvatných týdnů, kdy sledoval každý Quellenův pohyb. Nejdříve ho napadlo, že si Quellen s sebou bere do svého úkrytu ženy, aby se tam zúčastňovaly nedovolených kultovních obřadů. Ale ne, Quellen odjížděl sám. Prostě jen hledal klid a samotu. Svým způsobem s ním Brogg sympatizoval. Měl však své vlastní potřeby a soucit si nemohl dovolit. Šel za Quellenem.

„Příště, až se statem přenesete do Afriky, vzpomeňte si na mě,“ řekl mu dobromyslně. „Závidím vám, pane.“

Quellen samým zděšením zalpal po dechu. Pak se vzpamatoval. „Do Afriky? O čem to mluvíš, Broggu? Proč bych měl jezdit do Afriky?“

„Vypadnout tady z toho všeho, ne?“

„Odmítám veškerá tvá obvinění.“

„Mám pro ně důkazy. Chcete si je poslechnout?“

Nakonec dosáhli dohody. Brogg bude mlčet, ovšem za pěkně zaokrouhlenou částku v hotovosti. Stalo se to před několika měsíci a dosud Quellen platil přesně. Pokud bude platit i nadále, Brogg dohodu dodrží. Ve skutečnosti neměl zájem Quellena udat. Byl pro něj mnohem užitečnější jako zdroj příjmů než jako uchazeč o nápravnou rehabilitaci. Za Quellenovy tajné peníze mohl provádět své studium snadněji a upřímně doufal, že nikdo jiný jeho tajemství neodhalí. Znamenalo by to ztrátu vedlejšího příjmu a mohlo by ho to rovněž dostat do vězení za spoluúčast. Bděl tedy nad Quellenem jako jeho strážný anděl a chránil ho před zvědavými očima jiných.

Věděl, že ho Quellen nenávidí a bojí se ho. Nevadilo mu to. Na různých místech ležely ukryté nahrávky Quellenových zločinů. V případě Broggovy náhlé smrti nebo zmizení měly být doručeny úřadům. Tak je naprogramoval. Quellen to věděl. Quellen nic nepodnikne. Je si dobře vědom, že v okamžiku, kdy senzory v těchto malých, ďábelských krabičkách nezachytí Broggův alfa rytmus, automatické končetiny se dají do pohybu a budou kráčet do sídla Vlády, aby zveřejnily svá obvinění. Quellen a Brogg tedy zachovávali status quo vzájemného prospěchu.

Ani jeden z nich se o věci nezmiňoval. V úřadě pokračovala veškerá práce klidně, ačkoli Brogg si příležitostně dovolil skryté náarážky, které měly Quellena znervózňovat. Většinou však pouze přijímal rozkazy a plnil je.

Jako například v této věci se skokany.

Strávil poslední dny sledováním Donalda Mortensena, potenciálního skokana, který se měl přesunout do minulosti 4. května. Quellen Brogga požádal, aby případ řešil s co možná největší opatrností. Brogg věděl proč. Byl natolik inteligentní, že si dovedl představit časové paradoxy, k nimž by mohlo dojít, kdyby někdo zasáhl do plánovaného odjezdu Mortensena, evidovaného v seznamech skokanů. Brogg sám prošel stará akta, aby sestavil soubor, který označil Exhibit A. Vymaž člověka ze starých dokumentů a můžeš otřást celým světem. Quellen to nepochybně věděl také. Kloofmanovi a Dantonovi asi praskne pár výdutí jejich stárnoucích artérií, až zjistí, že Quellenovo oddělení si pohrává s minulostí. Takové hrátky ohrožují postavení všech a vyšetřování znepokojí pochopitelně nejvíc ty, kteří mohou nejvíc ztratit, totiž Třidu Jedna.

Brogg byl tedy opatrný. Byl si naprosto jistý, že Nejvyšší vláda zamezí jakémukoli pátrání, jakmile o něm zaslechne byť i jediné slůvko. Mezitím však Brogg svůj úkol ukončil. Mohl Quellena udat, že práci zpackal a dal hlášku Mortensenovi, ale měl pádné důvody, aby Quellena chránil před jakoukoli újmou.

Mortensena našel snadno. Byl to hubený osmadvacetiletý blondák s bledýma modrýma očima a obočím tak světlým, že bylo ve skutečnosti neviditelné. Když ho míjel na rampě, rychločlunů, podařilo se mu zapíchnout mu šikovně Ucho do kůže. Použil model štěpinky, který umístil do mozolu na jeho dlani. Mortensen ji nikdy neucítí. V několika dnech zmizí, mezitím však bude přenášet spoustu informací. Brogg se v těchto věcech opravdu vyznal.

Naladil si Mortensena a nahrával vše, co říká. Ten člověk byl ve styku s mužem jménem Lanoy. Brogg zachytil následující:

„...na stanici s Lanoyem v den přeskočků...“

„...Lanoyova taxa je uložena v depozitu...“

„...řekni Lanoyovi, že vypadnu první květnový týden...“

„...ano, u jezera, na místě, kde jsme se setkali posledně...“

Mortensen byl ženatý. Třída Deset. Svou ženu neměl rád. Přeskok vám umožní okamžitý rozvod, myslel si Brogg pobaveně. Z Ucha slyšel neustálé nářky a výčitky Sidny Mortensenové. Nemohl si pomoci, ale souhlasil s tím, že nejlepší věc, kterou může Mortensen udělat, je přeskočit. Brogg o potenciálním skokanovi sestavil pěkně tlustý fascikl. Pak přišel přes Giacomina a Kolla Quellenovi a od něj Broggovi příkaz od samotného Kloofmana.

„Ruce pryč od Mortensena. Nic s ním nedělat. To je rozkaz!“

Brogg se na Quellena tázvě podíval. „Co mám dělat? Od Mortensena jsme se hodně dověděli.“

„Přerušte vyšetřování.“

„Máme příležitost v něm pokračovat neoficiálně,“ navrhol Brogg. „Pokud ho nevyplašíme, mohli bychom pokračovat a dostat z něj další informace. Nemusíme zasáhnout do jeho odjezdu, ale dokud...“

„Ne!“

Zbabělce, řekl si Brogg. Bojiš se, aby tě Vláda nevykopla.

Představoval si sám sebe, jak úmyslně ničí Donalda Mortensena, staví se na odpor Nejvyšší vládě, jako Samson se rameny opírá o sloupy chrámu a vše drtí. Bavilo ho pomyšlení, že ten slabošský Quellen má tytéž nápady. Ve vědomí, že drobný čin obyčejného úředníka může ohrozit bezpečnost Vlády, byla velká moc. Avšak Brogg momentálnímu nápadu nepodlehł o nic víc než Quellen. Poslušně přerušil Mortensenovo vyšetřování. Mortensen zmizel v minulosti 4. května a kontinuita bude zachována.

Tak jako tak, Brogg měl nový záchytný bod vedoucí k Lanoyovi. Objevil se dnes. Arbajtr jménem Brand, Třída Patnáct, si trochu přihnul v baru. Leeward, který se tam občerstvoval, vyslechl, co Brand blábolil o Lanoyovi a skokanech.

Narazil na tuto důležitou stopu bez jakékoli moderní techniky a okamžitě o tom informoval Brogga.

„Vyslechneme ho,“ řekl Brogg, když slyšel, co Leeward zjistil. „Sem s ním! Žádné čekání! Dostanu ho sám. Ty pohlídej kancelář.“

Vydal se obhlédnout situaci. Prohlédl si bar, okoukl Branda, zvažoval pro a proti. Po určitém váhání odvedl Branda z hloučku hostů, představil se jako vládní úředník a zatkl ho. Brand vypadal vyděšeně. „Nic jsem neudělal,“ tvrdil. „Nic jsem neudělal!“

„Nikdo vám neublíží,“ sliboval Brogg. „Jen vám položíme pár otázek.“

Když s ním dorazil do budovy Sekretariátu, dověděl se, že Quellen vydal nové instrukce.

„Chce nasadit Ucho na svého švagra,“ řekl mu Leeward.

Brogg se ušklíbl.

„Protekce platí dokonce i při vyšetřování? Copak se ten chlap nestydí?“

„Na to jsem se ho nemohl zeptat,“ odpověděl Leeward lhostejně. „Ale říkal, že jeho švagr uvažuje o přeskočků. Chce si to ohlídat. Chce mít na něm odposlech a nonstop sledování. Ten člověk se jmenuje Norm Pomrath. Už mám o něm všechny údaje.“

„Dobře. Hned se o pana Pomratha postaráme.“

„Pomrath má být v kontaktu s Lanoyem, tvrdil Quellen.“

„Zdá se, že prakticky všichni jsou v kontaktu s Lanoyem. Obrátili se i na Quellena. To víš, nebo ne?“ Brogg se zasmál.

„Ještě jsem neměl kdy, abych mu řekl, že i Mortensen jednal s Lanoyem, ale pochybuju, že by ho to překvapilo. A tenhle arbajtr, ten Brand, kterýho jsi našel, to je další vodičko k Lanoyovi. Jednou se k němu musíme nějak j dostat.“

„Chcete, abych Pomrathovi připíchl Ucho?“ zeptal se Leeward.

„Udělám to sám. Mám pro takové věci talent. To musíš uznat.“

Talent opravdu měl. Na svou váhu se dokázal pohybovat velmi elegantně. A tak jako jakýkoli nadaný frotteur, dokázal se i on přiblížit ke své oběti na rychločlunu a jemně jí vtisknout Ucho na to nejnepravděpodobnější místo. Byl to dar, který se mu hodil, když se rozhodl sledovat Quellena. Věc s Mortensenem zvládl stejně tak obratně. Nyní Pomrath.

Brogg sešel do laboratoře a vybral si tam nejmodernější model Ucha, který byl k dispozici.

„To je krása, co?“ řekl mu jeden z laborantů pyšně. „Právě . jsme ho dokončili. Podařilo se nám přimíchat zařízení Ucha do substrátu pseudoživého krystalu a výsledek je skvělý. Podívejte se.“

Brogg nastavil masitou dlaň. Technik mu podal droboučkou kovovou destičku jen několik molekul silnou, neviditelnou, ale pohodlně uloženou v malé, lesklé kuličce z jakéhosi zeleného plastu.

„Co to dělá,“ zeptal se Brogg.

„Funguje to normálně jako Ucho. Ale štěpina krystalu má tropismus neobvyklého charakteru. Jakmile je Ucho na místě na těle svého příjemce, začne krystal pracovat a provrtá si cestu kůží dovnitř, většinou póry. Je to jakýsi druh umělého parazita. Dostane se do těla a zůstane tam. Nemůže tak být odstraněn náhodným poškrábáním. A vysílá nekonečně dlouho. Pokud se má tok informací přerušit, je nutný chirurgický zákrok, který Ucho odstraní.“

Na Brogga to udělalo dojem. Existovalo spoustu modelů Ucha určených pro vnitřní použití, ale všechny musely být umístěny oběti jedním z jejích tělesných otvorů, což předpokládalo pro agenta jisté problémy. Nejčastěji se používala metoda, kdy se Ucho vpašovalo do příjemcova jídla. Většina lidí však odmítala jíst v přítomnosti cizích osob, a tak tato metoda vyžadovala pečlivou přípravu. V každém případě pak bylo Ucho rychle stráveno a vyloučeno z těla ven.

Existovaly i jiné otvory, jistě. Brogg tu a tam podstrčil Ucho ženám v nestřeženém okamžiku vrcholné extáze. Vždy však šlo o náročné postupy, zatímco tento byl nepochybně mnohem lepší a jednodušší. Nasadit Ucho zvenčí a nechat

přístroj, ať se sám postará, jak se dostat do těla oběti. Ano, tento nápad se Broggovi zamlouval.

Věnoval hodinu tomu, aby se naučil nový model ovládat. Pak se vydal za Normem Pomrathem.

Televektorový snímač rychle určil jeho polohu. Pomrath byl v Ústředním registru nezaměstnaných a ťukal si do počítače, tak jak to většinou arbajtri v nejhlubším zoufalství dělávali. Brogg se převlékl do obnošené tuniky, vhodné pro Třidu Dvanáct, a zamířil do budovy registru.

Nalézt Pomratha v davu mu nedělalo nejmenší potíže. Věděl přibližně, jak má vypadat – sporý, tmavý, napjatý – a téměř okamžitě ho našel, jak se dívá přímo na něj. Brogg se vmísil do téže řady nedaleko od Pomratha a chvíli nešťastného švagra svého šéfa pozoroval. Pomrath s nikým nemluvil. Cívil na terminály počítače, jako by to byli jeho osobní nepřátelé. Rty měl sevřené úzkostí a v očích tvrdý výraz. Tenhle muž prožívá duševní muka, pomyslel si Brogg. Není divu, že se chce stát skokanem. Dobře, brzy se o něm hodně dovíme.

Přikradl se těsně k němu.

„Promiňte,“ řekl a zavrával. Pomrath se natáhl, aby mu pomohl udržet stabilitu. Brogg mu sevřel prsty zápěstí a vtlčil mu Ucho pevně do chlupaté kůže těsně nad loket. Narovnal se a poděkoval Pomrathovi za pomoc, zatímco pseudoživý krystal, v němž bylo Ucho uloženo, začal aktivovat svůj tropismus a razit si cestičku do Pomrathova těla.

Do večera Ucho poputuje nahoru Pomrathovou paží, až si najde nějaké pěkné, teplé místo, kde by se mohlo usadit a začít vysílat.

„Jsem nemotorný,“ mumlal Brogg a odešel. Pomrath nejevil žádné známky toho, že by si všiml čehokoli neobvyklého. Po návratu do kanceláře si Brogg přezkoušel příjem z monitorovacího přístroje. Pomrath právě opustil budovu registru. Ukazatel osciloskopu signalizoval minutové neurální exploze, naznačující chůzi. Norm asi deset minut šel. Pak se zastavil. Uvedl v činnost svalstvo, pravděpodobně vstoupil do budovy, která měla ručně ovládané dveře. Nyní se ozval snímač hlasu.

Pomrath: Ahoj, Jerry.

Cizí hlas: Právě pro tebe máme volný lehátko.

Pomrath: S nějakou zatraceně pěknou halucinací, vid'? Přicházím, abych bojoval s krabím lidem, koukej, a tady je nahá blondýna, žadonící o záchranu, zatímco Kloofman čeká, aby mi udělil Galaktickou medaili za odvahu.

Cizí hlas: Takové věci ti já nenamíchám, Norme. To přece víš. Zaplatíš svých pár babek a dostaneš, co přijde. Všechny ty představy, to je to, co se ti honí v tvé vlastní hlavě.

Pomrath: Hlavou se mi honí spousta věcí, kámo. Kde máš masku? Jdu si dejchnout krásného snu. Norm Pomrath, ničitel světů. Rozvraceč času i kosmu. Požírač kontinuity.

Hlas: Máš vážně střelený nápady, Norme.

Brogg vypnul přístroj. Pomrath byl určitě ve fetbaru. Nyní se nedělo nic tak podstatného, aby musel být monitor zapnutý. Nic kromě toho, že Pomrath spí na lehátku a užívá si své halucinace. Nebo možná neužívá.

V jiné místnosti Leeward stále vyslychal arbajtra Branda. Brand vypadal vyděšeně. Brogg chvíli poslouchal, dověděl se však jen málo důležitého. Pro ten den skončil. Zjistil, že i Quellen už odešel domů. Do Afriky možná, strávít klidný večer.

Za chvíli dorazil domů. Podle předpisů měl spolubydličího – právníka z jednoho právního oddělení. Podařilo se jim ale zařít si život tak, že se jejich cesty zřídka kdy střetly. Za existujících životních podmínek jste se museli přizpůsobovat, jak jste jen mohli.

Unavený Brogg rychle vstoupil do molekulární sprchy, aby ze sebe smyl špinu celého dne. Naprogramoval si večeři.

Pak si vybral knihu. Ve svém oblíbeném předmětu, římské historii, se věnoval fascinujícímu tématu: jak si Tiberius poradil s odbojným Seianem. Souhra postav byla neodolatelná. Vychytralý Seianus, oblíbenec zlého, starého císaře, který se nakonec přepočítal a jehož ten starý lišák z Capri nechal odstranit.

Brogg se klidně ponořil do úvah o těch vzdálených a násilných událostech.

Kdybych já byl Seianus, říkal si, jak bych si se situací poradil? Nepochybně s větší mírou taktiky a diplomacie. Nikdy bych Tiberia tolik neprovokoval. Brogg se usmál. Kdybych já byl Seianus, nakonec bych uchvátil trůn pro sebe. Na druhé straně...

Na druhé straně nebyl Seianus. Byl Stanley Brogg z KrimSeku. Škoda, pomyslel si. Musíme si umět poradit s tím, co máme.

X

Noc sevřela město jako zaťatá pěst. Quellen si dopřál dlouhou sprchu, při níž spotřeboval téměř celý týdenní přiděl vody na mytí, a pak se převlékl. Jako výraz vzpoury proti stylu večera, který mu Judith nachystala, si oblékl poněkud křiklavé šaty. Lidé, kteří se zúčastňovali těchto obřadů společného dávení, vědomě dávali přednost bezvýraznosti.

Quellen jejich puritánskou strohostí pohrdal. A tak si zvolil tuniku s blýskavými vlákny, rudými, fialovými a azurově modrými, které se rozzářily při sebemenším pohybu, kdy na látku z různých úhlů dopadlo světlo.

Nevečeřel. Z hlediska plánovaného večerního obřadu by to bylo neomluvitelné faux pas. Po náročném dni však potřeboval doplnit hladinu glukózy v těle. O to se postaralo několik tablet. Osvěžený zapečetil byt a vyšel ven. S Judith se měl setkat až na místě. Pak by možná mohl jít k ní domů. Od té doby, co dosáhla Třidy Sedm, bydlela sama. Věděl, že kdyby se vzali a sloučili své byty, zachovali by se jako řádní občané. Quellen však k takové vlastenecké oběti ještě nebyl připraven.

Kultovní setkání se konalo, jak ho Judith informovala, ve vile jistého Brose Cashdana ze Třidy Čtyři, správce interkontinentálních statových spojů. Quellen zaujalo, že takový; boss v dopravě jako Cashdan se vůbec účastňuje shromáždění nějakého kultu. Tento kult sice nefiguroval na seznamu zakázaných, podle Quellenových zkušeností však vysocí úředníci spíše střežili status quo, než aby proti němu brojili. Možná, že Cashdan je jiný. V každém případě byl

Quellen zvědav na jeho dům. Ještě nenavštívil mnoho domů lidí ze Čtyřky.

Vila Brose Cashdana ležela uvnitř vnitřní zóny appalachijského statového pásma. To znamenalo, že se tam Quellen nemohl nechat přenést státem, ale musel jet rychločlunem. Škoda, ztratil tak půlhodinu. Naprogramoval si kurz severním směrem. Obrazovka na palubě člunu mu poskytla simulovaný pohled na to, co ubíhalo pod ním: řeka Hudson, stříbrná v měsíčním světle a plná zákrutů, hebké pahorky Adirondackské lesní rezervace, skládající se z tisíců akřů nedotčené divočiny uprostřed nepravidelně rozloženého města, a konečně ostrá světla přístávací rampy. Místní linkou se rychle dostal ke Cashdanovu domu. Trochu se opozdil, ale netrápil se tím.

Bylo to skutečné sídlo. Quellen podobnou honosnost nepředpokládal. Od Cashdana jakožto Čtyřky se pochopitelně očekávalo, že bude bydlet jen na jednom místě, zatímco lidé z Dvojky mohli mít několik domů v různých částech světa. I tak to byla nádherná stavba, převážně ze skla, se sloupy z jakéhosi pórovitého, ale současně pevného syntetického materiálu. Měla přinejmenším šest místností, a dokonce malou zahrádku(!). Na střeše byla přístávací rampa. Dokonce i ze vzduchu dům působil přívětivým a lákavým dojmem. Quellen vešel do vstupní haly a rozhlížel se kolem v naději, že zahlédne Judith.

Důstojný šedesátník ve střizlivé, bílé tunice mu vyšel vstříc, aby ho přivítal. Přes tuniku měl šikmo připevněnou zlatou šerpu jako odznak své moci.

„Jsem Brose Cashdan,“ řekl. Měl hluboký, autoritativní hlas. Quellen si ho dokázal představit, jak celý den činí rychlá rozhodnutí a jen málokdy se obtěžuje tím, aby popřál sluchu doporučením svých úředníků.

„Joseph Quellen,“ představil se. „Pozvala mě...“

„Judith da Silva. Jistě. Judith je uvnitř. Buďte vítán, pane Quellene. Je nám ctí, že jste se rozhodl k nám připojit. Pojdte dál. Pojdte.“

Cashdanovi se podařilo působit lichotivě a velitelsky zároveň. Uvedl Quellena do vnitřního pokoje, dvacet stop dlouhého a přinejmenším třicet stop širokého, pokrytého od zdi ke zdi jakousi šedou pěnovou substancí, která byla možná do určité míry pseudoživá. Na této zářivé, výstavně rezidenci nebylo určitě nic asketického ani nevýrazného. V samém středu místnosti seděla na zemi asi osm nebo devět hostů. Mezi nimi i Judith. Ke Quellenově překvapení si nezvolila prostý úbor zbožné ženy, kterému dávala většina kultů přednost. Pro obřady smetánky zřejmě platí jiné normy. Judith měla na sobě sprejové šaty, velmi výstřední, modré se zelenými podtóny. Mezi řadry, jinak odhalenými, byl pruh látky, který jí halil boky a bedra. Oděv víceméně skrýval její nahotu, avšak vzhledem k tomu, že to nebylo nic jiného než barva, mohla by stejně tak přijít nahá úplně. Quellen věděl, že taková extravagantní móda je povolena pouze v blazeovaných kruzích od Třídy Šest výše. Od Judith ze Třídy Sedm bylo tedy víc než troufalé se takovýmto způsobem odhalit. Quellen měl pocit, že on a Judith jsou pravděpodobně jediné Sedmičky v celé společnosti. Usmál se na ni. Měla malá řadra, jaká byla v této době žádoucí, a aby na ně upoutala pozornost, napigmentovala si bradavky. Vedle ní seděl tlustý muž, který neměl prakticky žádný krk, se zastřiženým plnovousem obarveným na modro, vlhkými rty a flegmatickým výrazem. Po boku mu seděla další žena, o něco starší než Judith, ve sprejovém úboru o nic méně necudném. Na Judith vypadal dobře, na ní však ne. Měla nemoderně velká prsa a mohutné boky. Culila se na Quellen, nepokrytě zírajícího na její nechutně odhalené tělo.

Ostatní vypadali jako úspěšní, seriózní intelektuálové. Byli to většinou muži, někteří z nich poněkud zženštilí, všichni dobře oblečení, stojící na společenském žebříčku zjevně hodně vysoko. Judith vstala a všem ho představila. Většinu jmen použítel Quellen jedním uchem tam a druhým ven. Zapamatoval si, že muž s krátkým krkem je doktor Richard Galuber, Judithin psychoterapeut. Tlustá dáma byla paní Galuberová. Zajímavé. Quellen nevěděl, že je doktor ženatý. Po dlouhou dobu podezíral Judith, že je díky jakémusi hanebnému zvrácenému duševnímu přenosu jeho milenkou. Možná ano, ale přivedl by si Galuber svou manželku, aby se na shromáždění j setkala s jeho milenkou? Tím si Quellen nebyl jistý. Psychoterapeuti však měli často prapodivné motivy a jak znal Quellen Galubera, jistě by si s chutí připsal pár obskurních léčebných bodů u své manželky tím, že by ji sem přivlekl.

Stranou skupiny Judith zašeptala: „Jsem tak ráda, žeš přišel, Joe. Tolik jsem se bála, že z toho vycouváš.“

„Přece jsem ti slíbil, že přijdu. Nebo ne?“

„Ano, já vím. Ale máš tendenci se vždycky vyzout z tobě potenciálně nepříjemných společenských zážitků.“

Quellena to rozladilo. „Co to má znamenat? Chceš mě snad znovu analyzovat? Jsem tady, tak co.“

„Ovšem, jsi tady.“ Náhle se vše usmála, opravdově a upřímně.

„Jsem šťastná, že ses rozhodl. Nechtěla jsem na tebe útočit. Pojd', seznámím tě s doktorem Galuberem.“

„Musí to být?“

Zasmála se. „Jak už jsem řekla. Máš tendenci se vyhýbat tobě potenciálně...“

„Dobře, dobře. Představ mě Galuberovi.“

Přešli pokoj. Quellen znervózňovala Judithina nahota. Polymerovaný pigment není ve skutečnosti žádné oblečení. Pod tmavě modrým úbarem mohl sledovat každou pihu na její pleti. Vypadala více odhalená, než kdyby byla skutečně úplně nahá. Účinek byl provokující a znepokojující. Její stíhlé, strohé tělo ho přitahovalo téměř k nesnesení, zvláště ve společenském kontextu tohoto městského prostředí. Na druhou stranu paní Galuberová byla odhalená téměř stejně, a přesto měl Quellen neodolatelné nutkání přehodit jí přes ramena příkrývku a zakrýt tak její hanbu.

Psychoterapeut se na Quellenu uculoval svým typickým, profesionálním úsměvem. „Jsem nadšen, že se s vámi setkávám, pane Quellene. Už jsem o vás mnoho slyšel.“

„Ano, jistě,“ odpověděl Quellen nervózně. Zklamalo ho, že Galuber, navzdory svému slibně znějícímu teutonskému jménu, nenařadil rituální středoevropský přízvuk, jak to dělala většina psychoterapeutů.

„Nevěděl jsem, že lidé vaší profese patří ke kultům jako je tento,“ prohodil Quellen.

„Přijímáme duchovní zkušenosti všech druhů,“ odpověděl Galuber. „Není důvod, proč bychom je měli odmítat.“

„Ano, jistě.“

Psychoterapeut kývl směrem ke své ženě. „S Jennifer patříme k tomuto kultu více než rok. Umožnil nám pozoruhodné pohledy do našeho nitra, že, drahá?“

Paní Galuberová se znovu zaculila. Zírala na Quellen tak neskrývaně sexuálně vyzývavým pohledem, až se Quellen otřásl hrůzou.

„Je to velice povzbuzující,“ souhlasila. Měla hluboký, sytý kontraalt. „Jakýkoli druh společných obřadů je přínosný, nemyslíte? Tím chci říct, že dosahujeme očisty způsobem, který nejlépe vyhovuje našim potřebám.“

Její tučné, kypré tělo se otřáslo bodrým smíchem. Quellen se přistihl, jak fascinovaně zírá na odporné, zdvižené homole jejích odhalených ňader. Odvrátil pohled s pocitem provinění a nevolnosti. Galuberovi musejí být prapodivný manželský párek. Já ale té staré čarodějnici nedovolím, aby si mě potají očíhla jako další bod večerního programu.

Doktor Galuber možná spí s Judith, já však nezískám nic, když budu spát s jeho ženou. Naše role nejsou rovnocenné. Judith řekla: „Prosila jsem doktora Galubera, aby se účastnil jednoho z našich obřadů, už celé měsíce. On však pokaždé odmítl. Cítil, že dokud on a já nedosáhneme v naší terapii jistého stupně, nemůže se zúčastnit tak intimní záležitosti.“

„Je v tom ještě něco víc,“ řekl psychoterapeut velkomyslně. „Jako vždy. Tentokrát jde o to, že vystavím skupinu tomu, aby čelila handicapu mé manželky. Víte, Jennifer je mutant trpící poruchou zpracování galaktózy. Musí držet bezgalaktózovou dietu.“

„Aha,“ řekl Quellen bezvýrazně.

„Je to genetická vada,“ pokračoval Galuber. „Vůbec nemůže metabolizovat galaktózu, protože má nedostatek enzymů. Prekurzory galaktózy by se nahromadily a došlo by k porušení buněk. Proto musí od narození držet dietu, což ovšem vede i k dalším problémům. Protože je zde nedostatek enzymů, nemůže organizmus galaktózu syntetizovat z endogenních komplexních glycidů. Pokud by to zůstalo nekompenzované, vedlo by to k částečnému nahrazení galaktolipidů glykolipidy v mozku, k celkové pancytopenii, mylné imunologické reakci při transplantaci orgánů, abnormálnímu zvětšování mozku a... No, ke spoustě problémů.“

„Dá se to léčit?“ zeptal se Quellen zdvořile.

„Ne ve smyslu úplného vymizení chorobných změn. Dá se to však řešit. Dědičné poruchy metabolismu galaktózy mohou být regulovány prostřednictvím syntézy enzymů. Nicméně, musí držet speciální dietu a vyhnout se určitým látkám, mezi něž patří i ta, která je při dnešním obřadu tou základní. Proto zde máme naši vlastní, náhradní substanci. Nepříjemné pro hostitele.“

„Vůbec ne, vůbec ne!“ zahřměl nečekaně Brose Cashdan. „Je to jen banální drobnost. Jsme nadšeni, že jste se k nám mohl připojit, pane Galubere!“

Quellenovi, zmatenému záplavou odborných termínů, se ulevilo, když Cashdan oznámil, že obřad začíná. Pomyslel si naštvaně, že to vše Galuber ze sebe chrlil zcela záměrně, aby dal najevo svou intelektuální nadřazenost. Místo aby ze sebe sypal výrazy ze svého vlastního oboru, čemuž by se dalo snadno čelit, pokud by se člověk vyznal v léčitelství na koktejlových večírcích, rozhodl se ho Galuber zasypat záplavou nesrozumitelných termínů z medicíny. Quellen v duchu proklínal poruchu metabolismu paní Galuberové, její vyzývavé pohledy, hromadění galaktolipidů i její pohupující se ňadra. Připojil se k Judith a usedl na místo ve středu pokoje, kde se měl obřad konat.

Judith mu varovným tónem řekla: „Joe, prosím tě, nesnaž se z toho vyklouznout tak jako posledně. Musíš se naučit zbavit se svých barbarských reakcí. Dívej se na věci objektivně. Co je špatného na tom, když se smísí trochu slin?“

„Nic.“

„A trávicí šťávy, ty ti také nemohou nijak ublížit. Je to vše kvůli duchovnímu splynutí. Musíš jít s dobou.“

„Třeba mít v sobě tolik drzosti a přijít nahý na večírek? Tak jdeš s dobou?“

„Nejsem nahý,“ odsekla mu.

„Ne. Jen máš na sobě místo šatů nátěr.“

„Skrývá to, co po nás společnost žádá skrýt.“

„Ale tvé druhotné pohlavní znaky odhaluje. Jsi vlastně nahý,“ zdůraznil Quellen.

„Neodhaluje však to nejdůležitější. Přesvědč se sám. Na těch partiích jsem zcela zahalená. Proč se na mě nepodíváš? Nemůžeš se chovat tak hloupě, Joe.“

Protože na tom trvala, zadíval se na její pas, pak sklouzl pohledem k jejím stehnům. Ano, musel připustit, že právě tam je diskrétně zahalena. Vypadala nahá, ale nebyla. Chytré, pomyslel si. Provokativní. Zajímalo by ho, jak ze sebe sprej dostane. Možná mu to ukáže ještě než noc skončí. Její štíhlé tělo ho silně přitahovalo. Na rozdíl od Heleny, jejíž štíhlost byla výsledkem hubnutí a celkového strádání. Judith však vypadala perfektně, štíhlá a elegantní. Quellen by k ní šel nejraději ihned.

Obřad však právě začínal.

Členové skupiny se shromáždili na okraji prohlubně vyložené kobercem. Brose Cashdan jako hostitel přinesl zářící kovovou mísu v níž ležela těstovitá hmota velikosti lidské hlavy. Jak Quellen věděl, byla to substance svátku lásky: nestravitelný kus řas s dávicími prostředky. Přizpůsobený nepochybně potřebám paní Galuberové.

Cashdan řekl: „Doktor Galuber laskavě souhlasil s tím, že se stane naším prvním dnešním celebrantem.“

Světla byla ztlumena. Galuber převzal třpytivou mísu od Cashdana a klekl si. Pak si důstojně ulomil kus těstovité hmoty a vcepal si ji do úst. Začal žvýkat.

Existovalo mnoho kultů. Quellen nepatřil k žádnému z nich, měl však o nich přehled, především díky Judithinu naléhání. Ta přelétala od jednoho k druhému, od psychoterapeuta k psychoterapeutovi, od sekty k sektě, ve snaze nalézt duševní naplnění. Quellen ji dokonce podezíral, že se zúčastňuje shromáždění zakázaných skupin, možná i schůzek náboženské sekty Plamenné Bess, postavené mimo zákon. Judith tančící nahý – ne postříkaná sprejem zakrývajícím ji intimní místa – zatímco oddaný pyrotik zapaluje mimosmyslový plamen a rozvášněné hlasy volají po svržení Nejvyšší vlády. Pyrotikové skutečně před několika desítkami let zavraždili několik příslušníků Třídy Jedna a kult stále existoval.

Avšak většinou se sekty věnovaly mnohem nevinnějším záležitostem, snad vyzývaly k revoltě; ale nepáchaly žádné trestné činy. Jako například tato skupina, kde žvýkání posvátné substance vedlo k pocitům společné harmonie. Cashdan začal předzpěvovat jakousi trávici litanii. Galuber si stále cpal pružné těsto do úst. Kolik ho ještě jeho útroby snesou? Jennifer manžela pyšně pozorovala. Terapeut nepřestával hltat. Jeho obličej dostával zvolna jiný výraz, v očích se mu objevil nevidoucí pohled. Jennifer celá zářila. Její ohromné nahé tělo jako by se ještě zvětšilo tím, jak se radovala z manželovy důležitosti.

Nyní všichni zpívali. Dokonce i Judith. Vydávali ze sebe hluboké, vážné tóny duchovní písně. Judith se naklonila ke Quellenovi: „Zpívej taky.“

„Neznám slova.“

„Jenom si mumlej.“

Pokrčil rameny. Galuber už pozřel takřka všechnu těstovitou hmotu v míse. Jistě měl nyní žaludek bolestivě roztažený. Hmota byla jako guma. Dávidla, která obsahovala, pracovala na bázi kritického množství. Jakmile jste měli hmoty v žaludku dost, emetika vyvolala dávicí reflex a začalo posvátné zvracení.

Judith, sedící vedle Quelleny, se modlila o dosažení Nejvyšší Jednoty. Nirvána prostřednictvím zvracení, pomyslel si Quellen chladně. Copak je to možné? Co tu vlastně pohledávám? Zpěv se odrážel od skleněných zdí a ohlušoval je. Ani on se neubráníl rytmickému pohybu. Rty se mu pohybovaly. Kdyby znal slova, připojil by se ke zpěvu. Přistihl se, jak si nemelodicky pobrukuje, Cashdan, řídící obřad, začal zpívat hlasitěji. Měl krásný hlas, sytý, temný bas, naplněný vroucností.

Galuber seděl nehybně uprostřed prohlubně. Ruce měl sevřené na břiše a tváře mu žhnuly. Uprostřed tohoto pohupujícího se a zpívajícího shromáždění on jediný trpěl. Quellen se nutil vše sledovat a zůstat nad věcí. Pozoroval rytmické houpání prsou paní Galuberové. Sledoval jemný obličej Judith, rozpálený vnitřní extází. Jeden bezpohlavní mladík se zplihlými kaštanově hnědými vlasy sebou trhal, jako by se dotýkal drátu s vysokým napětím. Místnost ovládlo mystériózní vytržení obřadu.

Nyní začal doktor Galuber zvracet. Dávil s tichou důstojností. Jeho tenké rty se otevřely a do mísy padaly kusy těsta. Rudý obličej měl zbrocený potem, jak úporně zápolil s křečovitými stahy svalstva. Svou úlohu při obřadu však hrál impozantně. Mísa byla naplněna.

Kolovala mezi dalšími hosty.

Ruce svíraly vlhkou hmotu. Vezmi si a jez, vezmi si a jez, zde je tělo, pravá substance skupiny. Připoj se k Jednotě a Harmonii. Brose Cashdan jedl. Jennifer Galuberová jedla. Judith pokojně přijala svůj díl. Quellen našel v dlani kousek mokré těstovité hmoty.

Vezmi si. Jez.

Buď objektivní. Toto je Jednota. Pozvedl třesoucí se ruku k ústům. Cítil na sobě Judithin pevný pohled. Vezmi si a jez! Galuber ležel tváří k zemi v prohlubni, ochromen extází.

Quellen začal jíst.

Hltavě žvýkal a nedopřál si ani vteřinu zaváhání. Rituální nestravitelná hmota měla tu zvláštní vlastnost, že mohla být strávena poté, co se ponořila do zaživacího traktu a pak se znovu dostala do styku se slinami. Nestačilo však jediné polknutí. Galuber hmotu pro její příjemce pouze připravil. Quellen polykal. Zvláštní. Necítil žádný odpor. Už jedl mravence, syrové surmovky, mořské ježovky a jiné exotické lahůdky, aniž by mu při tom byla poskytnuta možnost prožít duchovní vytržení. Proč tedy nyní váhat?

Ostatní vzlykali štěstím. Na Judithině sprejovém oděvu se třeptily slzy. Quellen se však stále cítil žalostně chladný a objektivní. Jakkoli svědomitě sledoval obřad, mystické splynutí vůbec nesdílel. Trpělivě čekal, až i na něj přejde z ostatních pozeňnaná extáze.

Judith mu zašeptala: „Povedeš další přijímání?“

„V žádném případě!“

„Joe...“

„Prosím. Přišel jsem. Účastním se. Nechtěj po mně víc.“

„Je zvykem, že noví příchozí ve skupině...“

„Vím. Já ne. Tu poctu může přijmout někdo jiný.“

Zkoumavě si ho prohlížela. Quellen si uvědomil, že neuspěl. Dnešní večer byl jakousi zkouškou. Málem ji složil úspěšně. Málem.

Brose Cashdan přinesl další porci rituální hmoty. Jennifer Galuberová od něj beze slova převzala mísu a začala se cpát. Vyčerpaný psychoterapeut seděl sklesle a unaveně vedle ní a stěží vnímal, co se děje. Rituál pokračoval jako ten předešlý. Quellen se zúčastnil jako prve, avšak i tentokrát zůstal zcela mimo.

Pak k němu přistoupil Brose Cashdan a tiše se ho zeptal: „Vedl byste nás laskavě v příštím přijímání?“

„Lituji. Opravdu nemohu. Musím brzy odejít.“

„To je mi vážně líto. Očekávali jsme, že se k nám připojíte jako jeden z nás.“

Zasněně se usmál a předal mísu dalšímu. Quellen uchopil Judith za zápěstí a táhl ji do kouta.

„Pojď se mnou domů!“ šeptal jí naléhavě.

„Jak vůbec můžeš tady pomyslet na sex?“

„Nejsi cudně oblečená, víš? Už jsi byla u dvou přijímání. Odejdeš se mnou?“

„Ne!“ řekla pevně.

„I kdybych počkal na konec dalšího přijímání?“

„Ne. Ani pak ne. Musíš se sám účastnit přijímání jako celebrant. Myslím to vážně. Jinak bych potom s tebou nemohla cítit žádné souznění. Vážně, Joe, jak bych se mohla odevzdat muži, s nímž nejsem nijak spřízněná? Bylo by to tak

přízemně mechanické... , ranilo by nás to oba.“

Její nahota nebyla určena k tomu, aby o ni usiloval. Nedokázal již snést pohled na její štíhlou postavu. S bolestí řekl:

„Tohle mi nedělej, Judith! Hraj fěr. Pojďme domů.“

Místo odpovědi se otočila a připojila se k ostatním. Třetí přijímání právě začínalo. Cashdan hleděl povzbudivě na Quellena. Ten však odmítavě zavrtěl hlavou a opustil místnost. Zvenčí skrz průhlednou zeď pozoroval Judith, jak má v extázi zakloněnou hlavu a rozevřené rty. Také Galuberovi se zmítali v křeči. Obraz obézní Jennifer Galuberové jako by se nesmazatelně vryl do jeho unaveného mozku. Utekl.

Krátce po půlnoci dorazil domů, nemohl se však uklidnit. Musel pryč. Vstoupil do statového pole a nechal se přenést do Afriky.

Nastalo ráno. Z nebe padal jemný déšť, připomínající spíš mlhu. Zlaté paprsky slunce rozrážely šedé svítání.

Krokodýlové leželi na svých obvyklých místech. Ozval se křik ptáka. Listnaté větve stromů ztěžklé deštěm se skláněly k úrodné, vlhké, černé zemi. Quellen se pokoušel nasát do sebe poklidnou atmosféru tohoto místa. Odkopl boty a sestoupil na břeh řeky. Mezi prsty mu zamlaskalo bahno. Jakási muška ho štípla do lýtky. Žába skočila do řeky a nechala za sebou hladinu zčeřenou šířícími se soustřednými kruhy. Jeden z krokodýlů líně otevřel lesklé oči. Sladký, těžký vzduch se zabodával do Quellenových plic.

Ale on v tom všem nenacházel žádný klid.

Toto místo patřilo jemu, ale nevydělal si na něj. Ukradl je. Skutečný mír zde tedy nemohl nikdy najít. V Appalachi také nenalézal klid. Svět pro něj znamenal příliš mnoho, on pro svět neznamenal takřka nic. Vzpomněl si na Judith, smyslnou, naplněnou vzrušením, když žvýkala rituální těsto. Nenávidí mě, pomyslel si. Možná mě lituje, ale výsledek je tentýž.

Nikdy se už nesetkáme.

V této náladě neměl chuť zde zůstat.

Vrátil se ke statu. Vstoupil do jeho pole a přenesl se zpět přes oceán do svého bytu. Zanechal za sebou svítání a vešel do temné noci. Spal mizerně.

XI

Následujícího dne našel Quellen své dva asistenty, jak na něj čekají s neznámým mužem, vysokým, neohrabaným a špatně oblečeným. Měl zlomený nos, který mu z obličeje čněl jako zobák. Jak si Quellen všiml, pustil Brogg v kanceláři kyslík na maximum.

„Kdo je to?“ zeptal se Quellen. „Zatkli jste ho?“ Je možné, aby to byl Lanoy? To se mu nezdálo pravděpodobné. Jak by mohl být tento ubožák, tak chudý, že si nemůže dovolit ani plastiku nosu, postavou stojící v pozadí celého podniku se skokany?

„Řekni kriminálnímu sekretáři, kdo jsi,“ vyzval Brogg muže a hrubě ho popadl za loket.

„Jmenuju se Brand,“ soukal ze sebe muž plačtivým hlasem. „Třída Patnáct. Nic jsem neudělal, pane. Slíbil mi jenom vlastní dům, práci, nezkažený vzduch...“

Brogg ho přerušil. „Narazili jsme na tohohle chlapa v hospodě. Dal si jednu nebo dvě navíc a každému na potkání vykládal, že brzo dostane práci.“

„To mi ten člověk řekl,“ mumlal si Brand. „Že mu jako dám dvě stě babek a on mě pošle někam, kde má každé práci. A já budu moc poslat rodině peníze, aby přijela za mnou.“

„To nejde,“ řekl Quellen. „Poslat peníze zpět? Setkat se na časové lince?“

„To mi tvrdil. Znělo to moc prima, pane.“

„Falešné lákadlo,“ řekl Brogg. „Pokud existuje oboustranné spojení, všechny naše úvahy jsou k ničemu. Jenže neexistuje.“

„Jak se ten člověk jmenoval?“ zeptal se Quellen.

„Lanoy, pane.“

Lanoy! Lanoy je všude, roztahuje svá chapadla do všech světových stran!

Brand zamumlal: „Někdo mi dal tohle a řekl mi, abych ho vyhledal.“

Vyndal zmačkaný proužek papíru. Quellen ho rozbalil a četl: Nemáš práci? Vyhledej Lanoye.

„Tyhle letáky jsou všude,“ řekl Quellen. Sáhl si do kapsy a vytáhl útržek, který sám dostal. Nosil ho u sebe několik dní, jako talisman. Položil oba papírky vedle sebe. Text byl stejný.

„Lanoy tam poslal hodně kámošů,“ pokračoval Brand. „Tvrdil mi, že tam všichni makaj a jsou šťastný, pane...“

„Kam je posílá?“ zeptal se Quellen tiše.

„To nevím, pane. Lanoy mi řekl, že mi to poví, až mu dám dvě stovky. Vybral jsem veškerý úspory. Zrovna jsem šel za ním, zaskočil jsem si na jedno a pak...“

„Pak jsme ho našli,“ dokončil Brogg. „Jak každému povídá, že jde za Lanoyem, který mu sežene práci.“

„Mmmh. Víš, kdo jsou to skokani, Brande?“

„Ne, pane.“

„Nevadí. Řekněme, že nás zavedeš k Lanoyovi.“

„To nemůžu udělat. To by nebylo fěr. Všichni mí kamarádi...“

„Řekněme, že tě donutíme,“ řekl Quellen.

„Ale on mi slíbil, že mi dá práci! To nemůžu udělat. Prosím, pane.“

Brogg se podíval ostře na Quellena. „Nechte to na mně,“ řekl. „Lanoy ti slíbil práci. Za dvě stě jednotek?“

„Ano, pane.“

„Co když ti slíbíme, že ti dáme práci zadarmo? Nezaplatíš nic. Jen nás dovedeš k Lanoyovi a my tě pošleme tam, kam tě chtěl poslat on. A pošleme s tebou i tvoji rodinu.“

Quellen se usmál. Když šlo o jednání s nižšími vrstvami obyvatelstva, prokazoval Brogg lepší psychologické schopnosti než on sám. Musel se mu obdivovat.

„To zní fajn,“ kývl hlavou Brand. „Jen z toho mám nepříjemný pocit. Lanoy se ke mně choval pěkně. Ale když tvrdíte, že mě pošlete zadarmo...“

„Správně, Brande.“

„Tak to teda udělám.“

Quellen snížil přívod kyslíku. Brogg naznačil Leewardovi, aby Branda odvedl. Quellen řekl: „Pojďme, než si to rozmyslí. Evidentně váhá.“

„Půjdete s námi, pane?“ zeptal se Brogg. V jeho uctivém tónu zazněl ironický podtón. „Určitě to bude v pěkně hnsný části města. Všude samá chamrad. Kriminální zóna...“

Quellen kývl. „Máš pravdu,“ řekl. „Tam jít vážně nemusím. Půjdete s ním vy dva. Mám spoustu práce tady.“

Jakmile odešli, zavolal Quellen Kollovi.

„Máme horkou stopu,“ řekl. „Brogg a Leeward dostali tip na muže, stojícího v pozadí převádění skokanů. Právě ho jdou zatknout.“

„Dobrá práce,“ řekl Koll chladně. „Mohlo by to být zajímavé vyšetřování.“

„Podám vám zprávu, jakmile...“

„Později. Právě se Spannerem jednáme o změnách statutů v našem oddělení. Raději bychom nebyli v následujících hodinách rušení.“ Zavěsil.

Co to má znamenat? pomyslel si Quellen. Chlad v Kollově hlase, no, to není nic neobvyklého. Může to však mít jistý význam. Koll ho celý týden honil, aby se tenhle případ pohnul dopředu. Když se to konečně stalo – když mají člověka, který je může dovést k tajemnému Lanoyovi – projevuje takřka naprostý nezájem. Koll něco skrývá.

Bodlo ho svědomí. Znovu se mu vrátilo staré podezření: Koll ví o Africe. Ten výlet ze včerejšího večera byl sledován a je to poslední důkaz v případu proti němu. Žaloba je již připravená.

Nepochybně Broggovi nabídli víc za to, že promluví, než co mu platil on za to, že bude mlčet. Přijal tedy nejvyšší nabídku. Nyní ví Koll všechno. Přeložení do nižší třídy bude tím nejmenším trestem.

Jeho zločin byl vskutku mimořádný. Pokud věděl, nenašel se ještě nikdo tak chytrý jako on, kdo by přísel na podobný způsob, jak vypadnout z přelidněného města. Appalachie se jako chapadla chobotnice roztahovala přes celou východní polovinu Severní Ameriky. Ze všech stovek milionů jejich obyvatel, jediný Joseph Quellen, kriminální sekretář, měl dostatek důvtipu, aby si našel kousek neznámé a nevidované, půdy v srdci Afriky a vybudoval si tam druhý domov. Mohl být na sebe pyšný. Měl standardní byt příslušníka Třídy Sedm plus vilu Třídy Dvě u bahnitě řeky v Kongu, o níž se většině smrtelníků ani nesnilo. Pro člověka, jehož duše se vzepřela strašlivým podmínkám života v Appalachii, to bylo téměř ideální.

Musel však lidi uplatit, umlčet každého, kdo by snad mohl vědět, že místo aby bydlel v komoře o deseti čtverečných metrech v Appalachii jako řádná Sedmička, žije si luxusně v Africe. Někdo – Brogg, tím si byl jist – ho prodal Kollovi. Nyní se tedy Quellen ocitl na velmi tenkém ledě.

Přeřazení do nižší třídy ho zbaví dokonce i výsady mít vlastní byt. Vráti se zpátky a bude muset sdílet svůj život, s někým, jako byl Bruce Marok. Snášel to lépe, když byl ve Třídě Dvanáct a musel bydlet nejdříve na ubikaci svobodných mužů a pak postupně v bytech, kde měl víc soukromí. Když byl mladší, přítomnost jiných lidí mu tolik nevadila. Když však dosáhl Třídy Osm a měl bydlet jen s jednou osobou, znamenalo to pro něj to nejhorší období jeho života, které ho naplňovalo vztekem i nyní.

Svým způsobem byl Marok nepochybně fajn člověk. Quellenovi šel však na nervy svou nepořádností, nekonečnými vizifonovými hovory a svou neustálou přítomností. Toužil po okamžiku, kdy dosáhne Sedmičky a bude moci žít sám, aniž by ho jeho spolubydlici stále sledoval. Doufal, že pak bude svobodný a bude se moci skrýt před dotěrným davem. Znal Koll pravdu? To se brzy ukáže.

Neklidně kráčel dolů chodbou, ke křídlu, kde byla umístěna monitorovací technika. Zjistí, co se dověděli o Normovi. Když se dotkl dlaní identifikačního senzoru, zajela kovová brána do zdi. Quellen vešel. V celé místnosti, šuměly přístroje. Technici se k němu s úklonou obrátili. Ve vzduchu se vznášela vůně antiseptik, jako by vstoupil do nějaké nemocnice.

„Údaje o sledování pana Pomratha,“ řekl Quellen.

„Tudy, pane.“

„Kdo ho sleduje?“

„Je to plně automatizované, pane. Jsme na místě.“

Muž přistrčil pneumokřeslo a Quellen se usadil k přístrojům. Technik řekl: „Chcete si pustit reálný čas, nebo si poslechnout, co jsme nahráli od včerejšího večera?“

„Obojí,“ odpověděl Quellen.

„Tohle je reálný čas a tohle...“

„Vím. Už jsem s tím zařízením pracoval.“

Technik zčervenal a odešel.

Quellen se napojil na reálný čas a ihned přístroj vypnul. Pomrath se právě věnoval svým přirozeným tělesným potřebám. Quellen se kousl do rtu. Rychle a zručně manipuloval s přístrojem a uvedl v činnost ostatní cívky, kde bylo zaznamenáno, co Norm dělal od okamžiku, kdy mu Brogg implantoval Ucho.

Nemohl si dovolit poslouchat vše. Musel si vybírat. Zběžně projížděl pásek a nacházel zajímavá místa rozhovorů.

Pomrath byl včera večer ve fétbaru, pak šel domů. Pohádal se s Helenou. Quellen poslouchal.

Pomrath: Kašlu ti na to! Potřebuju si odpočinout.

Helena: Ale my jsme na tebe čekali s večerí. Přijdeš si nacpanej drogama a vůbec nemáš chuť k jídlu!

Pomrath: Proč ne? Jsem tady. Dávej na stůl. Ty programuješ, já budu jíst!

Bylo toho víc, všechno týkající se výhradně domácích záležitostí a zoufale hloupé. Quellen přeskočil o další zhruba čtvrt hodinu dopředu. Hádky pokračovala, přerušovaná jen popotahováním jeho vzlykajícího synovce a znuděnými poznámkami malé Mariny. Quellena trápilo, že rodinné hádky u Pomrathů jsou tak banální. Posunul pásek o kousek dopředu. Ucho zachytilo rozdílné zvuky. Zrychlené dýchání.

Helena: Dej sem ještě tu ruku.

Pomrath: Ach, miláčku, rád!

Helena: Sem! Sem! Oh, Norme!

Pomrath: Už jsi připravená?

Helena: Za chvíli. Dej mi čas. Tohle je tak hezký, Norme.

Quellen hleděl rozpačitě na podlahu. Když naslouchal jejich milování, jako by se dopouštěl incestu. Neměl však přitom zcela nepříjemný pocit. Natáhl se po tlačítku, váhal, naslouchal bolestným vzdechům, svíral čelisti, když byla slova na pásku stále důvěrnější a nakonec se změnila v divoce pádící dech.

Tuhle část bych měl vymazat, pomyslel si. Přinejmenším bych ji neměl poslouchat. Jak někdy dokážeme být podivně zvědaví!

Rychlým, trhavým pohybem posunul pásek. Nic než zvuky spících. Zvuky rána. Haštefící se děti. Pomrath pod molekulární sprchou. Zívající Helena, vyptávající se, co bude k snídani.

Pomrath: Dnes odcházím brzy.

Helena: Myslíš si, že máš spojení na tu pracovní příležitost?

Pomrath: Jakou?

Helena: No, ten papírek, cos přinesl. O člověku, se kterým se máš sejít, když nemáš zaměstnání.

Pomrath: Aha. Ten.

Quellen čekal, že uslyší víc. Měřič vykazoval u Pomratha nezvyklé vzrušení, zrychlený puls, zvýšení teploty kůže.

Rozhovor nicméně plynul bez jakékoli zmínky o Lanoyovi. Quellen znovu posunul pásek. Ukazatel času indikoval, že se blíží do reálného času. Opět pustil přístroj.

Pomrath: Můžete mě zavést za Lanoyem?

Přístroj byl naprogramován, aby aktivoval poplašný signál v okamžiku, kdy padne jméno Lanoy. Mezi okamžikem, kdy počítač analyzoval Pomrathovu řeč a momentem, kdy vyhlásil poplach, uplynul sotva postřehnutelný časový úsek. Na kontrolním panelu se rozsvítila rudá světla a v místnosti se rozječel poplašný zvonek. Crrr. Crrr.

K přístroji se rozběhli tři technici.

Crrr.

Quellen řekl: „Nic se neděje. Vše je v pořádku. Sleduju to. Jenom vypněte ten ztracený poplach.“

Crrr. Crrr.

Nahnul se kupředu. Když slyšel, jak se jeho švagr dopouští zrady na své vlastní rodině, zpotily se mu dlaně.

Pomrath to dopoledne cestoval, aniž si byl vědom, že každý jeho pohyb je monitorován a přenášen na velitelství KrimSeku, a že jeho slova, dokonce i každý nádech a výdech jsou zaznamenávány.

V uplynulých několika dnech se hodně vyptával, většinou ještě před tím, než mu bylo implantováno Ucho. Miniprinty nabízející Lanoyovy služby byly k maní všude, ne už tak informace o tom, kde ho nalézt. Avšak Pomrath byl vytrvalý. Byl rozhodnutý odejet.

Měl všeho až po krk. Pro Helenu a děti to bude moc zlé, jistě. Bude se mu po nich stýskat. Nemohl však už dál a cítil, že se ocitl na pokraji nervového zhroucení. Slova pro něj ztrácela svůj význam. Půl hodiny zíral na noviny a pokoušel se rozluštit význam seřazených znaků na žluté stránce. Proměnily se v hemžící se mikroby. KLOOFMAN.

NEZAMĚSTNANOST. VÝŠE DANÍ. DANTON. MANKLOOF. NOSTNEZAMĚSTNA. TONDAN. ÍNADEŠÝV. KL.

OOF. AMĚST. DAN. VÝŠ. Tančící mikroorganismy. STNANOST. FMAN. Čas vypadnout. ANTO. NEZAM. TSONAN. FLOOK. FLOOK! FLOOK!

KLOOF!

Jednodušší slova. Taková potřeboval. Přeskočit na místo, kde ještě stále existuje lidskost. Ano. Lanoy znamená odpověď. Pomrathovi třeštila hlava. Připadalo mu, že se mu přední část lebky nadouvá a roztahuje a nebezpečně tlačí čelo kupředu. „Zavedete mě za Lanoyem?“ Hlava se mu možná rozskočí a mozek se rozstříkne po celé ulici. „Jsem bez práce. Potřebuju se setkat s Lanoyem!“

FLOOK! DANNADEŠÝV! „Lanoy?“

Trochu sražený chlap s těstovitým obličejem, s řadou horních zubů a jediným dolním, vyčnívajícím jako tesák, řekl:

„Zavedu tě za Lanoyem. Za čtyři babky, jo?“

Pomrath odpověděl: „Kam mám jet? Co mám dělat?“

„Rychločlun. Trasa šestnáct.“

„Kde mám vystoupit?“

„Jen vystup. To je všechno.“

ZAMĚSTNAN! FMAN! Pomrath zamířil k terminálu rychločlunů. Poslušně se vmáčkl na palubu. Vypadalo to na šťastnou náhodu, že byl po ruce někdo, kdo mu řekl, jak se dostat k tajemnému Lanoyovi. Náhle mu však blesklo hlavou, že to vůbec nebyla náhoda. Ten muž byl pravděpodobně Lanoyův agent, který ho sledoval, vyčíhal si pravý okamžik a pak ho poslal správným směrem. Rozbolely ho oči. Ve vzduchu bylo něco drsného a pískovitého, možná speciální abrazivní plyn, dráždivý oční bulvu, uvolněný na příkaz Nejvyšší vlády, aby vyvolal všeobecné nablýskání

rohovek arbjatřů. MANK! NOTD! Pomrath se schoulil do rohu rychločlunů. Přistoupila k němu postava v kapuci, dívka s oholenými vlasy, vysedlými lícními kostmi, takřka bez rtů.

„K Lanoyovi?“ zeptala se.

„Proč ne?“

„Přestupte na severní trasu.“

„Když to říkáte.“

„Je to jediná cesta.“ Usmála se na něj. Její pleť jako by měnila barvu, půvabně přecházela od infrazelené po ultracitronovou. NEZAMZAM! ÝŠDA! Pomrath se roztřásl. Zajímalo by ho, co by mu řekla Helena, kdyby to všechno věděla. Plakala by? Za jak dlouho se znovu vdá? Budou mít jeho děti jeho jméno? Vymře rod Pomrathů? Ano. Ano. Protože on si tam v minulosti bude muset vybrat jiné jméno. FMANK! Co kdyby si říkal Kloofman? Úchvatná ironie: moje prapraprapravnuče členem Nejvyšší vlády. Alespoň nějaká naděje.

Pomrath vystoupil z rychločlunů. Dívka v kapuci zůstala na palubě. Jak věděli, kdo je a kde je? Pocítil strach. Svět byl plný číhajících očí. Modli se za spásu mé duše, říkal si. OOF! TON!

Čekal na rampě. Kolem něj věže špinavých staveb z minulého století probodávaly nebe. Byl nyní mimo centrální zónu asanovaných brlohů. Kdo věděl, co se skrývá ve spleti páchnoucích domů, k nimž mířil? Zastavil další rychločlun.

Pomrath nastoupil. Jsem ve vašich rukou, myslel si. LANOY! LANOY! Kdokoli. Kdokoli. Jen mě odsud dostaňte!

Pryč!

Jel severním směrem. Byl stále ještě v Appalachi. Oblouha tu byla temná. Naprogramovaná na déšť. Čistý proud omývající ulice. Co když Danton doporučí déšť z kyseliny sírové? Syčící a doutnající chodníky, obyvatelé běhající v panice sem a tam, jak se jim maso začíná rozpouštět. Definitivní kontrola populace. Smrt z nebe. Dobře ti tak, nemáš chodit ven. Rychločlun zastavil. Pomrath vystoupil a čekal na rampě. Tady pršelo a déšť hloubil do chodníků důlky.

„Jsem Pomrath,“ řekl starší, laskavé ženě.

„Lanoy čeká. Pojďte.“

O deset minut později se ocitl v přírodě. Na okraji jezera stála chatrč. Tajemné postavy vcházely a vycházely. Někdo strčil Pomratha dovnitř. Kdosi zabručel: „Lanoy na vás čeká vzadu.“

Byl to malý člověk s velkým nosem. Jeho oblečení vypadalo, jako by bylo dobré dvě stovky let staré.

„Pomrath?“

„Ano.“

„Co jste, Dvanáctka?“

„Čtrnáctka,“ prohlásil Pomrath. „Dostaňte mě odtud, prosím.“

„Bude mi ctí.“

Pomrath se podíval na znečištěné jezero. Byl to ohavný pohled. Velké mastné chomáče řas se vznášely v olejnaté vodě. Lanoy řekl: „No, není to nádherná? Šest století nepřetržitého znečišťování smíchaného se vznešenými oficiálními projevy.“

Podle odhadů je obnova zóny otázkou dalších dvaceti let. Chcete si zaplavat? Křest tady neprovádíme, ale můžeme vám zajistit obřad, odpovídající jakékoli náboženské orientaci.“

Pomrath zavrtěl hlavou. „Neumím plavat. Jen mě odtud dostaňte.“

„Ta řasa se jmenuje cladophora. Občas sem přicházejí biologové a obdivují ji. Dosahuje délky devadesát stop. Nebo tu máme anaerobní bahenní červy a škeble. Docela původní. Nechápu, jak tu mohou přežít. Šokovalo by vás, kdybyste znal obsah kyslíku ve vodě.“

„Mě nešokuje nic,“ řekl Pomrath. „Prosím. Prosím.“

„Je taky plná střevních bakterií,“ pokračoval Lanoy. „Myslím si, že jich je v průměru deset milionů na sto mililitrů. Což je zhruba desettisíckrát víc, než je bezpečná hranice pro člověka. Báječné. Pojďte dovnitř, Pomrath. Jestlipak víte, že to není žádná legrace stát se skokanem?“

„V téhle době nic není legrace.“

„I tak však uvažte všechna pro a proti.“

Lanoy ho zavedl do domu. Pomrath překvapilo, když viděl, jak se vnitřek liší od zchátralého zevnějšku. Vše tam bylo útulné a úzkostlivě čisté. Přepážka rozdělovala stavení na dvě velké části. Lanoy se vyšplhal do sítě jako pavouk, uvelebil se v ní a začal se pohupovat. Pomrath zůstal stát.

„Mohu vás vzít do roku 1990, pokud chcete, nebo do roku 2076 nebo do jakéhokoli jiného roku. Nenechte se oblafnout tím, co čtete ve faxnovinách. Ve skutečnosti jsme mnohem univerzálnější, než jak se ví. Neustále celý postup zdokonalujeme.“

„Pošlete mě kamkoli,“ řekl Pomrath unaveně.

„Správný termín je do kdykoli. Koukej, řekněme, že tě pošlu do roku 1990. Zvládneš to? Ani nebudeš ovládat tehdejší jazyk. Budeš mluvit podivným žargonem, takže ti nebudou pořádně rozumět. Celou mluvnici máš popletenou. Znáš rozdíly mezi slovesnými vidy? Ovládáš přechodníky? Dokážeš správně používat časy?“

Pomrath cítil, jak se v něm vaří krev. Nechápal, proč ho Lanoy omotává složitým předivem slov. Slova měl až nad hlavu. Lanoy se zasmál. „Nenech se vystrašit. Tohle na nic nepotřebuješ. I tehdy už lidé tyhle věci zapoměli. Na svůj jazyk nedbali. Možná na něj nekašlali tak jako my dnes, protože my jsme měli dalších pár set let na to, abychom ho nechali ještě víc zerodovat. Ale už tehdy dávno vypustili všechny deklinace a konjugace. I tak ti ale bude trvat několik týdnů, než se naučíš s nimi mluvit. Můžeš se dostat do pěkného maléru. Počítáš s tím, že se můžeš taky ocitnout v blázinci? Šoková terapie, svěrací kazajka, všechny ty barbarské metody našich předků.“

„Jenom mě odsud dostaňte.“

„Bude tě vyslýchat policie. Neříkej jim své pravé jméno, Pomrath. V registraci skokanů nejsi uveden, což znamená, že

jsi neuvedl pravé jméno. Nepokoušej se to udělat. Vymysli si pseudonym. Můžeš přiznat, že jsi skokan, pokud přistaneš v roce 1979 a později. Pokud přistaneš dřív, se vším si musíš poradit sám. Upřímně řečeno, to bych nezkoušel. Nemyslím si, že na takový výlet máš. Jsi inteligentní člověk, Pomrathe, ale vyčerpaný starostmi. Neriskuj. Jeď jako pravý skokan a odevzdej se milosti minulosti. Zvládneš to.“

„Kolik to stojí?“

„Dvě stě jednotek. Obvyklá taxa. Sotva stačí na pokrytí nákladů na energii.“

„Je to bezpečné?“

„Asi jako jízda rychločlunem.“ Lanoy se zašklebil. „Vyvede tě to z míry. Nebude na tebe dohlížet žádná Nejvyšší vláda. Desítky nezávislých národnostních států. Místní rozbroje. Budeš se s tím muset srovnat. Myslím, že si poradíš.“

„Nemůže to být horší než tady.“

„Jsi ženatý, Pomrathe?“

„Ano. Dvě děti. Mám je moc rád.“

„Chceš vzít s sebou celou rodinu?“

„To jde?“

„Bez záruky. Musíme vás poslat každého zvlášť. Omezená kapacita. Nejdřív pojedou tvoje děti, pak ty a potom o pár let později tvoje žena.“

Pomrath se zachvěl. „Asi půjdu první. Budete vědět, kam jste mě poslali, tedy do kdy jste mě poslali? Aby moje rodina mohla přijet za mnou, kdyby moje manželka chtěla?“

„Jistě. Dohlídíme na to. Spojím se s tvoji paní. Bude mít možnost tě následovat. Udělá to jen málo manželek, ale možnost mít bude. Dobře, Pomrathe? Stále o to stojíš?“

„Vy víte, že ano,“ odpověděl Pomrath.

Quellen, sledující rozhovor, seděl a třásl se vnitřním chladem. Lanoye vidět nemohl, nevěděl, kde se setkání odehrává, přesto si však uvědomoval, že se jeho švagr chystá připojit k armádě skokanů a on s tím nemůže nic udělat. Pokud by Brogg s Leewardem nenašli Lanoyův hlavní stan včas a nezatkli ho...

Hlas řekl: „Pane, volá vás asistent Brogg.“

Quellen se odtrhl od monitoru.

„Kde jsi? Už jsi vystopoval Lanoye?“

„Pracujeme na tom. Ukázalo se, že Brand neví přesně, kde je. Zná jen někoho, kdo by ho zavedl k někomu, kdo by ho dovedl k Lanoyovi“

„Aha.“

„Lokalizovali jsme ale možné místo. Nyní je obkličováno a uzavíráno televektorem. Je jen otázkou času, kdy najdeme Lanoye osobně.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Quellen ledově.

„Řekl bych šest hodin. Plus minus devadesát minut. Jsme si jisti, že ho dneska dostaneme.“

Šest hodin, pomyslel si Quellen. Plus nebo minus. Pak bude Lanoy zatčen.

Ale do té doby už bude z Norma Pomratha skokan.

XII

Brogg pravil uvolněným tónem: „Musím vás zatknout. To jistě chápete. Je to rozkaz.“

„Jasně,“ řekl Lanoy. „To se rozumí samo sebou. Rád bych věděl, proč vám to trvalo tak dlouho, než jste mě dostali.“

„Váhání na nejvyšších místech. Spousta nervozity a přešlapování na místě,“ smál se Brogg. „Můžu vám s radostí oznámit, že Nejvyšší vláda byla kvůli vám úplně vedle. Třásli se na to vás zavřít, ale současně se báli zničit své mocenské postavení tím, že zasáhnou do dávno minulých událostí. Takže se ocitli v klasické patové situaci: museli vás zastavit, současně si však netroufali.“

„Lituji jejich potíží,“ řekl Lanoy. „Je to velice složitý život, dokonce i pro Ně, vidíte? No a teď jste zde. Pojďme se podívat na západ slunce.“

Brogg ho následoval ven z chatrče. Bylo už pozdě, dávno mu skončila pracovní doba, ale Brogg neprotestoval. Celý den spolu s Leewardem Lanoye zaměřovali, opravovali konstanty televektoru, dokud ho nelokalizovali uvnitř stále se zužujícího kruhu. Jak Brogg dopoledne řekl Quellenovi, trvalo to jen pár hodin. Ve skutečnosti čtyři hodiny a několik minut od chvíle, kdy Brogg telefonoval Quellenovi. Brogg odvolal Leewarda z lovu na škodnou již před hodinou. Nyní byl s Lanoyem v této vzdálené končině sám. Měl toho hodně na srdci, o čem si s ním chtěl promluvit.

Nafouklé zlaté slunce viselo na tmavnoucím nebi. Nad znečištěným jezerem jiskřila červenofialová záře. Vypadalo to děsivě. Tvorové pokrytí slizem, kroutící a svíjející se na hladině, jako by zkrásněli aurou umírajícího dne. Lanoy hleděl uchváceně k západu.

„Je to krásné,“ zašeptal konečně. „Nikdy bych nemohl opustit tuto dobu, pane Broggu. V té ohavnosti a hnusu spatřuji krásu. Pohleďte na to jezero. Cožpak kdy existovalo něco takového? Při západu slunce tu stojím každý den v posvátné bázni.“

„Pozoruhodné.“

„Velice. Ta mokvající bažina v sobě má jistou poezii. Kyslík odtud takřka vymizel, tím zdegeneroval organický život. Proto zde máme jen anaerobní formy. Rád si představuji, jak červi tancují v zapadajícím slunci. Toč se, dokolečka, dokola! Sledujte tu hru barev na tom velkém chomáči řas. Tady dosahují délek mořských chaluh. Zajímáte se o poezii, Broggu?“

„Mojí vášní je historie.“

„Jaké období?“

„Římské. Počátek císařství. Od Tiberia po Traiana. Asi tak. Vláda Traiana, skutečně zlatý věk.“

„Republika vás nezajímá? Ti stateční puritáni? Cato? Lucius Iunius Brutus? Bratři Gracchové?“

Brogg byl překvapen. „Vy se v tom vyznáte?“

„Mám široké spektrum zájmů,“ pokrčil rameny Lanoy. „Uvědomte si, že historie je můj každodenní chléb. Jsme spolu důvěrní přátelé. Tak Traianus, co? Rád byste navštívil Řím za jeho vlády?“

„Jistě,“ zachraptěl Brogg.

„A co takhle Hadrian? Stále ještě zlatý věk. Kdybyste nemohl mít Traiana, spokojil byste se s Hadrianem? Řekněme možnost odchylky o jednu generaci. Mohli bychom přeletět Traiana a v tom případě bychom přistáli za Hadriana. Nebo raději na konci Traianovy vlády. Jinak by nás chybné zaměření mohlo přivést jinam, třeba do doby Tita, Domitiana nebo dalšího z toho odporného spolku. To by se vám asi nelíbilo, co?“

Brogg se zmohl jen na chraptivé zaskřehotání. „O čem to vůbec mluvíte?“

„Víte to velice dobře.“ Slunce zapadlo. Ze zamořeného jezera se zvolna vytrácel tajemný přísvit.

„Půjdeme dovnitř?“ zeptal se Lanoy. „Ukážu vám zařízení.“

Brogg ho znovu následoval do domu. Značně ho převyšoval, Lanoy nebyl vyšší než Koll a měl cosi z Kollovy neklidné vnitřní energie. Zatímco Koll však překypoval nenávistí a záští, Lanoy vypadal naprosto sebejistě, činorodě a zároveň klidně.

Lanoy otevřel dveře v přepážce, rozdělující stavení. Brogg nakoukl dovnitř. Spatřil vertikální pásy z jakéhosi třpytivého materiálu, mřížovanou klec, tlačítka, vypínače, řadu reostatů. Na několika panelech přístroje s barevnými kódy jasně blikaly údaje. Vše vypadalo, jako by to někdo vědomě složil dohromady s úmyslem vytvořit chaoticky působící zmeť.

„Tak tohle je stroj času?“ zeptal se Brogg.

„Jen jeho část. V čase i prostoru jsou další. Nebudu vás zatěžovat detaily. Princip je ale jednoduchý. Prudké pnutí struktury kontinua. Vmáčkne tam hmotu ze současnosti a odebereme totéž množství z minulosti. Zachování hmoty, chápete. Když se v našich výpočtech spleteme jen o několik gramů, působí to poruchy, imploze, meteorologické jevy. Snažíme se tomu vyhnout, někdy k tomu však přesto dojde. Jádrem toho všeho je syntéza plasmy. Neexistuje lepší způsob, jak roztrhnout kontinuum. Používáme k tomu naše vlastní malé slunce. Napojujeme se na energii theta, jak vidíte. Pokaždé, když někdo použije stat, vytvoří se přechodná vnitřní síla, kterou odebereme a využijeme. I tak je to ale nákladný proces.“

„Co stojí takový výlet?“

„Většinou dvě stě jednotek. V případech, kdy chceme peníze.“

„Posíláte snad lidi pryč zadarmo?“

„Ne zcela. Od jistých osob prostě nepožadujeme peníze. Trváme na tom, aby zaplatili jinak. Službami, informacemi a podobně. Pokud nám nechtějí splatit naši laskavost tak, jak chceme, prostě je nepošleme nikam. Tito lidé si nás nekoupí za žádné peníze.“

„Ne zcela dobře vám rozumím.“

„Porozumíte,“ řekl Lanoy stručně. Zavřel dveře přepážky a vrátil se do druhé části stavení. Pohodlně se natáhl do sítě a zeptal se Brogga: „Jak bude v mém případě vypadat zatčení a vazba?“

„Musíte jet se mnou do úřadu. Tam vás vyslechnu můj nadřízený Quellen. On má právo rozhodnout co dál. Mezitím bude toto místo uzavřeno a bude zapečetěno až do odvolání. Každý habeas corpus přichází automaticky k Nejvyšší vládě. Pokud byste ovšem dokázal zvládnout Quellena, vypadalo by to asi úplně jinak.“

„Musím však jet do úřadu?“

„Ano.“

„Jaký je to člověk ten Quellen? Poddajný?“

„Myslím že ano. Zvláště když použijete tu správnou páku.“

„Je částka za tu páku vysoká?“

„Nepřilíší.“ Brogg se nahnul kupředu. „Má váš stroj času vážně dosah jen pět set let?“

„Ale vůbec ne. Neustále ho vylepšujeme. Máme zaručený, kontrolovaný dosah pět set let, nekontrolovaný je ale mnohem větší.“

„Aha. Prasata a psi vržení do dvanáctého století.“

„Vy o těch věcech víte?“

„Zabýval jsem se tím. Jaký je nyní dosah?“

Lanoy pokrčil rameny. „Je to různé. Můžeme se trefit téměř kamkoli v uplynulých dvou tisíciletích, ovšem chyba přesnosti narůstá se vzdáleností. Pohybujeme se nyní v rozmezí plus minus třiceti let, přibližně. Třicet let, to je maximum. Jsem přesvědčen, že se dokážeme trefit do roku 1492 stejně jako do roku 1776.“ Usmál se. „Jaká je ta páka na vašeho kolegu Quellena?“

„To vás bude něco stát,“ řekl Brogg. „Kolik by stál lístek do Hadrianovy doby?“

„Páku na Quellena.“

„Vy nechcete hotovost?“

„Ne od vás.“

Brogg kývl. „Promluvme si o tom. Myslím, že se dohodneme.“

Večer si byla Helena Pomrathová jistá, že se z jejího manžela stal skokan.

Fungovalo to téměř jako telepatie. Nepřišel domů na večeri, v posledních týdnech se však opozdil mnohokrát.

Tentokrát to ale bylo jiné. Helena měla z jeho nepřítomnosti podivný pocit. Sdílela s ním svůj život tak dlouho, že si

zvykla na jeho přítomnost, i když nebyl přítomen fyzicky. Nyní cítila, že se něco podstatného změnilo. Místnost jí připadala menší a tmavší. Děti se na ni dívaly rozšířenými očima. Pokoušela se je uklidnit a současně nemyslet na Beth Wisnackovou a její chmurné proroctví, že i Norm brzy přeskočí. Helena se zeptala, kolik je hodin, a hodinky v náušnici jí oznámily, že bude půl sedmé. Dala dětem večeři, sama však nejedla nic.

Ve čtvrt na osm zavolala do bytu svého bratra.

„Nerada tě ruším, Joe, ale jde o Norma. Ještě nepřišel k večeři a mám o něj strach.“

Nastalo dlouhé ticho. Helena pozorovala Quellenův obličej a jeho výraz ji mátl. Měl pevně sevřené rty.

„Joe? Proč mi neodpovídáš? Poslouchej, možná jsem jen hloupá ženská, která se bojí o svého muže, ale nemohu si pomoci. Mám zcela určitý pocit, že se stalo něco strašného.“

„Je mi to líto, Heleno. Dělal jsem, co bylo v mých silách.“

„O čem to mluvíš?“

„Zatklí jsme jednoho Člověka. Převáděče, který vedl celý podnik s přeskoky. Neměli jsme však čas zadržet Norma. Proklouzl nám.“

Cítila, jak jí mrazivý chlad stoupá od nohou, prostupuje celé její tělo a mění je v jediný kus ledu.

„Joe, já ti nerozumím. Víš něco o Normovi?“

„Sledovali jsme ho. Na můj pokyn mu Brogg včera večer implantoval Ucho. Norm se ráno vydal najít Lanoye. Toho převáděče.“

„Toho, co jste ho zatklí?“

„Ano. Lanoy šéfuje cestování v Čase. Šéfoval. Je ve vazbě.“

Ráno ho vyslechnu. Norm za ním přišel. Bylo to daleko, cesta mu trvala celé dopoledne. Sledovali jsme Lanoye, ale v žádném případě jsme nemohli Norma zastavit včas. Mám nahráno vše, co se stalo.“

„Je... pryč?“

„Ano. Čas přistání je rok 2050. Lanoy si nebyl jistý, jestli se trefí přesně do toho roku, ale tvrdil, že pravděpodobnost je vysoká. Chtěl bych, abys věděla, že Norm na vás do posledního okamžiku myslel. Řekl, že miluje tebe i děti. Pokoušel se to zařídit tak, abys za ním s dětmi mohla přijet. Lanoy s tím souhlasil. Všechno je to na pásku.“

„Odešel. Jen tak si přeskočil.“

„Byl na tom špatně, Heleno. To, co ráno říkal... byl prakticky šílený.“

„Já vím. Byl už takový pár dní. Chtěla jsem, aby zašel za psychoterapeutem, ale...“

„Můžu pro tebe něco udělat, Heleno? Chceš, abych k tobě přišel a zůstal s tebou?“

„Ne.“

„Můžu ti zajistit službu útěchy.“

„Netrap se s tím.“

„Heleno! Musíš mi věřit! Udělal jsem vážně všechno, abych mu v tom zabránil! A pokud se rozhodneš, že pojedíš za ním, poskytnu ti možnost. Tedy, povolí-li Nejvyšší vláda další cestování časem, teď, když je Lanoy ve vazbě.“

„Budu o tom uvažovat,“ řekla Helena tiše. „Nevím, co udělám. Nech mě být. Díky za všechno, Joe.“

Zhasla obrazovku a přerušila spojení. Nyní, když přišlo to nejhorší, cítila se podivně chladná. Ledově chladná. Nepůjde do minulosti hledat manžela. Je nyní vdovou Pomrathovou, zrazenou, opuštěnou.

Joseph se zeptal: „Maminko, kde je táta?“

„Odešel, synku.“

„Vrátí se brzy?“

„Asi ne.“

Marina vzhlédla. „Znamená to, že umřel?“

„Ne tak docela. Je to moc složité. Vysvětlím vám to někdy jindy. Zapojte se a udělejte si úkoly. Už je čas jít spát.“

Přistoupila k zásuvce, kde měla tuby s alkoholem. Rychle jednu vytáhla, přitiskla si hubici k paži a vstříkla si rychlou podkožní dávku. Necítila nic, ani bolest, připadala si neživá, zmrzlá, emocionálně na nule.

Vdova Pomrathová. Beth Wisnacková se zaraďuje, až tu novinu uslyší. Nemůže stále snést myšlenku, že by jiná žena mohla mít manžela.

Zavřela oči a představila si Norma, jak přistává v roce 2050. Je cizí a sám. Věděla ale, že to zvládne. Má lékařské vzdělání. V primitivní minulosti se stane věhlasným lékařem, možná dokonce utají svůj skokanský původ. Jinak by se byl ocitl na listině registrovaných skokanů. Bude bohatý a úspěšný. Pacienti se k němu jen pohnou, zvláště pacientky. Přestane vypadat tak zničeně a poraženě a získá šťastný pocit prosperity. Bude chodit vzpřímeněji a víc se smát. Zajímalo by ji, s jakou ženou se ožení. Oženil. Už se to všechno přece stalo. To bylo na tom to nejděsivější. Norm už žil a zemřel, dožil se asi roku 2100, a jeho tělo se obrátilo v popel a prach už před staletími, spolu s těly jeho manželky a jeho dalších dětí. Možná jsou jeho potomci dnes početným rodem. Možná já sama jsem jedním z nich, pomyslela si Helena.

A kniha je uzavřena a zpečetěna. Jeho osud byl určen dávno před naším svatebním dnem. Bylo rozhodnuto, že ji opustí a vrátí se do minulosti, aby zemřel stovky let předtím, než se narodil.

Myšlenky jí divoce vířily v hlavě. Vzala si druhou dávku alkoholu. Trochu jí pomohla, i když ne mnoho. Děti seděly zády k ní, napojené na výukový automat, a předstíraly, že se pilně učí.

Jsem ztracená, říkala si.

Nejsem nic.

Jsem vdova Pomrathová.

Po třetí tubě ji napadlo něco nového. Jsem ještě docela mladá. Po pár měsících odpočinku mohu být znovu atraktivní.

Joe to může zařídit. Musí přece existovat zvláštní penze pro vdovy po skokanech. Někam odjedu, přiberu na váze,

obalím vystouplé kosti masem. Pak se znovu vdám. Sice jsem už vyčerpala svou reprodukční kvótu, ale to nebude vadit. Najdu si muže, který bude chtít předejít otcovství. Adoptuje Josepha a Marinu. Někoho vysokého a přitažlivého, s dobrým postavením. Mohla bych ulovit někoho ze Šestky, možná vdovce, snad dokonce muže, jehož žena přeskočila do minulosti. Pokud by se vůbec nějaká taková našla.

Já ti ještě ukážu, Norme Pomrathe! Najdu si fantastického manžela!

A skutečně, měla pocit, jako by její tělo znovu rozkvétalo, sílilo, jako by jí proudila nová míza. Měsíce, možná i roky žila v neustálém mrazivém strachu, lpěla na svém muži a pečovala o něj v jeho náladách pustého zoufalství v naději, že mu tak zabrání, aby ji opustil. Nyní je pryč a ona se už nemusí víc obávat, že od ní odejde. Vrací se k životu. Cítí, jak mládne.

Já mu dám, pomyslela si. Norm Pomrath bude ještě hořce litovat, že mě kdy opustil.

XIII

Přišlo ráno. Quellen úmyslně povolil, aby byl zatčený převáděč Lanoy přes noc ponechán ve vazební nádrži a mohl tam rozjímat o svých zločinech. Lanoy byl zcela zbaven smyslů, plaval ve výživné lázni, odpojen od všech vjemů, takže mu v mysli neukvřelo nic kromě jeho vlastních stresujících pocitů. Taková léčba často zlomila i ty nejzatrvelejší případy, k nimž Lanoy podle Brogga patřil.

Quellen dostal zprávu o jeho zadržení doma, pozdě večer, krátce před Heleniným telefonátem. Vydal pokyny, jak s Lanoyem zacházet, do úřadu se však za ním již nerozjel. Přivezl ho Leeward a Brogg zůstal na místě činu.

Quellen strávil chmurnou noc. Věděl už, že Norm Pomrath přeskočil do minulosti. Bezmocně naslouchal, napojen na reálný čas, jak Pomrath s Lanoyem debatují o jeho odjezdu a uzavírají dohodu. Pak Pomrath zaplatil poplatek, čímž zlikvidoval veškeré rodinné úspory, a vstoupil do stroje času, který ho měl vymřít do roku 2050. Ucho přenášelo vše až do tohoto okamžiku. Byl to citlivý přístroj, nedokázal však vysílat přes propast času.

Nebylo příjemné dívat se na Helenin kamenný obličej. Věděl, že mu dává za vinu vše, co se stalo, a že mu nikdy zcela neodpustí. Ztratil ji, svou sestru, svou jedinou příbuznou. Stejně jako Judith. Od fiaska na večírku své kultovní skupiny s ním odmítala mluvit. Nepochyboval o tom, že ji už víckrát neuvidí. Její štíhlá nahá postava ve sprejovém oděvu ho pronásledovala jako přízrak ve snech a často ho budila.

Jedinou útěchu v této po všech stránkách deprimující situaci bylo dopadení a zatčení Lanoye. To znamenalo, že z oddělení zmizí neustálé napětí, skupina skokanů bude rozprášena a život se znovu vrátí do svých vyjetých kolejí.

Quellen bude opět moci trávit většinu svého času v Africe. Pokud ho ovšem Brogg opravdu nezradil. Quellen na to málem zapomněl. Včerejší nepřátelský Kollův tón – znamenal snad, že jeho vlastní zatčení je na obzoru a dojde k němu, jakmile bude uzavřen Lanoyův případ?

Quellen dostal odpověď krátce před půlnocí, kdy ho zavolal Koll, pro něhož úřední hodiny neexistovaly.

„Právě mě informovali z úřadu, že jste dostal toho převáděče.“

„Ano. Přivezli ho mezi šestou a sedmou dnes večer. Vystopoval ho Brogg s Leewardem. Umístili ho do vazební nádrže. Zítra ráno ho vyslechnu.“

„Dobrá práce,“ řekl Koll a Quellen zachytil nepatrný náznak upřímného smíchu v jeho hlase. „Hezky to zapadá do rozhovoru, který jsme dnes odpoledne měli se Spannerem.“

Navrhl jsem vám povýšení. Je to nespravedlivé nechat žít kriminálního sekretáře v bytě Třída Sedm, když patří alespoň do Šestky. Brzy s vyšší třídou vstoupíte mezi nás, Quellene. Pochopitelně to nebude mít žádný vliv na vaše zařazení v hierarchii našeho úřadu, ale doufám, že budete spokojen.“

Quellen byl spokojen. A taky uklidněn. Takže Koll o Africe neví nic. Zpracovalo tedy jen jeho vlastní černé svědomí. Ihned měl však další starost. Jak přestěhuje nelegální stat do nového bytu, aniž bude odhalen? Dalo mu dost práce instalovat ho zde. Možná na něj Koll šije další boudu. Sevřel si dlaněmi spánky a roztřásl se. Tak očekával další den – a Lanoye.

„Připouštíte tedy, že jste posílal lidi do minulosti?“ ptal se Quellen.

„Jistě,“ odpověděl mužik uštěpačně.

Quellen si ho prohlížel a cítil, jak s ním začíná cloumat iracionální vztek. Jak jen může být převáděč tak klidný?

„Jistě. Pošlu vás zpět o sto let. Za dvě stě jednotek.“

Za Lanoyem se mohutně tyčil Leeward. Quellen na něj hleděl přes stůl. Brogg se ráno v úřadu ještě neukázal. Koll a Spanner poslouchali ve své kanceláři vedle. Lanoy měl po koupeli ve vazební nádrži voskově bílý a vyčerpaný obličej, přesto si však zachoval důstojnost.

„Vy jste Lanoy?“ spustil na něj Quellen.

„Jmenuji se tak.“ Byl to malý, snědý, čilý, bázlivý typ, s neustále se pohybujícími rty. „Ano, jsem Lanoy.“ Vyzařoval ze sebe sebejistotu a laskavost. Minutu od minuty získával znovu svou sílu. Nyní už seděl s nohama pohodlně zkříženýma a zdviženou hlavou.

„To byl pěkně odporný způsob, jakým jste mě, hoši, vystopovali,“ řekl. „Jako by nestačilo, že jste oblaflí toho ubožáka, aby vás ke mně dovedl. A ještě jste mě strčili do té hnusné vany. Prožil jsem mizernou noc. Neudělal jsem nic nezákonného, to víte. Měl bych vás žalovat.“

„Nic nezákonného? Zasahujete do uplynulých pěti set let!“

„To ne,“ řekl Lanoy mírně. „Nic takového. K tomu došlo i beze mě. Je to doloženo v záznamech. Já jen dohlížím, aby se minulost udála tak, jak měla, pokud chápete, co říkám. Já jsem vlastně spasitel lidstva. Co kdybych nedbal na to, aby se splnilo, co je zaznamenáno v pramenech?“

Quellen zuřil. Začal přecházet po místnosti, zjistil, že v ní není dost místa, a posadil se znovu ke svému stolu. V

přítomnosti převáděče se cítil podivně slabý. Z toho člověka sálala energie.

„Připouštíte tedy, že jste posílal arбайtry zpět jako skokany?“ zeptal se Quellen. „Proč?“

Lanoy se usmál. „Abych si vydělal na živobytí. To jistě chápete. Vlastním velmi cenné zařízení a musím se postarat, abych z něj získal maximum.“

„Jste vynálezcem stroje času a celého procesu časových přenosů?“

„To bych o sobě netvrdil. Stejně na tom nezáleží,“ řekl Lanoy. „Řídím ho.“

„Pokud chcete využívat svůj přístroj jen pro peníze, proč se jednoduše nepřenesete do minulosti a nekradete nebo nesázíte na členovce, abyste si vydělal? Najít si v záznamech vítěze, vsadit, popadnout výhru a vrátit se sem.“

„To bych mohl,“ souhlasil Lanoy. „Jenže proces je nevratný. Neexistuje způsob, jak se s kořistí nebo výhrou vrátit zpět do současnosti. Navíc se mi zde líbí.“

Quellen se poškrabal na hlavě. Jemu se tady líbí? Zdálo se mu to neuvěřitelné, ale Lanoy zjevně myslel vážně vše, co říkal. Je to zřejmě jeden z těch zvrhlých estétů, kteří spatřují krásu v hromadě hnoje.

„Podívejte se, Lanoyi,“ řekl Quellen. „Budu k vám naprosto upřímný. Hrozí vám trest za to, že jste bez souhlasu Nejvyšší vlády řídil tento podnik. Kloofman přikázal, abychom vás uvěznil. Nejsem zmocněn k tomu, abych vám sdělil, jaký vás čeká trest, může to být však cokoli až k naprosté dezintegraci vaší osobnosti. Bude záležet na vašem chování. Existuje ale jedna možnost. Nejvyšší vláda chce mít váš vynález pod kontrolou. Předějte ho mým mužům, pochopitelně ne pouze samotný přístroj, ale celou metodu. Spolupracujte a váš trest bude zmírněn.“

„Promiňte. Ten přístroj je soukromým majetkem. Nemáte na něj nejmenší právo,“ odpověděl Lanoy klidně.

„Soud...“

„Nedělám nic protizákonného, takže se nemusím obávat žádného rozsudku. A odmítám se podrobit vaší jurisdikci. Odpověď zní ne!“

Quellen si vzpomněl, jaký tlak byl na něj vyvíjen ze strany Kolla, Spannera, a dokonce Kloofmana, aby tento případ vyřešil. Zuřil a současně dostal strach.

Zařval: „Já si vás podám tak, Lanoyi, že si budete přát, aby vás ten váš stroj poslal milion let zpátky! Můžeme vás ke spolupráci přinutit! Můžeme vás proměnit v hromádku rosolu!“

Lanoy se nepřestával chladně usmívat. Odměřeně řekl: „Ale no tak, kriminální sekretáři! Začínáte ztrácet nervy, a to vždy vede k nelogickému jednání. Neřkuli nebezpečnému.“

Quellen cítil, že Lanoy má pravdu. Vší silou se snažil ovládnout. Marně. Svaly na krku se mu křečovitě škubaly.

„Strčím vás do nádrže na tak dlouho, dokud tam neshnijete!“ vyštěkl.

„A co z toho budete mít? Ze mě bude jen plesnivý maso a vy stále nebudete schopni doručit Vládě návod, jak cestovat v čase.“ Převáděč pokrčil rameny. „Mimochodem, nemohl byste laskavě zvýšit přívod kyslíku? Trochu se tu dusím.“

Naprosto šokován jeho drzou žádostí, otočil Quellen ventilem naplno. Leewarda Quellenova rychlá kapitulace překvapila, stejně tak jako Kolla a Spannera ve vedlejší místnosti.

Lanoy řekl: „Pokud mě zavřete, Quellene, zničím vás. Říkám vám, že v mém počínání není nic protizákonného. Podívejte se. Jsem registrovaný převáděč.“ Vyndal lístek, řádně orazítkovaný.

Quellen se ocitl v překerní situaci. Lanoy ho naprosto vyvedl z rovnováhy. Většinou zvládal výsledky zločinců daleko lépe, avšak události posledních náročných dní ho značně oslabily. Kousal se do rtu, hleděl nerozhodně na Lanoye a zoufale si přál být zpátky u své říčky v Kongu a házet kamínky krokodýlům.

„Stejně vám to cestování zpět zarazím,“ prohlásil konečně.

Lanoy se uchechtl. „To bych vám moc neradil, Quellene.“

„Pro vás kriminální sekretáři.“

„Radím vám, nedělejte mi potíže, Quellene!“ opakoval Lanoy. „Pokud nyní přerušíte přesun skokanů zpět, obrátíte minulost vzhůru nohama. Ti lidé se vrátí. Je to doloženo v historických dokumentech. Někteří z nich se oženili a měli děti a potomci těchto dětí žijí dodnes.“

„To všechno vím. Teorii jsme probírali velmi důkladně.“

„Tak vidíte, Quellene. Sám můžete být potomkem skokana, kterého mám poslat příští týden zpět. Pokud se ten skokan nevrátí, Quellene, zhasnete, jako když se sfoukne svíčka. Myslím si, že to není příjemný způsob smrti. Nebo snad chcete umřít?“

Quellen se na něj zachmuřeně díval. Lanoyova slova se mu honila sem a tam jeho bolavou hlavou. Náhle mu bylo jasné, že je to spiknutí, které ho má přivést k šílenství. Marok, Koll, Spanner, Brogg, Judith, Helena a teď Lanoy. Ti všichni se rozhodli, že ho lapí do své sítě. Je to tichý komplot. Proklel v duchu tisíce milionů obyvatel Appalachie a napadlo ho, zda ještě někdy zažije samotu a klid.

Zhluboka se nadechl.

„Minulost nebude změněna, Lanoyi. Zavřeme vás a odvezeme váš stroj, ale sami dohlédneme, aby se skokani dostali zpět. Nejsme přece blázni. Ohlídáme si, aby všechno bylo, jak mělo být.“

Lanoy ho na okamžik pozoroval téměř s lítostí, tak, jak pozorujeme zvláště vzácnou mûru, napíchnutou na špendlík v kazetě na motýly.

„Tohle je váš plán, Quellene? Vážně si myslíte, že se naučíte obsluhovat přístroj?“

„No jasně.“

„V tom případě musím podniknout jisté kroky na svou ochranu.“

„Co by to jako mělo být?“

„Uvidíte. Řekněme, že mě znovu uložíte do vazební nádrže a sám budete trochu uvažovat. Pak se vrátíte a znovu si promluvíme. Sami. Soukromě. Chci vám říct pár zajímavých věcí. Nebudete stát o to, aby je slyšel ještě někdo jiný.“

V nebi zel otvor, jako by jej čísi ruka rozevřela jediným rychlým pohybem. Z otvoru vypadl Norm Pomrath. Při rychlém klesání, kdy padal bez jakéhokoli varování osm či devět stop, mu žaludek ostře protestoval. Taky mě na to mohl Lanoy upozornit, že se zjevím ve vzduchu a ne na zemi, pomyslel si. V posledním okamžiku se otočil a dopadl na bok a levou nohu. Kolenem se uholil o chodník. Vzdech! a ležel schoulený na hromádce v hrůze, kde všude se zranil. Věděl, že by zde neměl ležet dlouho. Vzpamatoval se, nejspíše se postavil a pokoušel se ze sebe setřást prach. Ulice byla pozoruhodně špinavá. Bolela ho celá levá strana těla. Opřel se o zeď budovy, na vteřinku se k ní přitiskl. Stiskl zuby a provedl jedno z doporučených cvičení, zrychlujících krevní oběh. Bolest začala ustupovat, jak tiskl vyprazdňující se kapiláry.

Tak. Už to bylo lepší. Tělo ho bude bolet ještě několik hodin, ale nejde o nic vážného.

Nyní měl první příležitost vidět svět roku 2050.

Neudělal na něj žádný zvláštní dojem. Město vypadalo chaoticky, tak jako vypadalo i o čtyři stovky let později.

Nepořádek však byl nahodilý, nesouměrný. Všude čněly k nebi vysoké budovy v archaickém stylu. Chyběly však rampy pro rychločluny a mimoúrovňové mosty. Chodník byl rozbitý. Ulice byly přeplněny chodci a nebylo jich o nic méně, než jak byl zvyklý, i když věděl, že světová populace nyní tvoří pouhou třetinu obyvatel jeho doby.

Zaujal ho styl oblékání. Byl teplý jarní den, přesto však byl každý zahalen od hlavy až k patě, zejména ženy. Muži měli volné pláště, skrývající obrysy jejich těl. Pomrath tak poznal, že ho Lanoy poslal do správné doby.

Něco si o ní nastudoval. Věděl, že v polovině dvacátého prvního století zavládla doba neopuritánské reakce na excesy minulých let. Líbilo se mu to. Nic ho nenudilo víc, než éra žen s nestoudně odhalenými nadry a mužů v bederních rouškách. Skutečná smyslnost podle jeho názoru vzkvétala jen v dobách potlačování erotiky. Po deseti letech, kdy žil jako oddaný otec a věrný manžel, se těšil, že si trochu užije.

Také věděl, že období neopuritánství bude brzy smeteno kyvadlem času. Zažije tedy to nejlepší z obou kultur: nejprve skrytou rozkoš z vnitřní vzpoury proti veřejné morálce a pak, v letech úpadku, potěšení, že je svědkem naprostého rozpadu této morálky. Vybral si správnou dobu. Žádné války, žádné mimořádné krize. Člověk si tady mohl užít. Zejména měl-li vhodné znalosti a schopnosti. Lékařský technik Pomrath se v této době primitivní medicíny bude mít dobře. Nikdo si nevšiml jeho objevení. Svědci jeho materializace se rychle vzdálili za svými záležitostmi a nijak nezasáhli. Dobře.

Nyní musí zjistit, kde vlastně je. Tohle město bude asi New York. Všude kolem jsou obchody a úřady. Pomrath se nechal unášet davem. Kiosk na rohu prodával něco, co mu připomínalo faxnoviny. Zadíval se na ně. Bylo na nich datum 6. květen 2051. Starý, dobrý Lanoy! S odchylkou pouhého jednoho roku se trefil do požadované doby.

Pomrathovi dělalo potíže starobylý groteskový typ písma přechíst. Neuvědomil si, jak se tvar písma změnil. I když po chvíli tomu přišel na kloub.

Prima. Teď už mu chybějí jen peníze, totožnost, byt. Měl pocit, že do týdne se v této době zcela zabydlí.

Naplnil si plíce vzduchem. Cítil se sebejistě, byl plný energie a optimismu. Tady neexistuje žádný automat na práci.

Tady může žít díky vlastním schopnostem, svádět osamělou bitvu s neúprosnými silami světa a přinutit je, aby před ním tu a tam kapitulovaly. Ve své době byl pouze číslem v databázi, kouskem iontu na kódované pásce. Tady byl svobodný. Mohl si zvolit svou vlastní roli a vydělávat na ní.

Vstoupil do namátkou vybraného obchodu. Prodávali zde knihy. Ne pásky nebo mikrofiše, ale opravdové knihy.

Užasle si je prohlížel. Laciný, tenký papír, rozmazaný tisk, chatrné vazby. Vybral si román, prolétl stránky a odložil jej.

Pak našel něco, co vypadalo jako populární průvodce medicínou. To by se mohlo hodit. Pomrath uvažoval, jak knihu získat bez zaplacení. Nechtěl nikomu přiznat, že je skokan. Chtěl získat své postavení výhradně vlastními silami.

Přistoupil k němu muž, kterého odhadoval na majitele. Tlustý, se zachmuřeným obličejem, s vodnatými modrými očima. Pomrath se na něj usmál. Byl si vědom, že kvůli svému oblečení vypadá jako cizinec, doufal však, že ne jako přichodzí z jiného času.

Muž řekl tichým, otcovským hlasem: „Dole je to lepší. Co takhle kousek šťavnatého masíčka?“

Pomrathův úsměv se rozšířil. „Promiňte. Mluvím špatně. Angličtina mi dělá potíže.“

„Maso, řekl jsem. Masíčko. Dolů po schodech. Nejste odtud z města?“

„Návštěvník ze slovanské země. Nerozumět všemu.“ řekl Pomrath s čímsi, co považoval za silný český přízvuk. „Možná mi pomůžete? Cítím zde ne jako doma.“

„Právě na to jsem myslel. Osamělý cizinec. Tak pojdte dolů. Děvčata vás rozveselí. Dvacet dolarů? Máte dolary?“

Pomrathovi konečně došlo, co se v suterénu obchodu odehrává. Rázně přikývl a zamířil k zadní části místnosti. V ruce stále svíral knihu o lékařství. Majitel si zřejmě nevšiml, že ji vzal.

Schody vedly dolů. Schody! Pomrath sotva věděl, že něco takového existuje. Pevně sevřel zábradlí a nejspíše našlapoval. U paty schodiště ho zřejmě zaměřilo čidlo a zaslechl pípnutí, které pravděpodobně ohlašovalo, že u sebe nemá žádnou zbraň. Objevila se tělnatá žena v objemných, šustících šatech, aby si ho prohlédla.

V jeho době existovaly veřejné kóje na sex naprosto otevřeně a byly dostupné pro všechny. Zdálo se, že v éře neopuritánství jsou domy prostitutek skryty v dolních patrech zatuchlých, starých budov. Nežest je zde na jednu osobu pravděpodobně běžnější než tam v dálné budoucnosti. Žena řekla: „Vy jste ten cizinec, o kterém Al říkal, že jde dolů? Vypadáte nějak divně. Odkud jste? Z Francie?“

„Ne. Z Prahy.“

„Kde to je?“

Pomrath vypadal nejspíše. „V Evropě. Na východě.“

Žena pokrčila rameny a vedla ho dál. Ocítli se v malé místnosti s nízkým stropem, kde byla pohovka, umyvadlo a dívka s bledým, rozteklým obličejem.

Dívka se hbitě svlékla. Měla křehké, trochu ochablé tělo, ale celkově vypadala dobře. Byla mladá a působila inteligentněji, než jak to vyžadovala práce, kterou provozovala.

„Bude to dvacet dolarů,“ řekla trpělivě.

Pomrath věděl, že nyní nadešel okamžik pravdy. Bleskově se rozhlédl po místnosti, žádné známky monitorovacího zařízení však neviděl. To nemuselo pochopitelně nic znamenat. Dokonce i zde v minulosti znali velice rafinované metody špionáže a nepochyboval, že používají tytéž špinavé triky, běžné v jeho vlastní době.

Musel však riskovat. Dříve nebo později by si zde musel najít spojení a nyní se k tomu naskytla vhodná příležitost.

„Nemám žádné peníze,“ řekl a upustil od vymyšleného přízvuku.

„Tak odsud vypadni!“

„Ššš. Ne tak zhurta. Mám pár nápadů. Sedni si. Uvolni se. Jak by se ti líbilo zbohatnout?“

„Jsi polda?“

„Jsem jen cizinec a potřebuju přítele. Mám své plány. Spolupracuj se mnou a brzo se nebudeš muset živit v bordelu.

Jak se jmenuješ?“

„Lisa. Mluvíš legračně. Co jsi zač? Skokan nebo co?“

„Je to tak patrný?“

„Jen jsem hádala.“ Dívka měla velmi modré a velmi zvědavé oči. Zvedla šaty a znovu se oblékla, jako kdyby považovala za nevhodné projednávat obchodní záležitosti nahá. Ztišila hlas a řekla: „Právě jsi přistál?“

„Ano. Jsem lékař. Můžu pro nás vydělat obrovský prachy. S tím, co umím...“

„My to spolu pěkně roztočíme, hochu!“ řekla dívka. „Jak se jmenuješ?“

„Keystone, Mort Keystone,“ odpověděl Pomrath bez přemýšlení.

„Dokážeme pohnout nebem i zemí, Morte.“

„Já vím. Kdy odsud můžeš vypadnout?“

„Za dvě hodiny.“

„Kde se sejdem?“

„O dva bloky dál je park. Můžeš si tam sednout a počkat, dokud nepřijdu.“

„Co je tam?“

„Park. Však to znáš, tráva, lavičky, pár stromů. Co se děje, Morte?“

Pomrath šokovalo, že uprostřed města je tráva a stromy. Zmohl se však na úsměv. „Vůbec nic. Počkám na tebe v parku.“

Pak jí podal knihu. „Kup mi tohle, až budeš odcházet. Nerad bych, abych to musel ukrást.“

Kývla. „Vážně nechceš nic víc, když už jsi tady?“ zeptala se.

„Na to bude čas později,“ usmál se Pomrath. „Počkám v parku.“

Vyšel ven. Majitel obchodu mu přátelsky zamával. Pomrath mu odpověděl několika improvizovanými hrdečnými zvuky a vyšel na ulici.

Zdálo se mu neuvěřitelné, že před pár hodinami a čtyřmi sty čtyřiceti devíti roky byl na pokraji nervového zhroucení.

Nyní byl naprosto klidný. Tento svět mu nabízí šanci a on ví, že ji dokáže využít.

Chudák Helena, napadlo ho. Jak asi tu novinu přijala?

Kráčel rychle ulicí. Jen na chvíli se pozastavil nad tím, že chodníky nejsou elastické.

Jsem Mort Keystone, opakoval si. Mort Keystone. Lisa mi pomůže dát dohromady nějaké peníze, abych mohl rozjet lékařskou praxi. Bude ze mě boháč. Budu si žít jako Třída Dvě. Tady není žádná Nejvyšší vláda, která by mě zkopla dolů.

Mezi těmito barbary budu mít moc a postavení, pomyslel si spokojeně. A až se tady zabydlím, najdu si tu pár lidí z mé vlastní doby, abych se necítil tak osamělý. Trochu si zavzpomínáme, říkal si.

Zavzpomínáme si na budoucnost.

XIV

Quellen čekal tři hodiny, dokud si nebyl jist, že Koll i Spanner jsou vázáni jinými povinnostmi v úřadě. Pak sestoupil do haly, kde se nacházela vazební nádrž. Pustil si obrazovku monitoru. Lanoy ležel klidně v temně zelené tekutině, naprosto uvolněný a zjevně spokojený. Na kovové stěně nádrže blikaly indikátory, oznamující věžňův momentální stav. Vlny EEG a EKG se míhaly a křížily navzájem. Srdeční činnost, dýchání, vše bylo sledováno.

Quellen přivolal obsluhujícího technika a řekl: „Vytáhněte ho!“

„Pane, vždyť jsme ho tam dali před pár hodinami.“

„Chci ho vyslechnout. Ven s ním!“

Technik poslechl. Lanoy byl odpojen, odfiltrován a přiveden k vědomí. Pomocní roboti ho přivezli znovu do

Quellenovy kanceláře. Za chvíli mu reflexy opět fungovaly normálně a dokázal se sám pohybovat.

Quellen vypnul veškerá odposlouchávací a nahrávací zařízení v kanceláři. Měl silné podezření, že následující rozhovor by neměl být v žádném případě nahráván. Protože byli v místnosti jen oni dva, vypnul také přívod kyslíku.

„Otevřte ventil, Quellene,“ řekl mu Lanoy. „Chci pořádně dýchat. I tak to jde na státní útraty.“

„Nejdřív dokončíme naše jednání. O co vám jde?“ Quellen zuřil. Lanoy mu připadal jako naprosto amorální tvor, ve své zločinnosti navíc zlomyslný, který zaútočil na jeho pýchu a důstojnost.

„Budou k vám zcela otevřený, kriminální sekretáři,“ řekl převáděč. „Chci svobodu a chci pokračovat ve svém podniku. Líbí se mi to. To je to, o co jde mně. Vy mě chcete zavřít a nechat úřad nebo dokonce Nejvyšší vládu, aby převzali mé dílo. To je to, o čem jde vám. Správně?“

„Správně.“

„Jsme nyní v situaci vzájemně se vylučujících přání. Zvítězí tedy silnější. Pokaždé. Silnější jsem já, takže vy mě propustíte a utajíte veškeré poznatky o vyšetřování.“

„Kdo tvrdí, že jste silnější, Lanoyi?“

„Já. Víím, že jsem silný a vy slabý. Víím na vás spoustu věcí, Quellene. Víím, že nenávidíte dav, máte rád čerstvý vzduch a otevřený prostor. Dokázat žít ve světě, jako je ten náš, to vyžaduje dost výstřední povahu.“

„Pokračujte,“ řekl Quellen tiše. V duchu proklel Brogga. Nikdo jiný nemohl Lanoyovi odhalit jeho tajemství. Ví toho o něm příliš mnoho.

„Takže vy mě odtud necháte odejít jako svobodného člověka,“ pokračoval Lanoy. „Jinak se brzy ocitnete zpátky v bytě třídy Devět nebo dokonce Jedenáct. Moc se vám to tam zamlouvat nebude, kriminální sekretáři. Budete se muset s někým dělit o místnost a možná svého spolubydliče nebudete mít rád. Nic s tím však nenaděláte. A když budete mít spolunoclezníka, nebudete moc nikam fouknout. Oznamil by to.“

„Co tím myslíte, fouknout?“ Quellenův hlas připomínal chraplavý šepot.

„Myslím tím vypařit se do Afriky, Quellene.“

Tak je to tady, pomyslel si Quellen. Brogg mě prásknul se vším všudy. Pochopil, že když se nyní Lanoy zmocnil jeho tajemství, má ho naprosto v hrsti. Stál před Lanoyem nehybně a zápasil s pokušením popadnout kabel od televektoru a pevně mu ho omotat kolem krku.

Lanoy řekl: „Nerad vám to dělám, Quellene. Vážně. Není v tom žádná osobní nechuť. Jste docela fajn chlap, uvězněný ve světě, který jste nestvořil a který nijak nemilujete. Nemůžu si však pomoci. Buď vy, nebo já. A vy víte, kdo v takových chvílích vítězí.“

„Jak jste to zjistil?“

„Řekl mi to Brogg.“

„Proč by to dělal? Dobře jsem mu zaplatil.“

„Já mu zaplatil mnohem líp. Poslal jsem ho zpátky do doby vlády císaře Hadriana. Možná Traiana. V každém případě je odtud vzdálen 2400 let.“

Quellen měl pocit, že se mu podlaha pod nohama proměnila v lepidlo, kroutil se v křečích, kymácející se a pulzující žářem. Musel se přidržet stolu, aby neupadl a neomdlel. Brogg skokanem! Brogg je pryč? Brogg zradil?

„Kdy se to stalo?“ zeptal se chraptivě.

„Včera večer, po západu slunce. Probírali jsme spolu možnosti, jak bych se mohl vyhnout trestu. Naznačil mi, že máte jisté slabé místo. Prozradil mi ho výměnou za věc, po níž vážně toužil. Odjel zpátky, aby viděl starověký Řím na vlastní oči.“

„To je nemožné,“ trval na svém Quellen. „Existují seznamy evidovaných skokanů a Brogg na nich není.“

V okamžiku, kdy to řekl, si uvědomil, jaký je to nesmysl. Záznamy zahrnovaly pouze dobu od roku 1979. Brogg, pokud Lanoy nebláfoval, byl téměř o devatenáct století dál v minulosti, o níž žádné záznamy neexistovaly.

Udělal se mu zle. Věděl, že Brogg umístil po celé Appalachii autonomní zařízení, kam nahrál důkazy o jeho zločinu. Zařízení bylo naprogramováno tak, aby se v případě Broggovy smrti nebo zmizení automaticky vydalo na ředitelství KrimSeku. Od včerejšího večera se malé, pružné nožky jistě daly do pohybu. Jsem vyřízen, myslel si Quellen. Pokud by Brogg nebyl té dobroty a přístroj před svým odjezdem nedeaktivoval. Mohl to udělat bez velkých problémů. Krabičky reagovaly na telefonický pokyn. Jediné zavolání by je mohlo zarazit. Učinil to však? Jinak nyní tajemství Josepha Quellena znala i Nejvyšší vláda.

Quellen však ráno mluvil s Kollem a ten mu blahopřál k povýšení. Koll byl úskočný, ale ne zas tolik. Jistě by byl jedním z příjemců Broggových strojků a nebyl by schopen skrýt svůj hněv a závist ze zjištění, že Quellen si celou dobu užíval luxusu jako jedinec ze Třídy Dvě.

Možná tedy Brogg zařízení vypnul. Nebo možná vůbec nepřeskočil.

Zamračený Quellen popadl svůj komunikátor a řekl: „Dejte mi Brogga!“

„Promiňte, pane. Asistent Brogg dnes není k dosažení.“

„Nedal o sobě vědět, kde je?“

„Neslyšeli jsme o něm, pane.“

„Zavolejte do jeho oddělení. Obvolejte obvodní velitelství. Pokud se o něm nedovíte během patnácti minut, zapojte televektorové sledování. Chci vědět, kde k čertu vězí!“

Lanoy zářil spokojeností.

„Nenajdete ho,“ řekl. „Věřte mi, Quellene. Je v Římě. Sám jsem nastavoval údaje k přesunu. Časové a místní. Pokud všechno fungovalo dobře, přistál na jihu města, někde v okolí Via Appia.“

Quellen stiskl rty. Sevřel desku stolu tak pevně, až se na ní objevily otisky jeho prstů. Byla totiž zhotovena z materiálu citlivého na teplo, s nímž se obvykle nezacházelo tímto způsobem. Řekl: „Pokud dokážete někoho poslat tak hluboko do minulosti, jak mi vysvětlíte, že rok 1979 je považován za krajní mez cestování v čase?“

„Existuje spousta důvodů.“

„Například?“

„Za prvé celý proces nebyl v uplynulých pěti letech až do nedávna příliš spolehlivý. Zdokonalili jsme ho. Nový výzkum. Nyní můžeme lidi bez obav posílat zpět o pár tisíc let zpět a víme, že tam dorazí.“

„Prasata ve dvanáctém století?“

„Ano,“ kývl Lanoy. „To bylo na zkoušku. Zpátky k vaší otázce. Stalo se, že do minulosti se přesunulo tolik skokanů, že to začalo upoutávat pozornost oficiálních míst. Každý skokan, který přistál ve vzdálenější době většinou skončil v blázinci nebo byl uvězněn za čarodějnictví. Pokusili jsme se tedy omezit přistávání skokanů v rozmezí let 1979 až 2106, protože tam byl každý odhalený skokan považován prostě za skokana a měl minimum potíží. Dosah přístroje jsme

rozšířili jen na zvláštní žádosti nebo jsme občas přestřelili nešťastnou náhodou. Chápete?“

„Ano,“ zamumlal Quellen. „A Brogg se vrátil do Říma?“

„Ano, vrátil. Za odměnu. A teď mě radši nechte jít a slibte mi, že si necháte výsledky vyšetřování pro sebe a neohlásíte je na vyšší místa. Jinak odhalím váš malý podvod. Všichni se dovědí, že máte to svoje útočiště v Africe.“

„Mohl bych vám rovnou prohnat laserový paprsek hlavou a prohlásit, že jste se mě pokusil napadnout,“ řekl Quellen chladně.

„Špatný nápad, Quellene. Z jednoho prostého důvodu: Nejvyšší vláda chce znát mou metodu. Zabte mě a nic se nedovíte.“

„Můžu vám celý postup vytáhnout z mozku, mrtvému nebo živému, na neurálním záznamu.“

„Ne, když mi laserem rozbijete hlavu,“ zdůraznil Lanoy. „A neurální záznam by tak jako tak odhalil vaše africké hnízdečko, nebo ne? Navíc kdybych zemřel, pěkně byste si to odsákával. Brogg přece vaši historku nacpal do přístrojů, naprogramovaných tak, aby se objevily na ředitelství v případě, že by se mu něco stalo.“

„Ano, ale...“

„Předtím, než přeskočil, je předal mně. Váš osud je svázán s mým, Quellene. Nemůžete mi ublížit. Musíte mě nechat jít.“ Když si Quellen uvědomil vážnost celé situace, cítil, jak mu povolují svaly v obličeji. Pokud nenechá Lanoye vyšetřovat, riskuje své přeložení do nižší třídy. Pokud ho zavře, Lanoy ho udá. Pustit ho prostě nemůže. Figuruje v záznamech jako osoba provozující cestování v čase. Ví to Koll. Ví to Spanner. Quellen nedokáže dokumenty jednoduše zfalšovat. Pokud by se pokusil Lanoye chránit, zapletl by sám sebe do lži. Dopustil se už jednoho podvodu, není s to vzít na sebe další.

„Dostanu tedy to, co chci?“ zeptal se Lanoy.

Quellen cítil, jak mu prudce stoupá adrenalin v krvi. Ocítl se v pasti a člověk lapený v pasti bojuje zuřivě. Našel v sobě nečekané rezervy energie.

Zbývala ještě jedna věc, o kterou se mohl pokusit, obrovsky riskantní, tak nestoudně drzá, že mu připadala svým způsobem logická. Možná to nevyjde, s největší pravděpodobností to nevyjde. Bylo to však lepší než se dohadovat s Lanoyem a propadat se ještě hlouběji do marasmu vydírání a kompromisů.

„Ne,“ řekl. „Nedostanete to, co chcete. Já vás nepropustím, Lanoyi. Vráťím vás zpět do vyšetřovací vazby.“

„Zbláznil jste se?“

„Vůbec ne.“ Quellen zavolal strážce. „Dejte tohoto muže zpět do vazební nádrže,“ řekl ostře. „Nechte ho tam, dokud nedostanete další příkazy.“

Vzrušeně protestující Lanoy byl odveden.

Nyní je nutno zajistit návnadu. Quellen stiskl tlačítko komunikátoru.

„Dejte mi spisy Donalda Mortensena,“ nařídil.

Za chvíli dostal požadovaný mikrofiš. Vsunul jej do projektoru a prohlížel si, co Brogg vypátral. Zíral na něj Mortensenův obličej: mladistvý, růžový. Vypadal jako druh albína, s bílými vlasy a obočím. Albíni však mívají růžové oči, že? Mortensen měl modré. Typická nordická rasa. Jak si ji dokázal zachovat, napadlo Quellena. Studoval jeho svazek.

Mortensen měl problémy se svou manželkou, před několika týdny si vyjednal přeskok, složil zálohu a sháněl další peníze na zaplacení zbytku. Údaje končily Broggovou poznámkou: Vyšetřování na oficiální pokyn uzavřeno.

Quellen zavolal do oddělení odposlechů. Operátorovi nadiktoval číslo Ucha, které měl Mortensen v dlani, a zeptal se, zda stále funguje.

„Toto Ucho bylo deaktivováno, pane,“ zněla odpověď.

„Vím. Může být znovu uvedeno do provozu?“

Ověřovali si to. Po chvíli mu oznámili špatnou novinu: zhruba před dvěma dny se Ucho vstřebalo přesně podle programu. Od Mortensena tak již nepřicházely žádné zprávy. Quellen pocítil zklamání. Nešlo však o nepřekonatelnou překážku. Nařídil televektorové pátrání, jež mělo rychle zjistit, kde se Mortensen nalézá. Doufal jen, že neopustil Appalachie.

Neopustil. Televektor hlásil, že Mortensen je právě ve fetbaru, vzdáleném méně než deset mil od Quellenova úřadu.

Výborně, řekl si Quellen. Může ho zatknout sám. Tohle byla příliš citlivá záležitost, než aby ji mohl přenechat svým podřízeným.

Chytil rychločlun, přepravil se jím přes město a čekal na úrovni ulice před fetbarem, až se Mortensen vynoří z hlubin. Začala se kolem něj motat individua s vrásčitými obličeji a vyhýbavými očima. Quellen se snažil zakrýt svou nervozitu a pečlivě sledoval každého, kdo se objevil.

Konečně přicházel Mortensen.

Od chvíle, kdy Quellen někoho osobně zatýkal, už uplynula dlouhá doba. Byl úředníkem a podobné věci přenechával svým podřízeným. Necítil však žádnou nervozitu. Byl dobře ozbrojený: v dlani svíral šipku s anestetikem, které by se uvolnilo pouhým stažením jeho svalů, a v podpaží měl ukrytý nervový plyn pro případ, že by selhala anestetika. Měl u sebe i laserovou pistoli, tu by však proti Mortensenovi nechtěl použít ani v tom nejkrajnějším případě.

Jak vyšel Mortensen z fetbaru, stoupl si za něj, položil mu ruku na rameno a řekl tiše: „Pokračujte klidně v chůzi, Mortensene. Jste zatčen.“

„Co to k čertu...“

„Jsem pracovník KrimSeku. Mám příkaz vás zadržet. V dlani mám šipku s anestetikem, kterou do vás vrazím, pokusíte-li se o odpor. Jděte pomalu dopředu až k rampě rychločlunů. Dělejte, co vám říkám, a vyhnete se problémům.“

„Nic jsem neudělal. Chci vědět, co proti mně máte.“

„Později,“ řekl Quellen. „Jděte!“

„Mám svá práva. Chci právníka...“

„Později. Běžte!“

Dostali se k rampě. Mortensen neustále reptal, nejevil však známky odporu. Byl to vysoký muž, vyšší než Quellen, nevypadal však na nějakého siláka. Přesto měl Quellen šipku s drogou stále připravenou. Na úspěšnosti této akce závisela celá jeho budoucnost.

Rychločlun je dopravil do Quellenova bytu.

Mortensen vypadal naprosto zmateně. Když vystoupili na rampu, mumlal si: „Tohle přece nevypadá jako policejní úřad.“

„Vystupte!! Prosím!“

„Co to má znamenat? Únos?“

„Pokud vás to uklidní, ukážu vám svůj průkaz. Jsem vážně policejní úředník KrimSeku. Přesněji řečeno vysoký policejní úředník. Tudy.“

Vstoupili do jeho bytu. Mortensen na něj nedůvěřivě hleděl.

„Tohle je soukromý byt,“ řekl mu.

„Správně. Můj,“ kývl Quellen hlavou.

„Někdo ti dal špatný tip, hochu. Já si na pány nepotrpím...“

„Ani já ne,“ odsekl Quellen. „Mortensene, plánujete přeskočit do minulosti v prvním květnovém týdnu?“

Mortensen vykulil oči a odpověděl: „Co je vám do toho?“

„Hodně. Je to pravda?“

„Možná. Neříkám ani ano ani ne.“

Quellen si povzdechl. „Jste na seznamu skokanů, kteří se vrátili zpět, víte to? Na seznamu je vaše jméno, datum narození, datum, kdy jste přistál v minulosti, den, kdy jste odcestoval. Podle seznamu to bylo 4. května tohoto roku. Chcete teď popřít, že hodláte odcestovat?“

„Neříkám vůbec nic. Chci právníka! Vem vás čert, nenechám se zastrašit! Proč se mi motáte do života?“

„To vám teď nemůžu vysvětlovat,“ odpověděl Quellen. „Náhodou jste se stal nešťastnou obětí situace, která se vymkla z rukou. Pošlu vás na výlet. Uděláte si prázdniny. Nevím, jak dlouho budete pryč, ale bude vám tam dobře. Je tam program na plnou penzi, jen si posloužit. Dohlédnu na to, aby vám nic nechybělo. Jsem na vaší straně, vážně. Lituju vás. Ale musím myslet i na své vlastní zájmy.“

Nešťastný Mortensen natáhl ruku, jako by chtěl Quellenů uhodit. Ten aktivoval šipku ve své dlani. Vjela Mortensenovi do kůže. Okamžitě působící droga začala účinkovat a Mortensen se propadl do bezvědomí. Bude bez sebe asi hodinu, což bohatě stačí.

Quellen uvolnil statové pole a vsunul Mortensena dovnitř. Blondýn zmizel. Probudí se v jeho africké vile. Nepochybně bude zmaten ještě víc, Quellen však neměl čas cokoli vysvětlovat.

O chvíli později se stat vrátil zpět. To zabránil Mortensenovi dostat se do města, dokud ho nepřiveze sám Quellen. Pokoušela se o něj závat. Nyní má návnadu a ryba by měla zabrat. Pripadalo mu neuvěřitelné, že by mohl uspět, bylo však příliš pozdě na to couvnout. Pokud prohraje, existovalo ještě jedno východisko, méně čestné, ale možná nejrozzumnější.

Podají se mi to? Dokážu vydírat Nejvyšší vládu? Nebo jsem se už dočista zbláznil?

Brzy se to doví. Mezitím má rukojmí. Mortensena. Rukojmí proti hněvu Vlády.

Nyní mu zbývalo udělat jedinou maličkost: sejít se s Petrem Kloofmanem. Osobně. Sám. Dokáže to zařídit? Pripadalo mu to jako šílený sen. Jak by mohl úředníček z Třidy Sedm získat přístup k samému Kloofmanovi?

Přijme mě, ujistí oval se Quellen. Až zjistí, že jsem unesl Donalda Mortensena.

XV

David Giacomini, který tajně sledoval Mortensena na vlastní pěst, byl první, který zjistil, že něco neklape. Zářivě rudé světlo ho informovalo, že Mortensen zmizel z dosahu televektorového pole, pokrývajícího celou Appalachi. Giacomini propadl panice. Mortensenův den D byl 4. květen a do 4. května zbývalo ještě několik týdnů. Bylo by možné, že přeskočil dřív?

Ano, bylo to možné, uvědomil si Giacomini. Ale pokud ano, proč nedošlo k narušení časoprostorových vazeb?

Minulost přece byla změněna nebo jinak by musely být chybné záznamy o ní. Giacomini nařídil pátrat po Mortensenově zmizení za použití veškerých dostupných prostředků Vlády. Kloofman mu osobně přikázal, aby dohlédl na Mortensenovu bezpečnost a nyní se zdálo, že je ohrožena. Potíci se Giacomini věděl, že musí Mortensena dostat dřív, než se o jeho zmizení doví Kloofman.

Pak, téměř současně, Giacomini zjistil, že bude muset Kloofmana informovat tak jako tak. Telefonoval mu totiž Koll z Kriminálního sekretariátu, příslušník Třidy Šest, člověk s úskočným výrazem v obličeji, jehož prostřednictvím Giacomini velel úseku plnicímu vládní úkoly. Koll vypadal zničeně, dokonce vyděšeně. Tváře mu hořely a oči měl napjaté a lesklé. „Mám tu někoho, kdo žádá o rozhovor s Kloofmanem,“ řekl. „Z Třidy Sedm, ne, brzy bude v Třidě Šest. Pracuje v mém oddělení.“

„Zbláznil jste se? Kloofman ho nepřijme a vy to víte, tak proč mě s tím obtěžujete?“ odpověděl ostře Giacomini.

„Ten člověk unesl Mortensena a chce si o tom popovídat s někým z Jedničky.“

Giacomini strnul. Bezděky začal křečovitě svírat ruce a dalo mu dost práce je ovládnout. „Kdo je ten šílenec?“

„Quellen. Je kriminálním sekretářem. On...“

„Ano. Znáám ho. Kdy o to požádal?“

„Před deseti minutami. Nejdřív se snažil dostat ke Kloofmanovi přímo, ale nešlo to. Tak žádal o spojení přes určený

kanál, tedy mým prostřednictvím. Já volám zase vás. Co jiného mohu dělat?“

„Nic,“ řekl Giacomini dutě. Rychle zvažoval všechny možnosti, jak se vypořádat s tím obtížným Quellenem, od pomalého rozčtvrcení a vymazání z povrchu zemského. Jenže Quellen měl Mortensena nebo to alespoň tvrdil. Kloofman byl Mortensenem úplně posedlý a nemluvil prakticky o ničem jiném.

Giacominy pečlivě vypracované plány, jak muži Číslo jedna utajit Mortensenovo zmizení, se tedy rozplynuly. Pochopil, že se tomu nemůže vyhnout. Může chvíli kličkovat, nakonec však Quellen prosadí svou.

„Takže?“ náléhal Koll. Špička nosu se mu chvěla. „Mohu podat oficiální žádost?“

„Ano,“ souhlasil Giacomini. „Přebírám to sám. Chci mluvit s Quellenem.“

Uplynulo pár minut. Na obrazovce se objevil Quellen. Vypadá normálně, pomyslel si Giacomini. Trochu vyděšeně svou vlastní troufalostí, jistě, ale jinak zcela při smyslech. Přinejmenším tak jako Kloofman.

Rozhodl se. Chce mluvit s Kloofmanem. Unesl Mortensena. Ne, místo, kam ho ukryl, určitě neprozradí. Jakýkoli pokus ohrozit jeho svobodu by nevyhnutelně vedl ke smrti uneseného muže.

Bláfuje? Giacomini si netroufal riskovat. Zvědavě si beze slova prohlížel Quellen a nakonec řekl: „Dobře. Zvítězil jste, vy blázne! Postoupím vaši žádost o rozhovor Kloofmanovi a uvidíme, co se stane.“

Od té doby, co Kloofman souhlasil setkat se tváří v tvář s někým z nižší třídy, uplynulo už tolik času, že na to téměř zapomněl. Asistovalo mu sice několik lidí z Trojky, Čtyřky nebo dokonce Pětky, s těmi však nemluvil. Stejně tak by to mohli být roboti. Kloofman rozhovory s podřízenými netrpěl. Vysoko ve vznešené osamělosti Třídy Jedna přetrhal jakékoli styky s obyčejnými lidmi.

Očekával tedy příchod té osoby Quellen a s jistou zvědavostí. Také s rozmrzelostí, hněvem a podrážděností, pochopitelně. Nebyl zvyklý, aby ho kdokoli k čemukoli nutil. Zároveň se svým způsobem i bavil. Rozkoš z vlastní zranitelnosti mu byla celá léta upírána a k této neočekávané krizi dokázal přistupovat trochu lehkovážně.

Současně měl ale strach. Pokud naznačoval televektor, Quellen měl Mortensena skutečně ve své moci. To bylo znepokojivé. Pro Kloofmanovu mocenskou pozici to představovalo reálnou hrozbu, kterou nemohl odbýt jen zasmáním a mávnutím ruky.

Podlebeční sonda mu hlásila, že Quellen přišel.

„Ať vstoupí!“

Zeď sjela do podlahy. Do místnosti rozpačitě vstoupil štíhlý muž s vyčerpaným výrazem a zastavil se před obrovským pneumokřeslem, v němž spočíval Kloofman. Mezi ním a Quellenem se od podlahy ke stropu jako jemná, téměř nepostřehnutelná mlha, vznášelo ochranné pole. Jakákoli část pevné hmoty, která by se pokusila proniknout polem, by byla okamžitě zneškodněna, bez ohledu na její velikost nebo rychlost. Kloofmana navíc ještě obklopovali strážní roboti. Vůdce světa trpělivě vyčkával. Umělý systém jeho nepřetržitě obnovovaného těla tiše předl, pumpoval krev do krevního oběhu a koupal orgány v lymfě. Povšiml si, že Quellen se v jeho přítomnosti cítí celý nesvůj. Nijak ho to nepřekvapilo.

Konečně Kloofman promluvil: „Něco jste si přál. Tady mě tedy máte. Co chcete?“

Quellen pohnul rty, uplynulo však několik vteřin, než byl s to zformulovat větu: „Víte, nač myslím?“ vybuchl konečně.

„Jsem rád, že opravdu existujete. Na to myslím. Je to úleva vědět, že jste skutečný.“

Kloofman se pousmál. „Jak můžete vědět, že jsem skutečný!“

„Protože...“ Quellen se zarazil. „Dobře. Beru to zpět. Doufám, že jste.“ Ruce se mu třáslly. Kloofman pozoroval, jak se ten člověk očividně pokouší sebrat. Jeho úsilí bylo alespoň navenek úspěšné.

„Vy jste ten muž, který unesl Mortensena?“

„Ano.“

„Kde je?“

„To nemohu prozradit, pane. Ještě ne. Nejdřív vám musím navrhnout dohodu.“

„Dohodu se mnou?“ Kloofman ze sebe vydal dunivé zachechtání. „Jste ve své nestoudnosti přímo neuvěřitelný,“ řekl mírně. „Cožpak si neuvědomujete, co všechno vám mohu způsobit?“

„Ano.“

„A přesto jste přišel, abyste se mnou smlouval?“

„Mám Mortensena,“ připomenul mu Quellen. „Pokud ho nepropustím, nebude moct 4. května přeskočit. Což znamená...“

„Ano,“ odsekl Kloofman. Cítil, jak mu tělem probíhají vlny napětí. Tenhle muž odhalil jeho slabinu. Připadalo mu absurdní, že ho má v hrsti nějaký nýmand, ale tak se věci měly. Nemohl si dovolit riskovat u člověka, který vyhrožoval, že změní běh minulosti. Žádná počítačová simulace nedokáže odhadnout veškeré důsledky, k nimž by mohlo dojít, kdyby Mortensen nedorazil do určené minulosti. Kloofman byl bezmocný. Řekl: „Pak budete odstraněn a místo Mortensenova pobytu vám vytáhneme z mozku.“

„Naprogramoval jsem Mortensenovu okamžitou destrukci v případě jakéhokoli zásahu do mého mozku,“ pokrčil rameny Quellen.

Je to možné? zarazil se Kloofman. Nebo jde jen o nějaký obrovský podvod?

„Vaše věc.“

Quellen kývl. Zdálo se mu, že získává pevnou půdu pod nohama, jako by odhalil fakt, že Kloofman není žádný nadčlověk, ale pouhý stařec s ohromnou mocí.

„Dostal jsem pokyn, abych vyšetřoval záležitost s cestováním v čase. Podařilo se mi zatknout muže, který vše řídí. Bohužel na mě něco ví a mohl by mě usvědčit z nezákonného jednání.“

„Vy jste zločinec, Quellene?“

„Udělal jsem něco protizákonného. Mohlo by to vést k mému degradování nebo dokonce k něčemu ještě horšímu. Předám-li převáděče vašim lidem, odhalí mé tajemství. Požaduju tedy imunitu. Tak zní dohoda. Já vám předám vašeho člověka, on mě udá, ale vy mě potvrdíte v mé funkci a dohlédnete na to, abych nebyl obžalován ani přerazen do nižší třídy.“

„Co jste provedl, Quellene?“

„Postavil jsem si vilu v Africe.“

Kloofman se usmál. „Vy jste pěkně mizera, Quellene,“ řekl bez hněvu. „Intrikujete nad rámcem své vlastní třídy, vydíráte člena Nejvyšší vlády...“

„Já se ale považuju za docela slušného člověka, pane.“

„Asi ano. Ale i tak jste darebák. Víte, co bych udělal s takovým nebezpečným zločincem, jako jste vy, kdybych měl na vybranou? Šoupnul bych ho do stroje času a poslal zpátky do minulosti. To je nejbezpečnější způsob, jak se zbavit buřičů. Tak s nimi naložíme, jakmile...“ Kloofman se odmlčel. Po chvíli pokračoval: „Vaše drzost mi vyrazí dech. Co kdybych vás podvedl? Zaručil vám imunitu, vy byste mi předal Mortensena a toho převáděče a já bych vás pak nechal zatknout a zavřít...“

„Mám v záloze další dva evidované skokany,“ řekl Quellen přátelsky. „Jeden má odcestovat koncem tohoto roku a druhý začátkem příštího. Jsou pojistkou pro případ, že byste mi chtěl ublížit poté, co vám vydám Mortensena.“

„Blafujete! Ty dva další skokany jste si vymyslel v tuhle chvíli. Dám vám zavést nervovou sondu a uvidíme!“

„V momentě, kdy se sonda dotkne mého mozku, Mortensen zemře,“ řekl Quellen klidně.

Kloofman se cítil nezvykle sklíčeně. Byl si jistý, že tenhle zuřivý ubožák hromadí jednu lež na druhou. Neexistoval však způsob, jak to prokázat, aniž by Kloofman nahlédl do jeho mozku. To však bylo příliš riskantní. Co kdyby se ukázalo, že nejde o blaf?

„Co tedy doopravdy chcete, Quellene?“

„Už jsem vám to řekl. Slib beztestnosti, před svědky. Chci záruku, že nebudu potrestán za svou vilu v Africe a za to, že vás vydírám. Za to vám předám Mortensena i převáděče.“

„A také ty dva skokany.“

„Ty také. Až se přesvědčím o vašich čestných úmyslech.“

„To je neuvěřitelné. Zdá se však, že vaše pozice je neotřesitelná. Nemohu připustit, abyste si ponechal Mortensena. A chci získat časostroj. Mám pro něj spoustu využití. Veřejně prospěšného. Politicky prospěšného. Je příliš nebezpečné ponechat ho v soukromých rukách. Dobře. Dobře. Máte mít můj slib. Dám vám ještě něco navíc, Quellene.“

„Navíc, pane?“

„Vaše vila v Africe jako pro příslušníka Třídy Dvě? Předpokládám, že v ní chcete bydlet i nadále? Musíme vás tedy povýšit do Třídy Dvě.“

„Přijmete mě za člena Vlády?“

„Jistě. Proč ne?“ odpověděl Kloofman bodře. „Uvažujte! Jak bych vás mohl poslat zpátky někam do nižší třídy, když jste nade mnou takhle triumfoval? Své postavení si plně zasloužíte. Vezmu si vás k sobě. Nařídím Giacomini, aby vám zde našel byt. Člověk, který dokázal to co vy, nemůže zůstat nižším úředníkem. Něco pro vás vymyslíme. Získal jste mnohem víc, než pro co jste sem přišel, Quellene.“ Kloofman se usmál. „Blahopřeji vám.“

Quellen se v duchu vznášel do stále vyšších sfér, zatímco stoupal podlaží po podlaží z mystických katakomb království Petra Kloofmana. Vypotácel se na ulici a zastavil se na chodníku s hlavou obrácenou k věžím, tyčícím se k nebi. Spatřil krajkoví vzájemně propojených mimoúrovňových mostů, svítící signalizační kužele na střeších budov, jemný bledě modrý opar nad jejich vrcholky.

Nemám moc času, řekl si.

Šok z rozhovoru s Kloofmanem ho ochromil. Uvědomil si, že ani neví, jak se mu to vše podařilo. Vnutit se do doupěte vládce z Třídy Jedna, postavit se před něj a klást mu bezostyšné požadavky, přinutit ho, aby na ně přistoupil, vršit jednu lež na druhou a dotáhnout vše až do konce... Připadalo mu to jako sen. Sen z fetbaru, sen o moci, který se rozplyne v okamžiku, kdy dávka drogy přestane účinkovat.

Stavby kolem však byly skutečné, nezdály se mu. Nebe bylo skutečné. Chodníky. I rozhovor s Kloofmanem byl skutečný. Zvítězil. Byl mu nabídnut statut Třídy Dvě. Přinutil Kloofmana, aby ustoupil.

Věděl však, že nevyhrál zcela. Sehrál svou šílenou hru s jistým sebevědomím. Bylo to však bláznovství a nyní si to uvědomoval mnohem víc než před hodinou. Každý člověk by byl na sebe pyšný, že měl nervy na to, aby se střetl s Kloofmanem. Teď ale Quellen věděl, že nezískal skutečné bezpečí, nýbrž jen dočasnou iluzi vítězství. Bude muset přikročit k druhému plánu, který mu vrtal hlavou už několik hodin. Duševně se připravil na to, co bude muset udělat, i když si vůbec nebyl jist, zda k tomu bude mít dost času.

Hrozilo mu smrtelné nebezpečí. Musí jednat rychle.

Kloofman ho svými úsměvy, lichotkami a sliby, jak ho povýší mezi členy Vlády, ani očividným nadšením z jeho troufalosti neošálil. Měl strach, bál se, že se něco stane Mortensenovi, co ohrozí jeho vlastní pozici. Ale nevzdal se tak snadno, jak předstíral.

Dostane Lanoye i Mortensena a pak se mě zbaví, říkal si Quellen. Mělo mně to být jasné od samého začátku. Jak jsem mohl věřit tomu, že Kloofmana převezu?

Ničeho však nelitoval. Člověk není jen nějaký červ, dokáže se vzchopit a bojovat o svůj život. Nebo se o to alespoň může pokusit. Quellen se pokusil. Udělal něco šíleného a absurdního, ale provedl to se ctí, i když úspěch nebyl reálný. Nyní si musí pospíšet a zabezpečit se proti Kloofmanovu hněvu. Zbývalo mu ještě trochu času. Euforie ze setkání s všemocným vládcem z něj vyprchala a uvažoval klidně a logicky.

Dorazil do svého úřadu a okamžitě nařídil, aby byl Lanoye znovu vyzvednut z nutriční lázně ve vazební nádrži a

přiveden do jeho kanceláře.

Lanoy vypadal sklesle a deprimovaně.

„Budete toho litovat, Quellene,“ řekl mu hořce. „Když jsem vám říkal, že mi Brogg předal důkazy proti vám, nežertoval jsem. Mohu předat vládě informace o vaší vile v Africe...“

„Nemusíte informovat nikoho o ničem. Propustím vás.“

Lanoy se zatvářil překvapeně. „Tvrdil jste ale...“

„To bylo dřív. Propouštím vás a vymažu ze záznamu všechno, co se vás týká.“

„Takže jste to vzdal, Quellene? Pochopil jste konečně, že nemůžete riskovat moje odhalení?“

„Naopak. Nic jsem nevzdal. Sám jsem Vládě všechno oznámil. Osobně jsem to řekl Kloofmanovi. Nemá cenu mrhat časem s podřízenými. Takže vaše prohlášení je k ničemu. Neřekl byste jim nic, co už by nevěděli.“

„Přece nechcete, abych tomuhle věřil, Quellene!“

„Ale je to pravda. Proto se taky změnila cena za to, že vás nechám jít. Už to není vaše mlčení. Je to vaše služba.“

Lanoyovi se úžasem rozšířily oči.

„Co se stalo?“

„Spousta věcí. Teď ale není čas na vysvětlování. Dostanu vás bezpečně ven z budovy. Zpátky do své laboratoře se už musíte dopravit sám. Přijdu tam za vámi asi za hodinu.“ Potřásl hlavou. „Ně že bych si myslel, že zůstanete na svobodě dlouho. Kloofman touží po vašem stroji. Chce jím posílat do minulosti politické vězně. A zvýšit veřejné příjmy. Nezaměstnanost vyřeší tak, že pošle arbatry půl milionu let zpět a nechá je tam sežrat tygry. Můžu vás ujistit, že vás seberou znovu. Tentokrát však ne mou vinou.“

Dopravil Lanoye ven z KrimSeku. Lanoy na něj vrhl zmatený pohled a pak se obrátil směrem k rampě rychločlunů.

„Uvidíme se za chvíli,“ řekl Quellen.

Sám také nastoupil do rychločlunů, místního, a zamířil do svého bytu, aby vyřídil poslední záležitost. Podnikl už Kloofman proti němu nějaké kroky? Nepochybně. Právě teď zřejmě probíhá vzrušená debata v úřadě Vlády. Nebude to však dlouho trvat a Quellen bude mimo její dosah.

Pochopil spoustu věcí. Proč chce Kloofman získat stroj času, například. Rozšíří tak svou vládu nad světem. Bez jakýchkoli skrupulí. A já jsem mu ho málem pomohl dostat.

Také mu došlo, proč registrovaní skokani přicházeli z let 2486 až 2491. Neznamenalo to, že jejich příliv ustane následujícího roku, jak si předtím myslel. Znamenalo to pouze, že řízení stroje převezme od Lanoye sám Kloofman a že všichni skokani posláni zpět po roce 2491 budou vrženi do minulosti na základě nového postupu, který umožní větší dosah. Budou posílání zpět tak daleko, aby nemohli ohrozit Kloofmanův režim. A neocitnou se tak logicky na žádných seznamech. Quellen se oťásl. Nechtěl žít ve světě, který měl k dispozici takové prostředky.

Vstoupil do svého bytu a zapojil stát. Obklopila ho záře theta energie. Quellen jí prošel a objevil se ve své africké vile.

„Mortensene?“ volal. „Kde jste?“

„Tady dole!“

Quellen se naklonil přes zábradlí verandy. Mortensen chytal ryby. Do pasu nahý, se světlou pokožkou částečně rudou a částečně opálenou, mával přátelsky na Quellena.

„Pojďte sem,“ řekl Quellen. „Jedete domů.“

„Radši bych tu zůstal. Líbí se mi tady.“

„Nesmysl. Musíte přeskočit v určený den.“

„Proč bych cestoval do minulosti, když můžu zůstat tady?“ namítl Mortensen logicky. „Nechápu, proč jste mě sem přivezl, ale nechci odsud pryč.“

Quellen neměl čas na hádky. Zabránit Mortensenovi v jeho plánovaném přeskoku do jeho plánů vůbec nezapadalo. Neměl zájem porušit minulost a navíc Mortensenova cena jako rukojmího se brzy bude rovnat nule. Předpokládal, že kdyby se Mortensenovi přesun do minulosti nepodařil, mohlo by to zničit i jeho vlastní existenci. Co když je jedním z jeho potomků? Proč by měl riskovat? Mortensen musí přeskočit.

„Pojďte!“ přikázal.

„Ne!“

S povzdechem se k němu Quellen přiblížil a znovu ho uspal drogou. Bezvědomé tělo odtáhl do domu a složil ho do státu. Sám ho následoval o několik vteřin později. Mortensen ležel bezvládně na podlaze jeho bytu. Za chvíli se vzpomene a pokusí se srovnat si v hlavě vše, co se mu přihodilo. Možná se pokusí dostat zpět do Afriky. V té době ho však již zachytí televektorové pole v Appalachi a Kloofmanovi lidé budou na cestě, aby ho zajistili. Kloofman už dohlédne na to, aby odcestoval do minulosti podle plánu.

Quellen naposled opustil svůj byt. Po pohyblivé rampě se spustil k rychločlunů. Díky Broggovi znal cestu dobře. Raději by zvítězil nad Kloofmanem, než zvolil tuto možnost. Ocítl se však v pasti a člověk lapený v pasti si musí zabezpečit cestu ke svobodě, byť i ne tu nejlepší. V jeho rozhodnutí byla jistá ironie: byl určený k tomu, aby dohlížel na problém skokanů, a nyní se stane sám skokanem. Od samého počátku bylo vše zřejmě nevyhnutelné, měl se připojit k Normu Pomrathovi, Broggovi i dalším. Den jeho přeskoku začal v okamžiku, kdy si zajistil vilu v Africe. Nyní se kruh událostí jen zákonitě uzavřel.

Když Quellen dorazil k Lanoyovi, bylo pozdní odpoledne. Slunce klesalo k obzoru, světla tančila po hladině zamořeného jezera. Lanoy už na něj čekal.

„Všechno je připraveno, Quellene,“ řekl.

„Dobře. Mohu se na vás spolehnout?“

„Propustil jste mě. I my převáděči máme svou čest. Víte jistě, že to chcete podniknout?“

„Ano. Nemohu tu zůstat. Pro Kloofmana jsem nyní nepřítel čísla jedna. Připravil jsem mu horkou chvilku a zaplatil bych

za to, kdybych se mu někdy dostal do spárů. Ale to se nestane. Díky vám.“
„Pojďte dovnitř,“ řekl Lanoy. „K čertu s vámi, nikdy by mě nenapadlo, že vám budu pomáhat.“
„Máte-li všech pět pohromadě, brzy mě budete následovat. Kloofman vás dřív nebo později chytí. Je to nevyhnutelné.“
„Risknu to,“ usmál se Lanoy. „Až ta chvíle přijde, podívám se mu do očí a uvidím, zda se s ním dohodnu. Pojďte! Stroj čeká.“

XVI

Hotovo.

Všechno se třásl a otáčelo a Quellen měl pocit, jako by se obracel naruby. Vznášel se v nachovém oblaku vysoko nad neznámou zemí a padal.

Padal stěmhlav a přistál jako zkroucená hromádka na dlouhém zeleném koberci. Ležel několik vteřin bez dechu a svíral zelený koberec, aby našel rovnováhu v neznámém světě.

Kousek koberce mu zůstal v ruce. Překvapeně zíral. Tráva! Skutečná, živá tráva. Několik stébel mu uvízlo v sevřených prstech.

Vzápětí ho udeřila vůně čerstvého vzduchu, bylo to téměř jako fyzický šok. Každé nadechnutí ho zabořilo a zdálo se mu, že inhaluje v místnosti s naplno otevřeným kyslíkovým ventilem. Nyní ale nebyl v místnosti. I vzduch v Africe se lišil, protože obsahoval vrstvu zplodin z více zalidněných oblastí světa.

Quellen se vzpamatoval a vstal. Živý koberec se rozprostíral na všechny strany. Před ním rostly husté stromy. Quellen se rozhlédl. Z nepřehledného houští vylétl malý šedý ptáček a začal štěbetat, aniž bral Quellena na vědomí.

Přemýšlel. Jak dlouho ho budou Kloofmanovi špehové hledat, než dojdou k závěru, že přeskočil zpět? Kolla raní mrtvice. Dohodne se Kloofman s Lanoyem? Doufal, že ne. Kloofman byla chladná, nelidská zrůda, zatímco Lanoy, navzdory své profesi, měl smysl pro čest.

Quellen se vydal směrem k lesu. Bude si muset najít nějaký pramen a postavit u něj příbytek. Improvizovaná architektura, kterou stvoří. Na první pokus nebude nejspíš nijak působivá. Bude to však jeho dům, v každém případě.

Necítil žádný pocit viny. Nezapadl do svého světa, nenáviděl ho a připadal si v něm jako v pasti. Norm Pomrath si zvolil tutéž cestu. I Brogg. Nyní byla řada na Quellenovi. Před odjezdem se alespoň statečně pokusil světu postavit.

Byl to sice šílený nápad myslet si, že může Vládu přelstít, otrásl však Kloofmanovou sebejistotou, přinejmenším na pár minut. A to byl výkon, který stál za to. Prokázal, že je člověk. Opatrnost mu pak velela rychle zmizet ze scény, dřív, než ho Kloofman zničí.

Z lesa vyskočili dva jeleni. Quellen je užasle pozoroval. Zvířata takové velikosti ještě nikdy v životě neviděl, dokonce ani v Africe. Afričtí savci dávno předtím zmizeli a byli vystavováni v zoologických zahradách. Byla tato stvoření nebezpečná? Vypadala mírumilovně. Po chvíli se jeleni rozběhli přes planinu.

Quellenovi se rozbušilo srdce, jak si naplnil plíce sladkým vzduchem. Marok, Koll, Spanner, Brogg, Kloofman, Helena, Judith, ti všichni se začali vytrácet a blednout. Obřad společného dávení. Rychločluny. Starý, dobrý Lanoy. Umí držet své slovo. Zpět k dávno ztracenému, neporušenému kontinentu.

Svět je můj, pomyslel si.

Z lesa se vynořil vysoký Indián a opřel se o strom. Zmateně Quellena pozoroval. Měl na sobě jen kožený pás a sandály. Jinak nic. Chvilí ho sledoval a pak mu pokynul rukou gestem, které si Quellen nemohl vyložit špatně. Zalil ho vřelý pocit z kamarádkého pozdravu. Ten muž ho vítal. Nebál se ho.

Quellen zvedl dlaň a kráčel mu vstříc.

ROBERT
SILVERBERG

SKOKANI
V ČASE

Pětadvacáté století – Země sice uživí všechny své obyvatele, ale stávají se vězni své planety, své doby, v níž je vše na příděl. Život je hotovou noční můrou, pouhým přežíváním, z něhož není úniku... jedině přeskočit. Do minulosti. Do jiné doby. Země se totiž postupně stala místem, kde každý má jen málokomu co nabídnout. Přeskok do minulých věků znamená novou šanci.